

Giới thiệu Vợ Cả Nhà Nhã

Truyện Vợ Cả Nhà Nhã của tác giả Trúc Từ Hoa Thiên Từ là một truyện ngôn tình bổ ý cuộc sống xuyên qua thời không. Nữ nhân trùng sinh đoạt nô tỳ, bạn tốt, tổ mẫu yêu thương, còn có nguyên bản vị hôn phu vốn thuộc về nguyên chủ. Cái này thì cũng thôi, còn thiết kế làm cho nguyên chủ gả cho tình thánh chuyên tình với biểu muội?!

Đỗ Oánh Nhiên nhìn trời, còn muốn nghĩ, dù sao nàng cũng không trông cậy vào tại đây cố đại tìm chân ái, lập gia đình liền lập gia đình. Sau khi lập gia đình, nàng thâm nghĩ làm vợ cả nhà nhã, đường tiêu bao tử như mình, lại ngoài ý muốn làm cho “Tình thánh” phu quân đem ánh mắt dừng ở trên người nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mới Bắt Đầu [Nhất]

Màn đêm màu xanh đậm đầy sao che kín, tầng tầng vân hải che khuất trắng rằm như cầu. Góc sân cây tường hương chường bị gió đêm hốt khởi thổi trũng hoa hoa tác hưởng, trong phòng nữ tử trên giường hẹp như gấp ác mộng, thân thể run mạnh lên, đệm chăn trên vai chảy xuống.

Phòng trong, trong cây đèn thủy tinh bên giường ánh sáng của cây nến nhỏ như hạt đậu, vẫn còn nhảy lên, thoang thoang trong không khí là mùi hương hơi ngọt đặc hữu của nữ tử khuê phòng, nữ tử trên giường hẹp ngủ quan thật đẹp, dưới hàng mi như lá liễu là đôi mắt nhắm chặt, tóc đen như tơ lụa tốt nhất phân tán trên áo ngủ bằng gấm thượng, mày co rút nhanh, lông mi thật dài vì run run hầu như không thể thấy, biên độ run run không ngừng tăng lớn, tiện đà mở một đôi mắt như thu thủy. Bởi vì vừa mới tỉnh lại, đôi mắt đen hơi mang chút mê muội.

“Nha.” Phát ra tiếng hô mang theo khàn khàn, lại bị tiếng gió ngoài cửa sổ càng lúc càng nhanh che lấp, tiểu nha đầu gác đêm ở gian ngoài ngủ thật trầm, hoàn toàn không có phát hiện trong nội ốc tiểu thư đã tỉnh lại, nghiêng thân mình, ngực phập phồng, ngủ thật sự trầm.

Diệp Trần Trần nắm trong tay gấm vóc dày đặc, chống tay ngồi dậy, áo ngủ trên người theo một đóa mẫu đơn phú quý thật lớn cùng dây áo ngủ bằng gấm tuột xuống tới bên hông, nàng nhìn không được đưa tay nắm chắn, tú vắn phía trên thật tinh xảo, hoàn toàn không phải máy thêu hoa ở xã hội hiện đại có thể sánh bằng. Vén lên liềm trường, trong mắt là bình phong hoa nở bốn mùa bằng hoàng lê mộc, ngày xuân là hoa đào, ngày hè là thanh liên, ngày thu là ngao cúc cùng ngày đông là hồng mai, Diệp Trần Trần cảm thấy thêu, nhìn không được tiến lên nhìn cẩn thận, hình vẽ trên bình phong mang theo phong lưu thoải mái không giống quốc họa ở đời sau tượng tròn khí trầm. Quay lại nhìn phía chiếc giường từ đầu mình vừa mới đứng dậy, vân hong hải thủy cùng giá gỗ hoàng lê, bên giường có cây đèn thủy tinh bát giác đang đứng, cánh hoa sen tạo hình xảo diệu tuyệt mỹ. Mười phần hương khuê của thiếu nữ cô đại.

Diệp Trần Trần nâng tay lên, nàng cảm thấy có chút có chút vững, nâng tay, mu bàn tay đặt trên trán, nhiệt độ nóng bỏng cho thấy lúc này nàng đang phát sốt. Nhìn lại trung y màu trắng trên người mình, còn có cái gì không rõ, bước chân nặng nề vòng qua phía sau bình phong, liền thấy dây căn phòng của khuê tú cô đại, tiếng gió mang theo tiếng rít làm cho căn phòng này mang theo chút đáng sợ, Diệp Trần Trần bước nặng bước nhẹ đi hướng bàn trang điểm, bên trong gương đồng mờ nhạt chiếu ra bóng người xa lạ.

Nàng nhìn không được dùng đầu ngón tay lạnh lẽo đụng chạm mặt kính, trên mặt kiếng bởi vì tay nàng chỉ nổi lên sương mù thần nhiên. Nàng nhắm mắt lại, nghĩ đến một khắc thân mình bị ô tô chạy như bay kia va chạm..... Đúng rồi, nàng đã chết, không phải Diệp Trần Trần, vậy nàng hiện tại là ai? Trần mang theo cảm giác mát mẻ trên bàn trang điểm, nàng thoải mái thờ dài một hơi, nàng sinh bệnh, đợi cho hơi tốt một chút, lại tính toán.

Nghe được tiếng bước chân xóc xếch phía sau, Diệp Trần Trần miễn cưỡng quay đầu nhìn đi qua, nữ tử kia bước vội vàng đi đốt đèn, trên người khoác áo choàng ngắn màu hồng nhạt bên ngoài trung y, hơi hơi nheo mắt lại, người tới ngủ quan thanh tú, làm như thật không ngờ nàng sẽ đứng lên, biểu tình mang theo kinh ngạc: “Tiểu thư, người thức dậy làm gì.”

Hắn là nha đầu của nàng, Diệp Trần Trần nghĩ, chính là trong giọng nói mang theo một chút không kiên nhẫn, Diệp Trần Trần không biết là vì nha hoàn này quá mức lo cho nguyên chủ sau đó chậm trễ, đó chỉ là nàng đoán, Diệp Trần Trần tội nghiệp nói: “Ta có chút khát”

“Vừa mới đốt đèn ở trên bàn trang điểm thì nhìn đến người, làm ta giật cả mình.” Nha hoàn kia nói: “Hôn phân nửa đêm ngồi ở bên bàn trang điểm.” Nàng đưa tay đặt ở bên miệng ngáp một cái, trong miệng nói liên miên cẩn thận hiển nhiên bởi vì Diệp Trần Trần tỉnh lại, đã quấy rầy giấc mộng của nàng, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Diệp Trần Trần không biết thân phận của mình, cũng không biết thân phận nha đầu này, nếu có thể nhớ tới cái gì thì tốt rồi, vừa mới có ý niệm này trong đầu, trong óc giống như dùng một tiếng nổ tung. Thân mình ngồi ngay ngắn ở bên bàn trang điểm mềm mềm rồi ngã xuống. Trước khi hoàn toàn hôn mê, nghe được tiếng nha hoàn oán giận: “Sốt còn không có lui, cũng không biết mặc thêm kiện xiêm y ban đêm.” Tiếp theo lâm vào một mảnh hắc ám.

Trong đầu giống một đoạn phim nhựa trắng đen kiểu cũ, xem cuộc đời của Đỗ Oánh Nhiên. Lúc hải đồng nàng có gia đình ấm áp, nẫu thân ôn nhu thể yếu, phụ thân ôn nhuận nhã nhặn chỉ có một mình nẫu thân, hai người phụ thê tình thâm, đối với Đỗ Oánh Nhiên cũng là yêu thương. Bởi vì nẫu thân triền niên trên giường, ngược lại cố ý làm cho Đỗ Oánh Nhiên hoạt bát, hy vọng thân thể nàng an khang. Sau khi nẫu thân rời đi phụ thân từ quan, cái gọi là bệnh lâu thành y, bởi vì thê tử tử vong, làm cho phụ thân quyết định làm nghề y cứu người, hắn còn có một cái ý tưởng đó là biên soạn y thuật, thu

thập kì phương các nơi. Phụ thân chuẩn bị mang theo tiểu Oánh Nhiên du y hành tẩu thiên hạ, lúc trước khi đi bị ngoại tổ mẫu trong kinh lưu lại.

“Suy nghĩ của ngươi là tốt, nhưng mang theo Oánh Nhiên thì không thể, để cho nàng ở lại trong kinh, cũng có tiểu thư muội ở cùng, ngươi có cái gì không yên lòng.” Trong trí nhớ ngoại tổ mẫu nắm tay phụ thân Đỗ Oánh Nhiên nói.

Phụ thân có chút do dự, tiểu Oánh Nhiên tựa hồ ý thức được muốn mất đi cái gì, khóc lên, tiếp theo tay nàng bị tiểu thư tỷ ôn nhu nắm lấy: “Dừng, ta sẽ chiều cô Oánh Nhiên thật tốt.” Nắm tay Đỗ Oánh Nhiên là Tề Chúc Hoa, trong hai mắt đầm lệ mông lung, tiểu Oánh Nhiên ngẩng đầu nhìn Tề Chúc Hoa, cảm thấy tiểu thư tỷ ôn nhu xinh đẹp, tiếp theo cảm nhận được nước mắt trên mặt mình bị Tề Chúc Hoa lấy khăn tay lau đi: “Tiểu Oánh Nhiên, phải kiên cường, đừng cho phụ thân ngươi lo lắng.”

Một câu của Tề Chúc Hoa, cuối cùng làm cho Đỗ Oánh Nhiên ở lại Tề phủ thành kết cục đã định.

Ở trong đại phòng đẹp đẽ quý giá của Tề phủ, còn có biểu tỷ cùng tuổi đa tài xinh đẹp ở cùng nàng, Đỗ Oánh Nhiên từ trong sự thương tâm khi phụ thân rời đi đi ra, khôi phục đến hoạt bát dĩ vãng. Đỗ Oánh Nhiên tươi cười ngọt ngào tính cách hoạt bát, trên gương mặt hai lúm đồng tiền, là diện mạo trường bối thích nhất, điều này liền làm cho ngoại tổ mẫu nguyên bản đau lòng nàng thập phần yêu thích nàng. Chính là có một ngày, Đỗ Oánh Nhiên nghe được hạ nhân nói nhảm, làm cho nàng ý thức được đây là nhà của ngoại tổ mẫu, nàng là biểu tiểu thư ăn nhờ ở đậu. Trong giọng nói, hạ nhân đối Đỗ Oánh Nhiên ghét bỏ, nói nàng so ra kém biểu tỷ tính cách tốt, rất khỏe mạnh, so ra kém biểu tỷ có tài, có thể nhảy ra vũ đạo xinh đẹp.

Tề Chúc Hoa ra mặt răn dạy hạ nhân đó, sau đó lôi kéo tay Đỗ Oánh Nhiên, nói nàng đến dạy Đỗ Oánh Nhiên lễ nghi, dạy Đỗ Oánh Nhiên khiêu vũ. Từ nay về sau Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản hoạt bát trở nên trầm mặc, dần dần cũng mất đi ngoại tổ mẫu yêu thương, Đỗ Oánh Nhiên liền càng thêm ý lại Tề Chúc Hoa. Trước đó vài ngày biểu tỷ Tề Chúc Hoa định thân, Đỗ Oánh Nhiên thập phần luyến tiếc Tề Chúc Hoa, ưu tư quá nặng hơn nữa đột nhiên nổi lên gió lạnh, Đỗ Oánh Nhiên liền bị bệnh, bệnh hỗn loạn, thẳng đến Diệp Trần Trần từ hiện đại tiến nhập thân thể này.

Diệp Trần Trần nhìn chuyện xưa, cũng không phải một chuyện xưa buồn cười, nàng lại nở nụ cười, mặt mày lo âu, bên môi là hai lúm đồng tiền, nhìn qua xinh đẹp đáng yêu, nàng cười không phải vì nguyên nhân khác, vốn là mệnh số của Đỗ Oánh Nhiên chỉ sợ bị Tề Chúc Hoa hoàn toàn phá hủy. Nàng cũng biết một chuyện xưa về Đỗ Oánh Nhiên, chẳng qua chuyện xưa từ sau khi mẫu thân của Đỗ Oánh Nhiên đi về cõi tiên, không quá giống nhau. Phụ thân Đỗ Oánh Nhiên mang theo Đỗ Oánh Nhiên làm nghề y, Đỗ Oánh Nhiên tính tình từ đầu tới đuôi thiên chân hoạt bát, tươi cười ngọt ngào, càng bởi vì theo phụ thân học được một tay hảo y thuật, đợi sau khi hồi kinh tiến vào y viện tiến tu, gả cho người cùng Tề Chúc Hoa đính hôn, vợ chồng phu thê tình thâm, cả đời trôi chảy.

Nàng vì sao biết rõ ràng, vì chuyện xưa về Đỗ Oánh Nhiên đúng là nàng viết, nữ chủ đúng là Đỗ Oánh Nhiên. Vì sao biết phá hư mệnh số của Đỗ Oánh Nhiên là Tề Chúc Hoa, cũng đơn giản, bởi vì tất cả chỗ tốt nguyên bản nữ chủ đạt được đều bị Tề Chúc Hoa chiếm được. Tỷ như, Đỗ Oánh Nhiên mười ba tuổi vào kinh ở trong miếu ở ngoại ô cứu trợ một cô gái, Linh Tâm, hiện tại người nọ đang theo bên người Tề Chúc Hoa. Phụ thân Đỗ Oánh Nhiên ở kinh thành đặt mua phòng ở, hàng năm thời điểm lễ mừng năm mới sẽ ở trong kinh tiêu thụ, vốn là muốn dạy nữ chủ học tập y thuật, Tề Chúc Hoa làm cho Đỗ Oánh Nhiên không học y, ngược lại vẫn cô vũ Đỗ Oánh Nhiên học tập vũ đạo nàng thập phần không am hiểu. Lúc tỉnh lại Diệp Trần Trần thấy nha hoàn kia, tên là Hải Đường, điển hình là đang ở tào doanh lòng tại hán, mỗi ngày kì kì oa oa đều là nói chỗ tốt của Tề Chúc Hoa, mới có thể làm cho Đỗ Oánh Nhiên càng tự ti. Còn có ngoại tổ mẫu, nguyên bản ở dưới ngòi bút của nàng Đỗ Oánh Nhiên ở trong kinh thành dựa vào mắt xa giảm bớt đau đầu cho lão tổ tông, cũng cố địa vị ở lão tổ tông trong lòng, hiện tại làm cái đó là Tề Chúc Hoa.

Nàng ở hiện đại đã từ vong, thật không ngờ xuyên qua một lần lại là đến trong sách của mình, Đỗ Oánh Nhiên chân chính đã đi từ lần sốt cao này, như vậy nàng là Đỗ Oánh Nhiên.

Ý niệm này ở trong đầu, hình ảnh phim nhựa dừng lại trước mắt âm âm thoát phá, như là từ trên trời ngã xuống tới phạm trần, Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy thân mình đột nhiên thật nặng, đầu lại ập ập đau.

“Tiểu thư tỉnh.” Một thanh âm già nua ở bên tai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bắt Đầu [Nhị]

Mi mắt xóc lên một chút, trát động thật nhanh, chỉ cảm thấy sáng kinh người, khóe mắt cũng chảy ra nước mắt, tiếp theo cảm nhận được ánh sáng tối chút, Đỗ Oánh Nhiên mở mắt, ma ma mặc áo dài màu xanh thêu cúc vạn thọ, tóc mai sương bạch, mím môi nhìn qua thần tình nghiêm túc, phát tay cho người đem bắc đèn đèn thủy tinh dập tắt, ôn nhu nói với Đỗ Oánh Nhiên: “Tiểu thư cần phải uống nước.”

Đỗ Oánh Nhiên ừ một tiếng, thanh âm mang theo khàn khàn, Ngô ma ma nâng nàng, cho nàng dựa vào gối đầu phía sau, lại phủ thêm chiếc chăn màu đỏ nhạt viền bạc bên góc thêu thúy trúc, Ngô ma ma chải vuốt tóc dài của nàng, cuối cùng dùng một cây cây trâm gỗ mun oản thành tà kế, vài sợi tóc rơi ở bên tai, ma ma đưa tay thay nàng đem tóc vén đến sau tai.

Ngô ma ma làm việc chu toàn, từng là người cũ bên người mẫu thân Đỗ Oánh Nhiên Tề thị, mới trước đây từ trong lửa cứu Tề thị, lưng bị tổn thương, cô cũng có dấu vết, từ đó đã bị đề bạt thành đại nha hoàn của Tề thị, không biết có phải hay không bởi vì duyên cớ trên người bóng, Ngô ma ma vẫn không có lập gia đình.

“Tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh.” Trong tay nha hoàn sơ song nha kế, thân váy màu hồng thêu hoa nhò đang cầm bình ô ngân hoa mai bước vào trong bình phong, nhìn quanh, một đôi đôi mắt linh động “Buổi tối hôm kia, nhưng làm nô tỳ hoảng sợ.”

Lúc này Đỗ Oánh Nhiên biết nha đầu này tên là Hải Đường, thời điểm nhập phủ lão thái thái thường, tỉnh tỉnh sáng sủa sinh động mang theo thiên chân. Lão thái thái có ý thưởng cho Đỗ Oánh Nhiên, hy vọng làm cho tiểu Oánh Nhiên lúc ấy ly khai phụ thân sớm ngày gần ra. Nha đầu kia cũng chính là nha hoàn đêm hôm trước nhìn thấy. Dựa theo trí nhớ, Tề Chúc Hoa đã lung lạc nàng.

Ngô ma ma liếc liếc mắt một cái, tươi cười trên mặt Hải Đường cứng đờ, trông mắt vừa chuyển, thúy sinh sinh nói: “Ta đi nấu nước.” Buồng siêu xuống, xoay người nhấc váy rời đi, Đỗ Oánh Nhiên nghe được thanh âm đẩy ra đại môn, nghĩ đến Hải Đường đã đi ra ngoài.

“Tiểu nha đầu bị nguoi sùng.” Sau khi Ngô ma ma thấy Hải Đường ly khai, nói.

Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt, hai má bởi vì sinh bệnh gầy yếu hiện lên hai điểm lê xoáy, nhìn qua vừa đáng thương vừa đáng yêu, Ngô ma ma là lão nhân theo bên người Tề Tu Dung cũng chính là mẫu thân của Đỗ Oánh Nhiên từ khi còn ở Tề phủ, thấy Đỗ Oánh Nhiên hướng về phía mình cười không nói lời nào, thở dài một hơi vỗ vỗ lưng bàn tay nàng, khuôn mặt bản khời: “Ngày đó tiểu thư đi tiểu đêm, Hải Đường cũng không biết khoác cho tiểu thư thêm kiện quần áo.”

Đỗ Oánh Nhiên biết Ngô ma ma cũng chỉ là oán giận hai câu, Hải Đường là gia sinh con, trước kia Đỗ Oánh Nhiên cũng thiên vị Hải Đường, Ngô ma ma vừa tức vừa bất đắc dĩ, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ma ma làm gì phải tức giận cùng nàng? Nàng dù sao cũng là trong phủ.”

Ngô ma ma nghe Đỗ Oánh Nhiên nói lời này, có chút kỳ quái liếc nàng một cái. Lời này cũng không như là Đỗ Oánh Nhiên trước kia sẽ nói.

Đỗ Oánh Nhiên thấp giọng nói: “Ồ quý môn quan đi qua một lần, có chút chuyện tự nhiên bất đồng lúc trước.”

Trên người Ngô ma ma chợt lạnh, nghĩ đến lúc trước nghe Hải Đường nói hơn nửa đêm tiểu thư không ngủ được, mặc trung y ngồi trước kính trang điểm, lúc ấy nghe được còn làm cho Ngô ma ma tức giận phát tác Hải Đường, lúc này vội vàng bưng kín miệng Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Nói cái gì quý không quý, tiểu thư là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời.”

Đỗ Oánh Nhiên nháy mắt mấy cái, nói: “Là ta nói sai. Chính là sau khi ta bệnh nặng, vốn là sự tình hiểu rõ rồi, không còn là loạn thành một đoàn.” Không đợi Ngô ma ma hỏi cái gì, đã nói: “Đúng rồi, ta ngủ hai ngày?”

“Còn không phải sao, rốt cục vào sáng sớm hôm nay hạ sốt. Đại phu nói đợi tỉnh lại thì tốt rồi, có thể có cái gì không khoẻ?” Ngô ma ma thân thiết nhìn Đỗ Oánh Nhiên.

“Chính là trên người có chút dính.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Hôm nay thời tiết tốt.” Ngô ma ma nói: “Nô tỳ cho phòng bếp chuẩn bị cháo nóng, uống cháo nóng, đợi lát nữa lau thân mình thì tốt rồi.”

Từ sau bình phong lại đi ra một nha hoàn, váy màu xanh bích thùy nửa cánh tay thêu màu bạc, dung mạo không thể so với Hải Đường, trong ngày thường mím môi cũng không hay nói chuyện, là một nhất đẳng nha hoàn khác của Đỗ Oánh Nhiên, Diên Vĩ. Diên Vĩ ước chừng là thời điểm tứ tuổi đi vào bên người Đỗ Oánh Nhiên, cha mẹ Diên Vĩ một lòng khát cầu con trai, ngay cả lúc sinh bốn nha đầu, cuối cùng được con trai, ba nữ nhi liền đều bán, Diên Vĩ là tam nha đầu trong nhà.

Bệnh nặng mới khỏi, tay chân có chút bủn rủn, sau khi rửa mặt chải đầu thì đỡ tay Diên Vĩ, sau khi đi lại hai bước, liền buông lỏng tay Diên Vĩ ra, tự mình ở trong nhà đi thông thả từng bước. Phòng ở trung bày đơn giản, trên tường treo dao cầm, tượng điêu khắc hoa cỏ bằng gỗ hoàng lê, trưng bày tranh chữ, tranh chữ cũng không xem như cao minh, chỉ là họa sĩ là Tề Chúc Hoa thôi. Trong tủ treo quần áo để đặt nhiều nhất đó là vũ phục Tề Chúc Hoa đưa tới, Ngô ma ma thấy ánh mắt Đỗ Oánh Nhiên dừng trên tủ quần áo, vội vàng nói: “Tiểu thư bệnh nặng mới khỏi, tay chân nhuyển, không thể luyện vũ.”

Đỗ Oánh Nhiên cười cười, chỗ nàng hiện tại là triều đại Ung triều, trong lịch sử sau Võ Tắc Thiên lúc Đường Trung Tông vào chỗ, đánh cái vòng, nam nhân khởi điểm đánh hạ phiên giang sơn này là điển hình khai quốc, sau khi đăng cơ phong hào Thái Hoà đế, làm cho quanh thân tiểu quốc như Triều Tiên, giặc Oa trở thành phụ quốc của đại Ung triều. Mở cấm biển, sùng văn thượng võ, làm cho cả đại Ung triều mang theo sinh cơ bừng bừng. Như vậy vẫn không đủ, tỳ tỳ của hoàng đế thứ hai Thụy Hoà đế, trưởng công chúa Nghi Hoà công chúa là xuyên qua nữ, người này ở đại Ung triều mở vũ nhạc viện, đồng thời linh nhân không hề là tiện tịch, giống như ngôi sao đời sau, là được người truy phùng. Nàng sáng tạo tiểu thuyết, họa trọn vở khúc được linh nhân suy diễn, thể nhân truy phùng. Mặt khác kinh thành thiết trí lục viện, thư viện, khoa học kỹ thuật viện, y thuật viện, binh thuật viện, vũ nhạc viện, nông súc viện, trừ bỏ binh thuật viện không có nữ tính, các viện khác đều có nữ tử nhập học, viện có nữ tử nhiều nhất đó là vũ nhạc viện. Trưởng công chúa còn làm rất nhiều chuyện, làm cho thời đại hiện tại chỗ Đỗ Oánh Nhiên, thời đại Cảnh Hoà đế, nữ tử có thể ra ngoài giao du thậm chí nhập học, cũng không bị chu lý học ước thúc.

“Biểu tỳ có trở về sao?” Đỗ Oánh Nhiên hỏi, Tề Chúc Hoa ở Vũ Nhạc viện tu tập, vốn Đỗ Oánh Nhiên cũng không am hiểu vũ nhạc, đúng là bởi vì của nàng không am hiểu, Tề Chúc Hoa mỗi khi thực nhiệt tâm dạy Đỗ Oánh Nhiên vũ đạo, còn tặng rất nhiều vũ phục hoa mỹ.

“Đại tiểu thư trong lòng nhớ đến nguoi, sẽ trở về xem nguoi. Gần nhất đại tiểu thư vội vàng vũ khúc trên vạn thọ tiết, nghĩ là thập phần bận rộn.” Ngô ma ma nghĩ Đỗ Oánh Nhiên tưởng niệm Tề Chúc Hoa. Tề Chúc Hoa đối với người bên người Đỗ Oánh Nhiên ngoan hạ công phu một phen, ấn tượng Ngô ma ma đối với Tề Chúc Hoa không sai.

“Ân, ta biết nàng nhớ ta.” Đỗ Oánh Nhiên một tay phủ trên án thư, mùi hương thoang thoang đêm đó đã mất, mà là mùi thuốc hơi chua xót quanh quần ở

trong phòng. Nhắm mắt lại, đối với hương vị này, mang theo hoài niệm. Nghĩ tới phụ thân khối thân thể này là đại phu, có lẽ nàng có thể thử đi theo phụ thân làm nghề y.

“Ma ma không cần ở cùng ta.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Để cho Diên Vĩ, Hải Đường các nàng đến là tốt rồi, mẹ đi nghỉ đi.”

Ngô ma ma nhìn thoáng qua Diên Vĩ, nói: “Chiếu khán tiểu tỷ thật tốt, ta đi nhìn xem Hải Đường nha đầu kia đi nơi nào, đun nước cũng đun nửa ngày, cũng không biết nhàn hạ ở đâu.”

Diên Vĩ cũng không phải người yêu nói chuyện, Đỗ Oánh Nhiên ngồi trên ghế bên bàn, màng mông vân vụ trong tầm mắt của nàng, cảm nhận được trên người có áo choàng roi xuống, Đỗ Oánh Nhiên nhìn Diên Vĩ, Diên Vĩ nhếch miệng nói: “Tối gần bên cửa sổ, có gió.”

“Nghe bên ngoài tiếng gió, phải là trời mưa?” Thiếu một Ngô ma ma vẫn ở bên cạnh nói chuyện, trong phòng có vẻ im ắng, có thể nghe được cành lá cây cối trong sân bị gió thổi hoa hoa tác hưởng.

“Trời u u ám ám, có lẽ là trời muốn mưa.” Diên Vĩ nói.

“Tiểu thư.” Hải Đường cười khanh khách đẩy cửa ra: “Đói bụng đi.” Trên tay bưng khay: “Uống chút cháo, đợi lát nữa ta lau thân mình cho người.”

Đỗ Oánh Nhiên giương mắt nhìn thoáng qua Hải Đường, bình thường Hải Đường không làm việc đó, đều làm cho Diên Vĩ đi làm, lúc này thấy nàng nháy mắt mấy cái, Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy sáng tỏ, nàng là có lời muốn nói.

Sau khi sinh bệnh cũng không có khẩu vị, cho dù rau xanh trước mặt ngon miệng, cháo phẩm vị Đỗ Oánh Nhiên cũng có chút dùng không nổi, miễn cưỡng dùng hơn phân nửa bát, liền ăn không vô. Hải Đường thanh thanh cổ họng, đối với Diên Vĩ nói: “Vừa rồi ta đã phân phó nấu nước, ta vội tới bên người tiểu thư. Người cũng đi ăn một chút gì.”

Diên Vĩ nghe lời Hải Đường nói, nhìn Đỗ Oánh Nhiên, sau khi thấy nàng gật đầu mới thấp giọng lên tiếng thu thập bát, rời khỏi phòng. Điều này làm cho Đỗ Oánh Nhiên càng xem trọng Diên Vĩ liếc mắt một cái, đợi đuổi đi Hải Đường, Diên Vĩ là hứa dụng.

“Có cái gì muốn tránh Diên Vĩ nói cho ta biết?” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Hải Đường cười nói: “Vừa rồi ta hỏi thăm ra nhất chuyện đại sự, là cùng tiểu thư có liên quan.” Đỗ Oánh Nhiên chú ý tới Hải Đường xưng hô, nói rõ ra chỉ thời điểm có mình cùng Hải Đường, nàng đều tự xưng ta, ở thời điểm có ngoại nhân mới có thể tự xưng nô tỳ.

Hải Đường thấy Đỗ Oánh Nhiên không hưng trí giống bình thường, xinh đẹp tuyệt trần vạn một cái, miệng cũng đỏ lên, lại nghĩ tới Đỗ Oánh Nhiên sinh bệnh, lại cười lên: “Là chung thân đại sự của tiểu thư đâu.”

Ánh mắt Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi tròn to: “Là chuyện gì xảy ra, người nói ta nghe.”

Hải Đường sinh sôi ứng tiếng: “Còn nhớ rõ lúc trước ngài đi theo phu nhân lễ Phật sao? Lúc ấy còn gặp phu nhân Mạnh phủ.”

Hải Đường vừa nói như vậy, Đỗ Oánh Nhiên chậm rãi hồi tưởng, quả nhiên có chuyện này, mày hơi hơi nhăn lại: “Là thiếu gia Mạnh phủ?”

“Đúng rồi.” Hải Đường cười vỗ vỗ tay: “Ta nghe được ngày đó Mạnh phu nhân lễ Phật thấy tiểu thư liền vui mừng trong lòng, trùng hợp nhất là còn có đại sự làm mai, nói là trời đất tạo nên một đôi, nghe nói đã định ra rồi đâu. Ta ngày đó thấy Mạnh phu nhân đó là người cực kỳ dễ thân đâu.”

Trong lòng Đỗ Oánh Nhiên là kinh đảo hải lăng, tuy rằng trường công chúa Nghi Hoà công chúa đề cao địa vị nữ tính, niên đại này ý tứ vẫn là cha mẹ chi mệnh lời mai mối. Miễn cưỡng cười, khó trách ngày ấy xuống núi lại gặp Mạnh phu nhân, vẻ mặt của nàng vui mừng lại cùng mình vô cùng thân thiết.

“Cha ta biết chuyện này sao?” Đỗ Oánh Nhiên trầm ổn xuống dưới, nàng muốn giống như mọi nữ tử bình thường ở thời đại này manh hôn ách gả sao? Trong lòng có chút mê mang.

Hải Đường gật gật đầu: “Nói là đã viết thư. Vị công tử Mạnh phủ kia, cũng thập phần có tài hoa. Nghe nói ở trong thư viện đọc sách đó là đứng đầu bảng, người cũng tuấn tú.” Nói tới đây, hai má Hải Đường ứng đỏ: “Đợi cho Đỗ lão gia vào kinh, cũng sẽ định ra rồi.”

“Người nha đầu kia, hỏi thăm nhưng thật ra tường tận.” Hải Đường biết quá rõ ràng, cũng biết nhiều lắm, Đỗ Oánh Nhiên nói chuyện mang theo chút ý điều chỉ.

“Chuyện của tiểu thư, ta tự nhiên đề ở trong lòng.” Hải Đường ngọt ngào cười, nói như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hôn Nhân [Nhất]

Có đại sư làm mai, toàn quý phủ không có nghe được một chút tiếng gió, hôm nay Hải Đường nói rõ ràng, bình thường Hải Đường cũng không thường đi lại bên ngoài, làm sao lại biết được công tử Mạnh phủ tâm tính tài học? Đỗ Oánh Nhiên nhìn thoáng qua Hải Đường, nhẹ nhàng nói: “Ta đã biết, trên người dính nì, thay ta lau người trước.” Từ trên mặt đến xem vị Mạnh công tử này quả thật là giai tử, thậm chí có thể nói bản thân trào cao, nhưng nội bộ thực tế cũng không rõ ràng, đợi cho phụ thân vào kinh sau lại tính toán.

“Ta cho tiểu nha đầu bưng nước, chờ chút.” Hải Đường nói.

Hải Đường chỉ huy nha hoàn đổ nước, triển khai bình phong, đợi sau khi người ly khai, ngón tay linh hoạt cời dây buộc trung y màu trắng Đỗ Oánh Nhiên, lộ ra chiếc yếm màu hồng nhạt trong nước, ở Tề phủ quản gia là mẫu thân của Tề Chúc Hoa, cũng chính là mẹ của Đỗ Oánh Nhiên Chu thị, Đỗ Oánh Nhiên làm chất nữ, Chu thị đối nàng yêu thương so ra kém nữ nhi bản thân, nhưng cũng chưa từng bạc đãi Đỗ Oánh Nhiên. Chiếc yếm bao vây bộ ngực đỉnh kiêu, nếu là ăn mặc không tốt, cũng dường như không ra thân mình như vậy.

Đỗ Oánh Nhiên cảm thụ khẩn hơi nóng lau thân thể của mình, cảm giác cũng không quá tự tại, đợi cho Hải Đường lau thân mình xong rồi, liền bản thân cầm chiếc yếm màu hạnh thêu hoa đào, buộc dây trên cổ: “Đề cho ta tới.” Hải Đường nói, cầm lên dây lưng hai bên sườn, buộc lại sau lưng, hé miệng cười nói: “Đợi lát nữa ta cùng Diên Vĩ nói một tiếng, yếm của cô nương lại làm lớn chút.”

Hai má Đỗ Oánh Nhiên ửng đỏ, thật không ngờ bản thân bị tiểu nha đầu trêu ghẹo, được Hải Đường hầu hạ, mặc tốt xiêm y, Đỗ Oánh Nhiên thở phào nhẹ nhõm, có thể xem như thư thái, vừa mới cả người mồ hôi chảy ròng ròng cũng không tự tại.

Ở hiện đại từng học trung y, biết sốt tuy rằng lui, nhưng là nếu là gặp gió vẫn là vẫn sẽ lại sốt, lại gặp bên ngoài mưa rơi tích tí tách, một ngày này liền ở trong phòng. Bởi vì là phong hàn, mang bệnh đi thỉnh an người ta là một chuyện không quá thích hợp, kể tiếp ba ngày, Đỗ Oánh Nhiên liền ở trong viện, cũng không có ra ngoài. Đỗ Oánh Nhiên đã muốn tốt hơn phân nửa, liền ngay cả mẹ Chu thị cũng cùng không có đến thăm mình, điều này làm cho Đỗ Oánh Nhiên có chút nghi hoặc, nghĩ trên người đã muốn tốt lắm, liền đi ngoại tổ mẫu còn có mẹ.

Ngoài phòng sắc thu vừa lúc, cảnh lá trong gió nhẹ gần ra, xuyên thấu qua cửa sổ nửa rộng mở, thấy ngoài phòng ánh mặt trời vừa lúc.

Khép lại sách vở trên tay, thấy trong tay Diên Vĩ cầm quả cầu, trên người Đỗ Oánh Nhiên màu thiên thanh vũ phục, trên thân áo cùng tay áo thêu bách hợp viền vàng, hạ thân là quần dài cùng màu. Sở hữu vũ phục đều là Tề Chúc Hoa đưa tới, trong trí nhớ Tề Chúc Hoa bộ dạng thanh lệ, khí chất giống như thanh tuyết lãng liệt, thật thích hợp xiêm y như vậy, mà Đỗ Oánh Nhiên mang theo nhuần nhu ngọt ngào, mặc vào cái này cùng sơ song kế liền có chút giống hài đồng trộm mặc quần áo người lớn, không quá thích hợp. Trong phủ những người khác không có nói phá, bởi vì Tề Chúc Hoa nói, muốn cùng Đỗ Oánh Nhiên mặc xiêm y như vậy. Mọi người thông cảm tình cảm yêu thương của Tề đại tiểu thư đối Đỗ Oánh Nhiên, màu sắc trang phục vũ đạo không thích hợp Đỗ Oánh Nhiên, đều cho rằng không phát hiện, thậm chí còn trái lương tâm khen một câu xinh đẹp.

Lúc ấy sau Đỗ Oánh Nhiên thấy được vũ phục liền hiểu được tâm tư Tề Chúc Hoa, đáng tiếc nguyên chủ nhìn không ra, vẫn lấy Tề Chúc Hoa cho rằng người thân cận nhất trong phủ.

Quả cầu là Đỗ Oánh Nhiên cho Diên Vĩ đi tìm đi ra: “Đi hỏi xem còn có nha đầu khác muốn đá cầu không có. Khó được là một ngày sáng sủa nên hoạt động.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói, một bên hoạt động tay chân, hôm nay thời tiết tốt, nghĩ nên vận động trong chốc lát, đi rửa mặt, thân mình nàng tốt không sai biệt lắm, cũng không ngờ như thế nên đi gặp ngoại tổ mẫu một lần.

Sân nàng đang ở tốt lắm, trong việc này mẹ cũng không có bạc đãi nàng, ánh mặt trời sung túc, trong sân hương chương thụ một người không thể ôm, hương chương là phòng muỗi tốt nhất, dưới tàng cây trung bày bàn ghế bằng đá, cách cửa viện xa nhất có một tiểu cục đá cẩm thạch màu xanh xám trắng được khảm xây thành vòng tròn lớn bán kính ước chừng năm thước, xa xa nhìn giống như đóa hoa nở rộ, đây là Tề Chúc Hoa phân phó người xây dựng cho Đỗ Oánh Nhiên, cho nàng dùng khiêu vũ. Vì sao xây ở trong này, là vì vốn là Đỗ Oánh Nhiên thật sự không am hiểu khiêu vũ, cân bằng cảm không tốt, khiêu vũ luôn yếu vương tay vương chân, đúng là bởi vì dạng này, mới nghĩ ít cho người nhìn đến, rời xa cửa viện. Trong sân của Tề Chúc Hoa Tinh Huy uyển cũng có một cái vòng tròn lớn để luyện vũ đạo như vậy, vị trí đó là ở chính giữa cửa viện.

“Người cũng biết đá cầu?” Trên mặt Đỗ Oánh Nhiên mang theo tươi cười, tuy rằng sinh bệnh hai má gầy yếu không ít, lại giống như sơ tình sau cơn mưa, nhìn trong lòng thoải mái, điều này làm cho Ngổ ma ma vui mừng trong lòng, vốn là Đỗ Oánh Nhiên tươi cười tựa hồ bị sa mòng bao phủ, ánh mắt mang theo thanh sắc, hiện tại còn lại là ánh sáng chiếu rọi, làm cho người ta thấy nàng tươi cười liền nhìn không được trên mặt cũng lộ ra hiểu ý mỉm cười.

Tiểu nha đầu trước mặt Đỗ Oánh Nhiên cùng Diên Vĩ cùng Hải Đường so sánh có vẻ bụi phác phác, bộ dạng cũng bình thường, đôi mắt như minh châu đen bóng: “Nô tỳ lúc ở nhà có đá cầu.”

Thời điểm Đỗ Oánh Nhiên mang theo hai nha đầu đá cầu, cửa hông Tề phủ lặng yên mở ra: “Tiểu thư đã trở lại.” Trên mặt mỗi người đều mang theo hiểu ý tươi cười, là đại tiểu thư Tề Chúc Hoa ở Vũ Nhạc viện học tập trở về phủ.

“Con của ta, người tại sao trở lại.” Chu thị lời kéo tay Tề Chúc Hoa, hai người cùng vào chính sảnh ngồi xuống, xách hai cái ghế bành, song song ngồi, Chu thị nhìn Tề Chúc Hoa từ trên xuống dưới, nói: “Hao gầy, nha hoàn bên cạnh người làm sao chiều cổ người.”

“Nàng tốt lắm” Tề Chúc Hoa vội vàng nói, người tiến vào Vũ Nhạc viện học tập có thể mang theo một tỳ nữ, Tề Chúc Hoa mang đi qua là Quyền Bích trầm mặc ít nói, cũng là nha đầu Tề Chúc Hoa coi trọng nhất. Quyền Bích tương đương Tề Chúc Hoa từ trong tay Đỗ Oánh Nhiên đoạt đến.

Tề Chúc Hoa là trùng sinh, mà Quyền Bích đời trước là tỳ nữ thuộc về Đỗ Oánh Nhiên. Đời trước Đỗ Oánh Nhiên đơn thuần, cùng Tề Chúc Hoa nói qua không ít chuyện của mình, chuyện Quyền Bích bắt đầu từ trong miệng Đỗ Oánh Nhiên biết đến, Đỗ Oánh Nhiên vào kinh ở trong miếu đồ nát ở nông thôn Kinh Giao nhặt được Quyền Bích, sau khi trị cho Quyền Bích, Quyền Bích liền đi theo bên người Đỗ Oánh Nhiên. Lúc này đây Tề Chúc Hoa lại tự mình đi cứu Quyền Bích, Quyền

Bích đi theo bên người Tề Chúc Hoa.

Quyển Bích quả nhiên là người chân thành, Tề Chúc Hoa thập phần vừa lòng. “Chuẩn bị ca múa trong vạn thọ tiết, bận rộn chút, trong ngày thường khẩu vị không tốt lắm.”

Chu thị thở dài một hơi, nàng không rõ vì cái gì Tề Chúc Hoa nhìn trộm Quyển Bích như vậy, thậm chí vắng vẻ nha hoàn nàng chọn lựa. Thấy nữ nhi nói như thế, mở miệng nói: “Ở học viện đọc sách không thể so lúc ở nhà, phải chiều cổ mình cho tốt.”

“Ta biết.” Tề Chúc Hoa ý cười trong suốt gât đầu: “Biểu muội sinh bệnh, ta cũng vẫn không có trở lại thăm một chút, hôm qua nghe nói nàng tốt lắm, vừa lúc được rảnh, liền đi ra, nàng hiện tại thân mình như thế nào?”

Sắc mặt Chu thị lập tức liền khó coi, thậm chí khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Nghe đại phu nói một chút, ta không đi xem.”

Tề Chúc Hoa không biết vì cái gì Đỗ Oánh Nhiên chứng mất mầu thân, ôn nhu hỏi nói: “Nương, làm sao vậy? Ta nói đến biểu muội, người xem ra tựa hồ có chút không vui, nàng chính là cái hồ lô kín miệng, làm sao nhạ ngài sinh khí?”

“Nếu là giống trước kia bình thường không thích ra tiếng thì cũng thôi” Chu thị nói, nhin không được thở dài một hơi, Mạnh phủ ngọc thụ lâm phong rõ ràng là nàng vì khuê nữ của mình mà chuẩn bị: “Lúc trước nói mang theo người đi lễ phật, người lại cứ làm cho ta mang theo Đỗ Oánh Nhiên đi, sinh sôi hồng rồi chuyện của ta.”

Nói tới đây, trong lòng Tề Chúc Hoa tức thì sáng tỏ, đời trước mầu thân mang nàng đi lên núi lễ phật, mục đích là phu nhân Mạnh phủ ở trong núi, dựa vào lần lễ phật này Mạnh phu nhân đối nàng vừa lòng, nàng gả cho Mạnh gia công tử Mạnh Thư Chí, Mạnh Thư Chí không phụ danh ngọc thụ lâm phong, dung mạo hần tuần tú, lòng có chí lớn, thời niên thiếu danh tiếng thật thịnh, sau khi khoa cử rõ ràng có thể làm hàn lâm thanh quý, lại kiên quyết lựa chọn ngoại phóng, tất cả mọi người cảm thấy hần thư sinh khí phách, tất nhiên quản lý không tốt vùng khi ho cò gáy kia, kết quả sau ba năm chiến tích rõ ràng, làm cho hần tại trong triều đường lên một bậc thang cao hơn, chưa đến bất hoặc chỉ niên, liền làm Hộ Bộ thượng thư, từng bước thăng chức. Tề Chúc Hoa nghĩ tới Mạnh Thư Chí trong lòng vẫn còn có chút toan sắp, Mạnh Thư Chí tái tài hoa hơn người nàng cũng muốn không dậy nổi, trong lòng Mạnh Thư Chí vẫn chỉ có biểu muội của nàng. Vợ chồng hai người trong lúc đó tương kính như tân.

Tề Chúc Hoa tuy rằng là đại tiểu thư Tề phủ, ở trong phủ là trăm ngàn sủng ái, tính tình đoan trang, mầu thân ngàn chọn vạn tuyển tuyển cho nàng vị hôn phu, cuối cùng so ra kém Đỗ Oánh Nhiên. Tề Chúc Hoa không thể nghĩ ngờ là ghen tị Đỗ Oánh Nhiên tiêu sái hoạt bát đời trước, thời điểm chưa xuất giá cùng phụ thân làm nghề y luyện thành thân y diệu thủ, mười ba tuổi sau khi vào kinh vào ở Tề phủ, Đỗ Oánh Nhiên tươi cười khả ái, hơn nữa mầu thân sớm thệ, ngoại tử mẫu bất tri bất giác liền thiên hướng Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên cùng Thiệu Lệ công chúa trở thành chi giao tâm đầu ý hợp, cuối cùng gả cho tướng quân Mạc Vũ Hiến, hai người vợ chồng phu thê tình thâm, truyền thành giai thoại. Đời trước thanh danh Đỗ Oánh Nhiên tốt lắm, chưa xuất giá đã cứu vài cái bệnh nhân bực bệnh phát nặng, sau theo Mạc Vũ Hiến xuất chinh, ở trên chiến trường làm quân y tùy quân, lại thanh danh truyền xa.

Tề Chúc Hoa biết rõ ràng chuyện của Đỗ Oánh Nhiên, nàng mới càng đổ ky, Tề Chúc Hoa lòng mi nhẹ nhàng vỗ, từ sau khi nàng trùng sinh, nàng mới có thể cố ý làm cho Đỗ Oánh Nhiên sớm liền vào Tề phủ, bị nàng dẫn dắt ở trong tay, không còn đã từng hoạt bát ngọt ngào, cũng không có y thuật trác tuyệt. Như vậy còn chưa đủ, trừ mình phải gả cho Mạc Vũ Hiến ra, nàng cũng muốn làm cho Đỗ Oánh Nhiên thử xem cái loại tư vị đời trước của mình.

Bởi vì không có ngoại nhân, Chu thị cho lui người của nàng, oán giận nói: “Vốn là để lại cho người, thật không ngờ là làm cho Mạnh phu nhân nhìn trộm nàng.”

Tề Chúc Hoa cười yếu ớt nói: “Đây là mệnh số của nàng.”

Chu thị thở dài một hơi, còn bị đại sư miệng vàng lời ngọc nói, tự nhiên là mệnh số. Nàng không biết trong này có bút tích của nữ nhi: “Người những năm qua, lần này sau khi vạn thọ tiết chấm dứt, mầu thân giúp người ở kinh thành xem tướng.” Chu thị vuốt tóc nữ nhi, nói.

Tề Chúc Hoa mỉm cười, nàng muốn chính là người ngoại tử mẫu chọn Mạc Vũ Hiến: “Có ở trong kinh hay không, đều tốt lắm.” Cúi đầu dùng tay áo bưng kín miệng mũi, trong chốc lát trên mặt liền trướng đỏ bừng, tiếng nói nhỏ nhẹ: “Lần trước tổ mẫu cùng ta nói Mạc gia.....”

“Nha đầu ngọc.” Chu thị có chút đau đầu, nàng xem ra Mạc gia cũng không phải nơi tốt, thấy nữ nhi cuối đầu bên tai là một mảnh ửng đỏ, biết nữ nhi đối Mạc gia công tử kia động tâm tư, tận tình khuyên bảo nói: “Ở kinh thành, có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn cho người, cũng có lo lắng. Nếu ở bên ngoài, người bị cô gia ủy khuất, khóc đều không có chỗ khóc.”

“Nương.” Tề Chúc Hoa nâng mắt, ánh mắt lờ lờ: “Nữ nhi sẽ không chịu ủy khuất.” Đời này phu quân là nàng tự mình lựa chọn, đời trước Đỗ Oánh Nhiên cùng hần truyền ra giai thoại, đời này nàng cùng hần sẽ rất tốt.

“Nhìn lại đi.” Chu thị nhu nhu mi tâm, ánh mắt của bà bà nàng cũng tin tưởng, chính là nghĩ đến muốn cho mình cháu mình phụng trong lòng bàn tay đi biên thủy nơi tây bắc, không cam lòng.

Tề Chúc Hoa cười nói: “Ta đi gặp tổ mẫu, sau đó đi gặp Oánh Nhiên. Mẫu thân ngài cũng đừng cùng Oánh Nhiên trí khí, nàng một người cô linh linh ở trong phủ, rất đáng thương.” Nàng xem ra, mầu thân lộ ra vẻ mặt như vậy chuyện này đã muốn thành hơn phân nửa.

“Cư nhiên còn bị người một tiểu nha đầu giáo huấn.” Chu thị nói: “Đội lắt nữa người đi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hôn Nhân [Nhị]

Người đầu tiên trong Lan Đình uyển biết đại tiểu thư trở về đó là Hải Đường, đợi nàng kích động đẩy cửa ra liền thấy Đỗ Oánh Nhiên mang theo tiểu nha đầu đá cầu, tươi cười trên mặt Đỗ Oánh Nhiên sáng lạn cơ hồ làm cho người ta hoảng mất.

Hải Đường đến đây, nguyên bản nụ cười yếu ớt trên mặt Diên Vĩ cũng ngừng, đình chỉ đá cầu. Đỗ Oánh Nhiên không chú ý tới Hải Đường, đối với Diên Vĩ cười khanh khách nói: “Vẫn là ta đá thật tốt, chịu thua đi.”

“Tiểu thư.” Thanh âm Hải Đường của truyền đến, Đỗ Oánh Nhiên thiêu thiêu mi, nguyên lai là Hải Đường đến đây, trên mặt tuy rằng vẫn mang theo tươi cười, nhưng là độ cong trên môi bằng phẳng, đáy mắt cũng không có ý cười, lúc này xoay người lại: “Người đã trở lại.”

Hải Đường đầu tiên cho những nha đầu khác đều tản đi, sau đó cau mày nói: “Tiểu thư, người tại sao lại đá cầu. Vừa mới nô tỳ hỏi thăm ra tin tức, đại tiểu thư đã trở lại, cho dù là muốn hoạt động thân thể, cũng phải là khiêu vũ a. Phải biết rằng đại tiểu thư là sẽ kiểm tra người khiêu vũ như thế nào.”

Đỗ Oánh Nhiên nghiêng nghiêng đầu, nói: “Tỷ tỷ đã trở lại, rất tốt.” Vừa đi vừa nói với Diên Vĩ: “Thủy cũng nấu tốt lắm đi, đợi lát nữa người hầu hạ ta rửa mặt.”

Diên Vĩ cúi đầu lên tiếng.

“Tiểu thư.” Hải Đường chà chà chân: “Đại tiểu thư nhưng là muốn kiểm tra người, nô tỳ đều sốt ruột thay người đâu.”

Đỗ Oánh Nhiên không ngừng cước bộ, cái này cũng là thủ đoạn của Tề Chúc Hoa, biết rõ nguyên chủ tính phối hợp không tốt, lại cứ mỗi lần trở về đều phải nhìn chăm chăm nàng khiêu vũ, dù sao tính lực con người là có hạn, hơn phân nửa tính lực đều phân ở trên vũ đạo không thập phần am hiểu, chuyện khác tự nhiên làm được không tốt, nữ hồng đọc sách đều là thường thường.

“Ta bệnh vừa mới tốt.” Đỗ Oánh Nhiên khinh phiêu phiêu nói: “Tỷ tỷ sẽ thông cảm ta. Hải Đường, người chạy tới chạy lui cũng mệt mỏi, đi phòng bếp uống chén nước nghỉ tạm đi, chờ ta rửa mặt xong rồi, đi gặp ngoại tổ mẫu.”

“Như thế nào không đi gặp đại tiểu thư?” Hải Đường chớp mắt, đây là Tề Chúc Hoa phân phó nàng, nếu nói Đỗ Oánh Nhiên muốn chỗ ngoại tổ mẫu thỉnh an, có thể ngăn đón liền ngăn đón, nếu không thể ngăn đón, để tránh nhiều ngoại tổ mẫu phiền lòng: “Tiểu thư chẳng lẽ không hy vọng đại tiểu thư trở về?”

“Hải Đường người hồ đồ.” Đỗ Oánh Nhiên nhìn Hải Đường, lúc này đứng ở trên bậc thang nhìn xuống Hải Đường: “Thân thể ta tốt rồi, có thể nào không đi chỗ ngoại tổ mẫu thỉnh an? Chính là ngồi một chút, sẽ không nhiều ngoại tổ mẫu thanh tịnh.” Đỗ Oánh Nhiên nói, vốn là Hải Đường dùng lý do sẽ quấy rầy lão tổ tông nghỉ ngơi, làm cho nguyên chủ ít đi thỉnh an.

Đỗ Oánh Nhiên nói một phen đã muốn đem những lời Hải Đường chưa nói ra miệng chặn trở về, ánh mắt Hải Đường cơ hồ tròn tròn, tựa hồ bệnh lần này, tiểu thư trên người có cái gì không giống.

Lúc này nha hoàn nấu nước nối đuôi nhau mà ra, thấy Đỗ Oánh Nhiên liền làm một phúc lễ, Đỗ Oánh Nhiên một tay lôi kéo cánh tay Diên Vĩ thềm vào phòng, đóng cửa gỗ lim, đem Hải Đường lưu lại ngoài cửa.

Hải Đường nhìn thấy động tác của Đỗ Oánh Nhiên lại sững sờ tại chỗ, tổng cảm thấy tiểu thư biểu hiện không giống bình thường, nghĩ nghĩ nhắc váy lại ra đại môn, tiểu nha hoàn bụi phác phác vừa mới cùng Đỗ Oánh Nhiên đá cầu nhìn bóng dáng Hải Đường, tiện đà lại vùi đầu quét rác.

Trong phòng, trên mặt Đỗ Oánh Nhiên gọi lên tươi cười, nhất là thấy được biểu tình giật mình của Diên Vĩ, đôi mắt Đỗ Oánh Nhiên càng cong lên, vồ vồ hai má Diên Vĩ, một tay đã muốn bắt đầu cởi bỏ dây buộc phía dưới cánh tay, Diên Vĩ vội vàng đến bên thùng nước tắm khuỷu tay thử độ ấm.

“Tiểu thư đã tốt lắm.” Diên Vĩ nói.

“Àn.” Đỗ Oánh Nhiên lên tiếng, được Diên Vĩ hầu hạ cởi quần áo, cả người trằm vào trong nước nóng, thoải mái mà thở dài một hơi, hai tay Diên Vĩ ở bên trong tóc Đỗ Oánh Nhiên xuyên qua, tay nàng không nhẹ không nặng, Đỗ Oánh Nhiên híp mắt. Bị bệnh mấy ngày nay, bởi vì Đỗ Oánh Nhiên cố ý ăn nhiều, thân mình cũng không có gầy yếu, hiện tại khuôn mặt nàng hoạt bát nhìn qua liền vui mừng, nếu là ngày thường càng đây đã một ít sẽ càng thảo trường bối thích.

Sau khi mặc vào trung y, bản thân Đỗ Oánh Nhiên chọn xiêm y, hạnh sắc nộn thêu hồng mai, hạ thân là váy dài bằng quỳ sa dùng tơ vàng thêu hoa, bên hông là túi lưới ngũ phúc xúng ngọc bội hồ điệp đề trên y phục, tóc đen oản thành song nha kế, dây cột tóc trần châu màu đỏ rơi ở sau tai, tăng thêm hơi thờ hoạt bát. Lo lắng đến phong hàn vừa vãn, lúc này gió nổi lên, phủ thêm áo choàng lông gấm, Đỗ Oánh Nhiên đẩy đại môn ra.

Ngô ma ma đang từ sương phòng ở sườn tây đi ra, thấy Đỗ Oánh Nhiên, cũng là cười nói: “Tốt như vậy, tiểu thư nguyên bản phải cùng lão phu nhân thân cận nhiều hơn, y phục này tốt lắm.” Áo choàng lụa đỏ viền lông, Đỗ Oánh Nhiên cười rộ lên lại là ngọt ngào động nhân, có chút tương xứng, người

khác thấy liền trong lòng mềm mại.

Hải Đường lúc này cũng đã từ chỗ Tề Chúc Hoa trở lại, tươi cười trên mặt cứng đờ, nguyên bản mình bị Tề Chúc Hoa đại tiểu thư phân phó vẫn âm thầm ngăn trở tiểu thư cùng lão phu nhân thân cận, vì thế Ngô ma ma vẫn không thích nàng.

“Đi thôi.” Đỗ Oánh Nhiên chậm rãi đi theo đường nhỏ trải đá, lần đầu tiên đi ra tiểu viện của nàng. Vừa đi, một bên đánh giá toàn bộ hoàn cảnh Tề phủ, xa xa giả sơn lưu thủy, dòng nước giữa hoa viên nhà thủy tạ, nổi lên sương sớm, ở trong nhà thủy tạ tấu nhạc khúc, kì thực là hưởng thụ chỉ cực.

Tề phủ rất lớn, đợi cho đến viện của lão phu nhân, có bà tử cười nghênh lại đây” “Nhị tiểu thư đến thật khéo, lão phu nhân đang ở bên trong cùng đại tiểu thư nói chuyện.”

Sân của lão tổ tông trồng trái, rải rác có từng bách, thẳng tắp cao ngất. Vườn hoa nhỏ trồng thọ cúc, lúc này đang ngượng ngừng nở hoa, trong không khí là thoang thoang mùi hương đặc biệt của hoa cúc.

Đỗ Oánh Nhiên tiến vào trong phòng, có nữ tử lại đây đón, nữ tử tóc dài thùy kiên, dùng một dây cột tóc màu thiên thanh buộc chặt, ngọc trâm khinh vãn, đuôi trâm lưu tô trần châu như giọt nước, theo nàng đi đường hơi hơi chớp lên liền như ý mưa mờ mịt. Quần áo màu thủy lam quần lụa mỏng uốn lượn, trên tay vắt vân nhuyễn sa, bên hông là đai lưng đang sắc, vắt một cái hương túi nhỏ nhỏ cùng liên hoàn bội bằng thanh ngọc. Tơ lụa thượng khế nhúc nhích theo từng bước đi động, tựa như đậm mai sơ trần, không thấy xa hoa đã thấy điềm tĩnh. Dung mạo thanh lệ, nhất là thần bạn ý vị giữa mi, lịch sự tao nhã dịu dàng, xem thật thân thiết, biểu tình ấm áp, nếu là cẩn thận nhìn vào đôi mắt sẽ phát giác ra vài phần thần nhiên hồ hững.

Tề Chúc Hoa ngày thường nữ mạo, thời điểm Đỗ Oánh Nhiên thấy tận mắt thần sắc sáng lên, nếu Tề Chúc Hoa không hại bản thân, cùng nàng hào hảo ở chung, thật là tốt biết bao, ngày thường cùng mỹ nhân tình xảo đặc sắc như vậy ở chung, tâm tình sẽ thư sướng. Phải biết rằng nàng ở hiện đại, cực kỳ thích xem tuấn nam mỹ nữ, nhất là thấy Tề Chúc Hoa trước mắt, thuần thiên nhiên không gia công, thập phần thích Tề Chúc Hoa hời hợt.

“Muội muội, người đã đến rồi.” Tề Chúc Hoa cười kéo tay Đỗ Oánh Nhiên, thấy Đỗ Oánh Nhiên cũng hoạt bát so với ngày thường: “Vừa mới ta nhảy một đoạn vũ cho lão tổ tông, đáng tiếc người không thấy.”

Tay Tề Chúc Hoa tinh tế, toàn thân cao thấp không gì không đẹp, nhìn sắc mặt Tề Chúc Hoa hồng nhuận, một đôi thủy mâu cơ hồ muốn xuất thủy, quả thật là bộ dáng sau khi vận động. Tề Chúc Hoa cũng nhìn Đỗ Oánh Nhiên, nàng biết muội muội này của nàng ngày thường thảo hỉ, hôm nay trang điểm như vậy càng làm cho người ta trước mắt sáng ngời, lại nhìn lão phu nhân một cái, quả nhiên ánh mắt hơi hơi sáng ngời. Sắc mặt Tề Chúc Hoa không thay đổi, hơn nữa nghĩ tới Đỗ Oánh Nhiên phải gả cho Mạnh gia công tử, độ cong trên môi càng nhếch lên. Phải biết rằng Mạnh gia công tử, không một chỗ không ôn, dựa vào thân phận Đỗ Oánh Nhiên, là gả cao.

“Vây thì thật đáng tiếc, ta thích xem tỷ tỷ khiêu vũ nhất, đáng tiếc ta tính tình trì độn, như thế nào cũng khiêu không tốt, trong lòng hâm mộ tỷ tỷ đâu.” Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt nói, nàng không giống nguyên chủ, nàng thích khiêu vũ, cũng thích xem người khiêu vũ. Dựa theo trong trí nhớ kỹ thuật nhảy của Tề Chúc Hoa động lòng người, cổ ngẩng cao, giống như thiên nga kiêu ngạo, thích hợp khiêu điệu không tước nhất, không thấy tận mắt, quả thật đáng tiếc.

“Đợi lát nữa ta tái khiêu cho người xem.” Tề Chúc Hoa cười nói: “Ta còn muốn kiểm tra công khóa của người, xem ta không ở trong phủ, người có nhân hạ hay không.”

“Hảo tỷ tỷ tha cho ta đi.” Đỗ Oánh Nhiên cũng cười: “Ta chính là Diệp Công thích rỗng, thích xem người khiêu vũ, ta bản thân khiêu là khiêu không được.”

“Ta còn chuẩn bị vũ phục mới cho người, đợi lát nữa chúng ta cùng khiêu.” Tề Chúc Hoa nói.

Lúc này hai người cũng đến trước mặt lão phu nhân, Đỗ Oánh Nhiên trong suốt mà bái, lão phu nhân ngồi trên cao nhất ánh mắt sáng quắc, sắc mặt nghiêm túc, chỉ có một đôi mắt để lộ ra chút mềm mại, là một lão thái thái cái mặt hiền mềm lòng, bởi vì có tật xấu đau đầu, mi tâm mang theo dấu niết qua màu đỏ, trên đầu đeo thanh nâu xóa sạch gạch, là xuất từ bút tích của Tề Chúc Hoa.

“Thân thể người đã tốt?” Lão phu nhân thấy Đỗ Oánh Nhiên liền vẫy vẫy tay, trên tay động tác dừng một chút, nghĩ tới ngoại tôn nữ tính tình nhất gan không quá thân cận cùng nàng, ai ngờ Đỗ Oánh Nhiên dẫn theo làn váy dựa vào lão phu nhân trong lòng: “Lão tổ tông đau ta, thân thể ta đã tốt, mới đi ra.”

Lão phu nhân nhìn Đỗ Oánh Nhiên gần gũi, nha đầu kia tươi cười có sức cuốn hút, nhéo nhéo hai má của nàng: “Gầy.”

“Lão tổ tông chỉ muốn đem ta dưỡng thành một tiểu trư sao, mới có thể cảm thấy ta hoàn toàn tốt.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói.

Bởi vì lời Đỗ Oánh Nhiên thốt ra, mọi người toàn bộ chính sảnh đều nở nụ cười, Tề Chúc Hoa thiếu thiếu mi, không dự đoán được Đỗ Oánh Nhiên bệnh nặng một hồi liền giống như lúc còn nhỏ, biết muốn dựa vào lão tổ tông, chính là lúc này lại lấy lòng lão tổ tông, đã muộn.

“Vừa lúc nha đầu người đến đây, theo ta vào nội gian. Ta có chút chuyện muốn nói cùng người.” Lão tổ tông nói.

“Có cái gì không thể nói trước mặt tỷ tỷ?” Đỗ Oánh Nhiên lời kéo xiêm y lão tổ tông, ngửa đầu.

Lão tổ tông nhìn bộ dáng Đỗ Oánh Nhiên, lòng đều phải tan chảy, nguyên bản mẫu thân Đỗ Oánh Nhiên ở trong khuê các là nữ nhi cung của nàng, đáng tiếc lúc trước Đỗ Oánh Nhiên cùng nàng không quá thân cận: “Là về đại sự của người.”

Đỗ Oánh Nhiên gục đầu xuống, tiếng như vãn nhue: “Ngoại tổ mẫu.”

Ngay cả chút đậm mực trong mắt Tề Chúc Hoa lúc này cũng hoàn toàn hòa tan: “Oánh Nhiên, đợi lát nữa tổ mẫu nói xong rồi nhớ tới tìm ta, còn muốn luận bàn tài mĩ đâu.” Không đợi Đỗ Oánh Nhiên trả lời, đã muốn hành phúc lễ cùng tổ mẫu cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hôn Nhân [Tam]

Có nha hoàn đánh mình, Đỗ Oánh Nhiên đi theo ngoại tổ mẫu tiến vào phòng trong. Phòng trong cũng không đốt hương, chính là mùi huân y thân nhiên, nha hoàn khép cửa sổ lại, ánh mặt trời ôn nhu xuyên thấu qua sa mỏng ở cửa sổ làm thành một phòng ấm áp.

Lão phu nhân nhìn kỹ mặt mày Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Người nha, những năm qua, lại còn hai tháng là muốn cập kê. Phụ thân người cùng ta nói qua, cây trám dùng lúc người cập kê là dùng cây trám của mẫu thân người lúc trước.”

“Ta còn không có thấy qua cây trám kia. Là Ngô ma ma thay ta bảo quản sao?” Đỗ Oánh Nhiên ngửa đầu hỏi, nhìn diện mạo lão phu nhân vốn nghiêm túc tại dưới ánh mặt trời mặt mày nhu hòa: “Cha ta viết thư lại đây?”

“Quả thật là ở bảo quản trong tay Ngô ma ma.” Lão phu nhân nhìn Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Đưa thư tới hai ngày trước, còn có một phong thư của người. Đợi lát nữa người lại nhìn.”

Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, tiếp nhận phong thư trong tay lão phu nhân, mặt trên là chữ to cứng cáp hữu lực, đúng là chữ của phụ thân.

“Nếu cập kê, cũng đến phiên việc hôn nhân của người.” Lão phu nhân nói: “Nguyên bản ta nghĩ là..... Ai biết người đúng là lại có một phen kỳ ngộ.”

Mạc gia chính là nguyên bản phải là của nàng, mà hiện tại thành Mạnh gia công tử, Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu nhẹ nhàng mà nói: “Đó là người nhà nào?” Thanh âm của nàng lại nhỏ lại nhẹ, giống như bụi bặm dưới ánh mặt trời, bay trong không trung, chọt cao chọt thấp, mang theo ý tứ hàm xúc phiêu miêu.

“Mạnh gia công tử, thật không ngờ đúng là cùng người có chút duyên phận. Không cần thẹn thùng, dù sao cũng là đề cập đến chung thân đại sự của người, phụ thân người lại không ở bên người, không thiếu được từ ta làm trưởng bối cùng người nói một chút chuyện tình ở Mạnh gia.” Đỗ Oánh Nhiên sẽ không thẹn thùng, chỉ là cúi đầu hơi hơi gật đầu, nếp nhăn nơi khóe mắt lão phu nhân giãn ra, lời nói êm tai nói tới chuyện tình Mạnh phủ. Đầu tiên nói đến là Mạnh phủ lão thái gia Mạnh Hiến Tiềm, từng làm đế sư cho Thụy Hoà đế, thời điểm Cảnh Hoà đế làm Thái tử lại làm Thái tử thái phó, đế sư của hai đời đế vương, có thể nói là ở toàn bộ đại Ung triều có địa vị độc nhất vô nhị. Sau khi Cảnh Hoà đế vào chỗ, liền từ đi chức vị Thái tử thái phó, nhân phú ở nhà. Phụ thân qua đời ba năm trước, việc hôn nhân của Mạnh Thư Chí cũng bởi vậy mà trì hoãn xuống dưới. “Đều nói Mạnh gia Mạnh Thư Chí là Mạnh lão ông dạy dỗ trưởng thành, ở trong thư viện rất có tài danh. Bởi vì giữ đạo hiếu, liền trì hoãn. Người lúc trước rất ít tham gia hội hoa xuân, luôn luôn tại bên trong khuê các, khả năng nghe việc đó sẽ không lớn.”

Rất ít ra ngoài, cái này cũng đồng dạng là công lao của Tề Chúc Hoa, Đỗ Oánh Nhiên nghĩ Mạnh gia công tử theo ý tứ trong lời nói của lão phu nhân, đúng là thập phần vĩ đại. Gia cảnh tốt, lưu trữ trong kinh chỉ có đại phòng, gia cảnh cũng đơn giản, Mạnh phủ phụ nhân kia tính tình cũng là lạnh lẽo, Mạnh gia công tử lại ngọc thụ lâm phong: “Vậy như thế nào cùng ta kết duyên phận? Dựa theo lão tổ tông nói, vậy cũng là người hiếm có.”

“Cho nên là duyên phận của người.” Chuyện này ngay cả lão phu nhân cũng không có đoán trước được, lúc trước là tức phụ Chu thị nhìn trúng vị Mạnh gia này, ai biết cuối cùng là Đỗ Oánh Nhiên rút trúng, nói là Mạnh phu nhân thấy Đỗ Oánh Nhiên rất tốt, cũng có lời bình luận của đại sư: “Không cần nghĩ nhiều, chuyện này ta cũng nói cùng phụ thân người, trong thư hán nói còn có mấy ngày liền sẽ đến đây, đến lúc đó lại thương nghị chuyện này.”

Vẫn cường điệu là duyên phận của mình, còn có Hải Đường từ sớm thì đã biết chuyện về Mạnh gia công tử, Đỗ Oánh Nhiên chỉ cảm thấy vị hôn phu này đến rất kỳ quái, lúc này cũng không vạch trần, mân mân môi nói: “Ánh mắt của ngoại tổ mẫu tất nhiên là tốt. Đều nói ngoại tổ mẫu là yên chi tướng quân đầu.”

Lão phu nhân cười nói: “Bị bệnh một hồi, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như là thoa mật.”

Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt nói: “Sau khi bị bệnh, quả thật có rất nhiều ý tưởng không giống lúc trước.”

Lão phu nhân kinh ngạc liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên một cái, rồi nói: “Vậy cũng tốt lắm. Tốt lắm, nha đầu Chúc Hoa kia vẫn chờ người, mau đi đi.”

Sau khi Đỗ Oánh Nhiên cáo lui, lão phu nhân không thấy được bóng dáng của Đỗ Oánh Nhiên, thở một tiếng thật dài, Mạnh phủ tốt, nhưng cạnh cửa thực rất cao, nếu phu nhân Mạnh phủ nhìn trúng nha đầu Tề Chúc Hoa kia, hai nhà coi như xứng, nhưng là phụ thân của nha đầu Đỗ Oánh Nhiên hiện tại bất quá là bạch thân, hơn nữa vốn là tức phụ Chu thị muốn chọn cho Tề Chúc Hoa. Mấy ngày nay nha đầu Đỗ Oánh Nhiên kia bị bệnh, Chu thị không có đi hỏi thăm, lão phu nhân cũng xem ở trong mắt, nàng cũng vô pháp mở miệng chỉ trích Chu thị cái gì, chỉ có thể hy vọng Chu thị tự mình nghĩ thông, cũng không biết Mạc gia trong tay mình, có làm cho Chu thị vừa lòng không.

Ngũ ma ma tiến lên xoa đầu cho lão phu nhân: “Chủ tử làm gì phải phí tâm, nếu ông trời cho duyên phận như vậy, thuyết minh là thích hợp. Mạnh gia lão

phu nhân cũng không phải người thái thấp phụng cao. Con cháu đều có phúc của con cháu.”

Lão phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Ngũ ma ma: “Ta chính là không bỏ tâm xuống được. Không riêng gì Mạnh gia, còn có Mạc gia.”

Ngũ ma ma nói: “Mạc gia cũng tốt, cùng phu nhân nói một tiếng trước.”

“Ân.” Lão phu nhân lên tiếng, dưới thủ pháp xoa bóp của Ngũ ma ma, nhắm hai mắt lại.

Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng đi ra sân của lão phu nhân, lại bước trên đường nhỏ khúc chiết, nhìn lên trời, nguyên bản có mặt trời lúc này đã muốn trốn sau đám mây rất nặng, vốn là gió nhẹ phơ phất cũng dần dần nóng ẩm lên, có thể nghe được cành lá bị gió thổi hoa hoa tác hưởng. Không bao lâu thì đi đến Tinh Huy uyển, cũng chính là sân của Tề Chúc Hoa. Tề Chúc Hoa đang mặc một bộ vũ phục màu lam, tay áo phiêu phiêu càng nổi bật da thịt như ngọc của nàng.

“Người đã đi ra.” Tề Chúc Hoa cười tiến lên, kéo tay Đỗ Oánh Nhiên: “Ta khiêu vũ cho người xem.”

“Hào.” Đỗ Oánh Nhiên cũng không chối từ.

Tề Chúc Hoa nhắc tay nâng chũm, ngoài đầu nhìn chăm chú, nhu tình như nước nói không nên lời, gió thổi tay áo bay phát phới, giống như tiên tử. Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn môn đạo, Đỗ Oánh Nhiên có thể khẳng định Tề Chúc Hoa phí bao nhiêu tinh lực trên vũ đạo, vũ đạo của nàng rất cảm động.

Một khúc đã xong: “Thật là đẹp mắt.” Đỗ Oánh Nhiên vỗ tay một cái, cười nói: “Kỹ thuật nhảy của tỷ tỷ càng ngày càng động lòng người.”

“Đến xem vũ phục ta thay người chuẩn bị, người có thích không?” Tề Chúc Hoa cười vỗ vỗ tay nha hoàn phía sau đang cầm cái khay son son mạ vàng, phía trên để xiêm y cùng màu với bộ trên người nàng. Tề Chúc Hoa đưa tay run mờ ra vũ phục, rất đẹp, Đỗ Oánh Nhiên tiến lên dùng ngón tay kẹp vải dệt lên, mềm mại như nước: “Đây là yên vũ sa, thật phần khó được.” Tề Chúc Hoa cười nói, sau đó nhảy mất mấy cái với Đỗ Oánh Nhiên: “Giống như trước đây người một bộ ta một bộ.”

“Rất được.” Đỗ Oánh Nhiên nói. Đẹp thì có đẹp, nếu Đỗ Oánh Nhiên mặc vào bộ vũ phục này chỉ sợ không thể biểu hiện khí chất như nước, nàng thích hợp màu sắc là sắc màu ấm giống như màu nộn (non) hạnh nộn hồng nhạt hoặc là đỏ thắm nhiệt tình, mà không phải màu hồ màu lam giống như vậy. Vũ phục Tề Chúc Hoa đưa cho nàng cơ hồ tất cả đều là màu lạnh, Tề Chúc Hoa thực thích hợp, nhưng không thích hợp với nàng. “Ta đây từ chối thì bất kính.” Đỗ Oánh Nhiên cười cho Hải Đường nhận lấy.

Hải đường thanh thúy sinh sôi nói: “Đại tiểu thư đối với tiểu thư thật tốt.”

“Ta chỉ một muội muội, cho dù là có thân sinh muội muội cũng so không bằng.” Tề Chúc Hoa nói, nhéo nhéo hai má Đỗ Oánh Nhiên: “Ta không cùng tiểu thư nhà người thân cận, còn cùng ai thân cận?”

Vốn là Đỗ Oánh Nhiên nhìn không ra cũng là bởi vì Tề Chúc Hoa nói lời ôn ngôn nhỏ nhẹ ấm lòng người, nàng có thể tưởng tượng đến một tiểu đáng thương ở trong Tề phủ lẻ loi hiu quạnh chỉ có Tề Chúc Hoa thân cận, tự nhiên là nhắm mắt theo đuổi đi theo phía sau Tề Chúc Hoa: “Tỷ tỷ rất tốt với ta, ta biết được.”

“Vậy người mau mau thay đổi xiêm y, để ta kiểm tra công khóa của người.” Tề Chúc Hoa cười nói: “Vũ phục xinh đẹp như vậy, có người mặc nó khiêu vũ mới phải. Gần đây có nhân hạ hay không? Làm chuyện gì đều cần kiên trì bền bỉ, không cho dùng lý do gì để nhân hạ. Lúc trước ta phát sốt, sư phó cũng để ta khiêu vũ đâu.”

Ngụ ý là thân thể Đỗ Oánh Nhiên đã tốt lắm, lại có lý do gì có thể chối từ.

Đỗ Oánh Nhiên vào trong phòng, khuê phòng của Tề Chúc Hoa mang theo mùi đàn quế, không gì không tài trí, khó nhất là tủ sách bên bàn học, để sách vở muốn so với Đỗ Oánh Nhiên còn nhiều, hơn rất nhiều. Đỗ Oánh Nhiên cũng không có đụng chạm những sách vở này, đợi cho bọn nha hoàn khép cửa lại, chuẩn bị thay quần áo. Thời điểm thay quần áo, lá thư vừa mới đặt ở trong tay áo rơi ra.

“Đây là cái gì?” Hải Đường đã nhặt thư lên trước một bước: “Thư của Đỗ lão gia?”

Đỗ Oánh Nhiên rút thư từ trong tay Hải Đường ra, đem thư đưa cho Diên Vĩ: “Thay ta cất kỹ, đi tiếp tỷ tỷ trước, đợi lát nữa trở về nhà lại xem.”

Hải đường cắn môi, động tác vừa rồi của Đỗ Oánh Nhiên làm cho nàng có chút không vui: “Cũng không biết Đỗ lão gia nói cái gì.”

Trong ngày thường thư từ đều không có tránh đi Hải Đường, lần này Đỗ Oánh Nhiên cắn môi dưới cúi đầu cố ý làm ra bộ đáng ngượng ngùng, nói: “Thư này, ta phải xem một mình.”

Hải Đường cười nói: “Tiểu thư còn xấu hổ cái gì, đến lúc đó cùng xem, nô tỳ cũng có thể giúp người tham khảo.”

Đỗ Oánh Nhiên chà chà chân: “Không cần, Diên Vĩ, người đem thư cất kỹ, trừ bỏ ta, ai cũng không cho xem.”

Diên Vĩ nghe lời Đỗ Oánh Nhiên, tự nhiên thư thu lại, Hải Đường mân mân môi, tiến lên yên lặng thay đổi xiêm y cho Đỗ Oánh Nhiên, không cần nhiều lời nữa.

Đợi thay xong quần áo, thấy Đỗ Oánh Nhiên ở tại chỗ hoạt động tay chân, Hải Đường nhăn mi, giọng điệu liền mang theo chút không kiên nhẫn: “Đại tiểu thư còn chờ bên ngoài, tiểu thư người còn trì hoãn cái gì?”

Đỗ Oánh Nhiên vận may một cái, Hải Đường ngẩng đầu thấy ánh mắt Đỗ Oánh Nhiên sáng quắc thì hoảng sợ, trong lòng có chút chột dạ, thanh thanh cô hống nói: “Đại tiểu thư chờ bên ngoài.” Ngỡ khí cùng vừa rồi so sánh thì nhuyền nhu không ít.

Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu, không để ý tới Hải Đường, nếu không hoạt động tay chân, làm sao múa? Bên ngoài cũng nổi gió, muốn làm nóng người rồi lại sinh bệnh.

Qua một hồi, Tề Chúc Hoa ở bên ngoài giương giọng nói: “Muội muội chớ không phải là nghĩ đến làm sao để lười biếng?”

Đỗ Oánh Nhiên đẩy cửa ra, mặc vũ phục màu lam, nói: “Nếu tỷ tỷ có mệnh, tiểu muội làm sao dám không tuân lời.”

Màu lam cũng không quá thích hợp với Đỗ Oánh Nhiên, chính là đứng ở trên bậc thang đón gió, đứng là có vài phần hương vị tư thế oai hùng hiên ngang, trong lòng Tề Chúc Hoa có một chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hôn Nhân [Tứ]

Đỗ Oánh Nhiên làm vài cái khởi vũ thức nóng người trước, tiếp theo dựa theo trí nhớ thông thả nhảy lên vũ đạo, vừa mới bắt đầu động tác góc vụng, làm cho trên mặt Tề Chúc Hoa lộ ra cười, sau khi vũ quá một phen, động tác dần dần lưu loát, đến cuối cùng, đứng là so với lúc trước khiêu vũ mạnh hơn rất nhiều, khó được nhất là, ý cảnh của vũ đạo trong mùa thu bắt đầu nổi gió, dẫn theo chút thanh sầu như sương khói.

Đồng tử Tề Chúc Hoa hơi co lại, động tác của Đỗ Oánh Nhiên tuy rằng chẳng phối hợp, ý cảnh của vũ đạo đã muốn đi ra, liếc mắt nhìn Hải Đường một cái, thấy Hải Đường cũng mở to hai mắt nhìn, Tề Chúc Hoa cúi đầu không nói, đợi cho Đỗ Oánh Nhiên vũ xong rồi, Tề Chúc Hoa cười nói với nàng: “Khiêu rất khá, tiến bộ rất lớn.”

Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt nói: “Nhân hạ mấy ngày còn có thể làm cho tỷ tỷ đánh giá như vậy, ta thật là thỏa mãn, cuối cùng là kham kham đựng đến cửa.” Ở hiện đại Diệp Trần Trần là múa cổ điển nghiệp dư, năng lực phối hợp của nguyên chủ tuy rằng không tốt, nhưng là công phu cơ bản vững chắc, thân mình mềm mại. Thời điểm vừa mới khiêu vũ là đối với trí nhớ tìm cảm giác trước, lần thứ hai lần thứ ba kỹ thuật nhảy liền tao nhã, vũ đạo lưu sướng.

“Xem ra người nhân hạ còn nhân hạ ra tâm đắc.” Tề Chúc Hoa nói: “Bệnh của người vừa khỏi, hôm nay không dạy người động tác mới, mấy ngày kế tiếp hảo hảo ôn tập là được.”

Đỗ Oánh Nhiên liếc mắt nhìn Tề Chúc Hoa một cái, trong lòng cảm thấy buồn cười, vừa nhìn mình vũ thật tốt chút, liền không dạy bản thân khiêu vũ, trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng không hiện, gật đầu lên tiếng, vẫy tay với Diên Vĩ, Diên Vĩ liền tiến lên phủ thêm áo choàng cho nàng.

“Ta cùng người nói chuyện một chút.” Tề Chúc Hoa lời kéo tay Đỗ Oánh Nhiên, bởi vì vừa mới vũ, bàn tay mềm mại mang theo ấm áp, Đỗ Oánh Nhiên có một đôi tay rất đẹp, Tề Chúc Hoa lời kéo tay Đỗ Oánh Nhiên nghĩ, nghĩ vậy hai tay sẽ không châm cứu sẽ không xoa bóp sẽ không mở phương thuốc, môi hơi hơi nhếch lên.

Đến trong phòng, bình lui hạ nhân, Tề Chúc Hoa nói: “Vừa rồi tổ mẫu cùng người nói cái gì?” Trên mặt mang theo chế nhạo: “Có phải chung thân đại sự của người hay không?”

“Tỷ.” Đỗ Oánh Nhiên ở thời điểm Tề Chúc Hoa vừa mới lời kéo tay nàng, liền dự đoán được Tề Chúc Hoa muốn cùng nàng nói chuyện này, lúc này vẫn là làm trạng thái ngưng ngừng cúi đầu.

Tề Chúc Hoa nhẹ nhàng đẩy Đỗ Oánh Nhiên một phen: “Ồ trước mặt ta còn thẹn thùng cái gì.” Ánh mắt càng thêm sáng ngời.

“Ngoại tổ mẫu cùng ta nói đến Mạnh gia công tử.” Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng nói, vụng trộm liếc mắt nhìn biểu tình của Tề Chúc Hoa.

“Người này ta biết được.” Tề Chúc Hoa cười vỗ vỗ tay: “Cạnh cửa tốt lắm, Mạnh gia đã là đế sư hai đời, Mạnh Thư Chí tài hoa hơn người, đồng thời ở trong thư viện cũng nổi danh đứng đầu bảng, nghe nói tính tình nho nhã kiên nghị, chúc mừng muội muội. Khó được nhất là, ta từng gặp qua Mạnh gia phu nhân, là người rất hoà khí.”

Tề Chúc Hoa một chút cũng không ngoài ý muốn về vị hôn phu tương lai của Đỗ Oánh Nhiên, thậm chí không cần tự hỏi đã nghĩ đến Mạnh gia công tử là ai, còn có chính là tươi cười trên mặt, Đỗ Oánh Nhiên nghĩ, vị Mạnh gia công tử này, chính là Tề Chúc Hoa được làm mai. Lúc này ra về lo lắng nói: “Ngoại tổ mẫu cũng cùng ta nói như vậy, chính là người ta như vậy, ta..... Làm sao xứng? Đế sư hai đời, Mạnh công tử lại là tiền đồ rộng lớn, chỉ còn chờ kỳ thi mùa xuân sang năm.”

“Mau đừng nói như vậy.” Tề Chúc Hoa vỗ vỗ mu bàn tay Đỗ Oánh Nhiên, này động tác làm cho trong lòng Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy có chút cảm

giác vi diệu, trưởng bối thích làm như vậy nhất, Ngô ma ma, ngoại tổ mẫu đều thích vỗ mu bàn tay của nàng như vậy, còn có sờ tóc nàng. Đỗ Oánh Nhiên đoán rằng, chẳng lẽ Tề Chúc Hoa cũng là người xuyên qua, trước khi xuyên qua từng là lão giả? Lập tức nghĩ lại cũng không đúng, nếu đồng thời là người xuyên qua, vì sao phải khó xử nàng. Ánh mắt neho lại, hai chữ trùng sinh xuất hiện ở trong đầu của mình. Nếu như vậy liền giải thích thông, có lẽ đời trước Tề Chúc Hoa qua thật sự không như ý, sau khi biết mình trùng sinh, mới có thể đối Đỗ Oánh Nhiên hạ bán. Như vậy Mạnh gia công tử, không biết ở đời trước trong thế giới của Tề Chúc Hoa, là sắm vai nhân vật gì?!

Trong lúc Đỗ Oánh Nhiên thất thần, Tề Chúc Hoa tiếp tục nói: “Muội muội là không thể tốt hơn, cái này thuyết minh ánh mắt Mạnh phủ phu nhân tốt, liếc mắt một cái liền chọn trúng muội muội, là duyên phận của muội muội, ta nghĩ, nếu duyên biết, tất nhiên cũng vui mừng.”

Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu không nói lời nào.

Tươi cười trên mặt Tề Chúc Hoa càng thêm sáng lạn, tiến lên lôi kéo tay Đỗ Oánh Nhiên, bởi vì vừa mới cầm trà trà, đầu ngón tay lưu lại độ ấm nóng bỏng: “Ta nhớ rõ trong Vũ Nhạc viện có Mạnh gia muội muội, kêu là.....” Lúc này ánh mắt Tề Chúc Hoa dừng ở phía trước, ánh mắt mang theo mơ hồ, biểu tình có chút kỳ dị, Đỗ Oánh Nhiên nhìn không được vẫn nhìn Tề Chúc Hoa, nghe nàng nói: “Ta tuy rằng không có tiếp xúc qua, nhưng là nhớ rõ tình tình hoạt bát hiền lành.”

“Vậy thì thật là không thể tốt hơn.” Đỗ Oánh Nhiên nói; “Ta, trong lòng luôn có chút lo lắng.” Tề Chúc Hoa lấy lại tinh thần, Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu lại làm bộ dáng ngưng ngưng.

“Đợi lần sau ta giúp ngươi hỏi thăm một phen.” Tề Chúc Hoa nói: “Nữ nhi gia chúng ta cũng muốn bắt chước Nghi Hòa công chúa, đến phiên hôn sự của mình cũng không thể khiếp sợ, ta biết muội muội ngươi tính tình nội liêm, chuyện này liền bao ở trên người ta tốt lắm.”

Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt, trên mặt lộ ra hai điểm đồng tiền, cúi đầu nói: “Ta biết được tỷ tỷ đối với ta tốt nhất, ánh mắt lão tổ tông ta tin tưởng, nếu tỷ tỷ sẽ giúp ta tìm hiểu một phen, đó là không còn gì tốt hơn.”

Tề Chúc Hoa khoan thai nói: “Đúng vậy, ta cũng trông cậy vào ánh mắt của lão tổ tông đâu. Chung thân đại sự của muội muội đã giải quyết, của ta còn không có tin tức.”

Đỗ Oánh Nhiên trêu ghẹo nói: “Tỷ tỷ vĩ đại như vậy, còn lo lắng cái gì? Sẽ chờ tỷ phu đến thú ngươi là được.”

Hai người cười cười nháo nháo nói một trận. Đợi cho từ trong viện Tề Chúc Hoa đi ra, tươi cười Đỗ Oánh Nhiên cũng phai nhạt chút: “Đi thôi.” Đối với Hải Đường cùng Diên Vĩ chờ ở bên ngoài nói như thế.

Về tới phòng, Đỗ Oánh Nhiên thay xiêm y, từ Diên Vĩ nơi đó lấy thư đến, ngồi ở bàn học bên cửa sổ bàn học, bên tay là trà xanh tỏa một ít sương mù, Đỗ Oánh Nhiên cẩn thận thưởng thức tìm từ trong thư. Năm đó ở hiện đại lúc viết quyển sách này, Đỗ phụ liền dung hợp một bộ phân tính chất đặc biệt của vong phụ, lúc này thấy lời lẽ thân thiết trong thư, Đỗ Oánh Nhiên nhìn không được rơi lệ, nước mắt rơi trên giấy viết thư, vớ lấy khăn tay thấm vào nước mắt trên nét mực lau đi, chữ trên giấy viết thư rốt cuộc có chút lem.

Ngô ma ma thấy Đỗ Oánh Nhiên, nhìn trên mặt tiểu thư là tịch liêu nói không nên lời, nghĩ đến đôi mắt trong trẻo cũng bị kín sương mù, vội vàng tiến lên ôm Đỗ Oánh Nhiên hỏi: “Êm đẹp như thế nào rơi nước mắt.” Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Đỗ Oánh Nhiên.

“Ta nhớ phụ thân.” Đỗ Oánh Nhiên hai tay vòng lấy eo Ngô ma ma, nói như thế. Phụ thân của nàng chết vào năm nàng mười tám tuổi, chết vì tai nạn xe cộ, mẫu thân sớm tái giá, là phụ thân kéo theo nàng lớn lên. Nghĩ tới từng chuyện xưa, nước mắt Đỗ Oánh Nhiên càng thêm mãnh liệt.

Ngô ma ma yêu thương sờ sờ đầu Đỗ Oánh Nhiên: “Tiểu thư, lão gia rất nhanh liền vào kinh, nếu là ngươi nhớ hấn, đợi đến lúc đó cầu lão phu nhân ân điển, cùng phụ thân ở một thời gian là được.”

“Ân.” Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, Ngô ma ma nhắc nhở nàng, nàng không phải Đỗ Oánh Nhiên đáng thương hề hề bị Tề Chúc Hoa ám toán kia, vì sao không đợi đến sau khi phụ thân vào kinh thì chuyển ra ngoài ở? Vừa nghĩ như thế, trong lòng Đỗ Oánh Nhiên đã có quyết định, đợi sau khi phụ thân vào kinh, liền nấn nì phụ thân lưu lại.

“Đều là đại cô nương, còn hoa nghiêm mặt.” Ngô ma ma nói: “Hôm nay lão phu nhân cùng ngươi nói cái gì?”

“Nói đến chuyện Mạnh gia công tử.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ngoại tổ mẫu cùng ta nói chuyện Mạnh gia.”

“Nếu lão tổ tông nói là tốt, thì chính là tốt. Đợi cho lão gia vào kinh, sẽ giúp ngươi ra quyết định.” Ngô ma ma nói: “Đáng tiếc ma ma không thể giúp ngươi cái gì.”

“Ma ma có thể vẫn ở cùng ta, chính là hỗ trợ lớn nhất.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Ngô ma ma sờ sờ đầu Đỗ Oánh Nhiên, đợi sau khi cảm xúc của Đỗ Oánh Nhiên dịu đi, nói: “Lão phu nhân nói Mạnh gia công tử như thế nào? Ngươi cẩn thận nói cho ma ma.”

Bất đồng với lúc ở chỗ Tề Chúc Hoa thử, Đỗ Oánh Nhiên tỉ mỉ nói lại lời nói của lão phu nhân, sau đó nói với Ngô ma ma: “Ma ma thấy thế nào?”

Ngô ma ma thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nguyên bản nô tỳ kỳ quái vì sao trong khoảng thời gian tiểu thư sinh bệnh này, phu nhân chưa từng đến thăm, theo như lời ngươi nghe được, ta liền không kỳ quái.”

“Đây là vì sao?” Đỗ Oánh Nhiên ngạc nhiên nói, tiếp theo còn nói thêm: “Ma ma để cho ta cẩn thận ngắm lại.” Sửa sang lại thái độ của mẹ đối với mình trong đầu, còn có mấy ngày nay lạnh như băng, còn muốn nhớ lời nói của ngoại tổ mẫu, Đỗ Oánh Nhiên giật mình nói: “Vị Mạnh công tử này, là thay Tề Chúc Hoa chuẩn bị.” Ngữ khí của nàng là khẳng định.

“Đúng vậy.” Ngô ma ma nói, thở dài một hơi: “Nếu như vậy, vị Mạnh công tử này tất nhiên là trải qua phu nhân tinh khiêu tế tuyền, như vậy bị cô nương tiết hồ.” Ngô ma ma lắc đầu, thấp giọng nói: “Trong lòng phu nhân không thoải mái, cũng là tự nhiên.”

Đỗ Oánh Nhiên nghĩ thông suốt vị Mạnh công tử này vốn là vị hôn phu của Tề Chúc Hoa, những chỗ không rõ lúc trước liền rộng mở trong sáng, đòi trước Tề Chúc Hoa cùng vị hôn phu bất hòa, cho nên cực kỳ hâm mộ vận tốt vốn có của Đỗ Oánh Nhiên, nếu nàng không có đoán sai, kể tiếp Tề Chúc Hoa cũng sẽ đính hôn, đối tượng đính hôn chính là vị hôn phu nguyên bản thuộc về Đỗ Oánh Nhiên, Mạc gia công tử.

“Mẹ không cần lo lắng.” Lúc này ngược lại là Đỗ Oánh Nhiên an ủi Ngô ma ma: “Đơn giản là trong lòng mẹ không quá sáng khoái thôi, cũng không phải ta chủ động phá hủy hảo sự của Tề Chúc Hoa cùng Mạnh công tử. Đợi cho hảo sự của Tề Chúc Hoa đến gần, nàng sẽ quên ta bên này. Hơn nữa, nếu Mạnh gia công tử cũng vào mắt mẹ, thì càng thuyết minh là nhân tuyền tốt.”

Sau khi Ngô ma ma một lúc lâu, nói: “Hy vọng là như thế.” Tiếp theo hồ nghi nói: “Như thế nào tiểu thư kêu tên đại tiểu thư?”

Đỗ Oánh Nhiên lo lo mặt mày: “Không có gì.” Hầm hờ mà qua vấn đề này.

Thời điểm Đỗ Oánh Nhiên thu thập thư trên tay, thỉnh thoảng nghe được Ngô ma ma nói: “Tiểu thư thân cận đại tiểu thư, này là trong Tề phủ cũng có bạn, nhìn qua hình như là tốt, chính là nô tỳ có đôi khi vẫn cảm thấy trong lòng không ổn.”

Đỗ Oánh Nhiên không dự đoán được ma ma lúc này nói như vậy, động tác dừng một chút, đem thư thu thập đến trong hộp gấm, nhặt nhèo nói: “Nói này đó, quá không có ý nghĩa, nàng sắp cập kê, ta cũng không bao nhiêu ngày cũng sẽ cập kê.”

Ngô ma ma liếc mắt xem xét Đỗ Oánh Nhiên một cái, nhẹ nhàng nói: “Cũng không phải sao.”

Đỗ Oánh Nhiên cười yếu ớt, nhìn qua tỷ muội hai người hoà thuận vui vẻ, nhưng là Tề Chúc Hoa dường như nguyên chủ thành khúm núm, một lòng nhào vào vũ đạo mình không am hiểu, Tề Chúc Hoa dụng tâm làm cho người ta tế tư tác quái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ra Phủ [Nhất]

Rất nhanh chính là Vạn Thọ tiết, Vũ Nhạc viện phụ trách hiến nhạc hiến khúc cho lễ vạn thọ của Thánh thượng, Tề Chúc Hoa là người trừ tính bày bố chung, cho nên sáng sớm sau khi ở trong phủ dùng qua điểm tâm, liền chuẩn bị lên xe rời đi. Trước khi đi còn không quên lôi kéo Đỗ Oánh Nhiên, ở trước mặt mọi người biểu hiện nàng quan tâm đối với Đỗ Oánh Nhiên: “Lần sau ta trở về, chắc là lễ cập kê của ta. Người cũng không nên lại sinh bệnh, nhìn một cái, cằm đều nhọt.”

“Àn.” Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, Tề Chúc Hoa mỉm cười buông lỏng tay Đỗ Oánh Nhiên ra, lại lôi kéo tay mẫu thân Chu thị, Tề Chúc Hoa vừa chú ý tới, mình mẫu thân trong lúc đối mặt Đỗ Oánh Nhiên, thần sắc cũng trở nên thân nhiên. Điểm này Đỗ Oánh Nhiên cũng chú ý tới, nghiệm chứng ý tưởng hóm quạ của Đỗ Oánh Nhiên, Mạnh Thư Chí là mẹ lưu cho Tề Chúc Hoa, mẹ nghĩ đến Đỗ Oánh Nhiên tiết hồ, cho nên thời điểm đối mặt Đỗ Oánh Nhiên về mặt liền không tốt lắm, Tề Chúc Hoa cũng hiểu được đạo lý này, ở nàng xem ra mẫu thân không cần quan tâm quá nhiều điểm này, bởi vì Mạnh Thư Chí kia cũng không phải người chọn đại hôn thích hợp.

“Nương.” Tề Chúc Hoa lôi kéo tay mẫu thân: “Ngài đừng băn khoăn trong lòng, tin tưởng tổ mẫu.”

Chu thị miễn cưỡng cười: “Nha đầu người, chính là rất thiện tâm.”

Thiện tâm? Tề Chúc Hoa kéo kéo khóe miệng, nếu nàng thật sự thiện tâm cũng sẽ không âm thầm tìm mọi cách tính kế Đỗ Oánh Nhiên, nghĩ đến đây, trong mắt Tề Chúc Hoa là thân nhiên trào phúng, chính là cúi đầu, mẫu thân Chu thị cũng không có nhìn đến. “Ta cùng muội muội tốt, nàng một mình ở kinh thành, ta cũng không có ở bên người nàng, trong lòng nàng tất nhiên là thực buồn khổ, phải biết rằng tính tình biểu muội nguyên bản rất miễn cảm.”

“Sẽ không làm khó dễ muội muội người.” Hôm qua Chu thị trải qua Tề Chúc Hoa khuyên nhủ, trong lòng chỉ có nhọt nhọt khúc mắc, lúc này nữ nhi trước khi đi lại dặn dò riêng, Chu thị thở dài một hơi, đáp ứng Tề Chúc Hoa.

Cuối cùng Tề Chúc Hoa đi tới trước mặt ca ca, Đỗ Oánh Nhiên mấy ngày nay cũng lần đầu tiên thấy huynh trưởng Tề Chúc Hoa, Tề Chúc Hoa cùng huynh trưởng của nàng đứng cùng nơi, làm cho người ta trước mắt sáng ngời, không khỏi tán thưởng người Tề phủ sinh bộ dạng thật tốt, dung mạo Tề Chúc Hoa thoát tục khí chất thanh lệ, mà Tề Huyền Hoa tinh mâu kiêu mục, một đôi mày kiêu mi bay nhập tán, tư thế nhìn qua oai hùng hùng dũng, nhất là khí chất trầm ổn khó được.

“Ca ca.”

Nét mặt Tề Chúc Hoa tươi cười như hoa, mày Tề Huyền Hoa cũng giãn ra, trên mặt có một chút tươi cười, vỗ vỗ đầu muội muội, nói: “Xuất môn bên ngoài rồi cuộc không thể so với ở trong nhà, trong khoảng thời gian này Vũ Nhạc viện lại nhiều người ồn ào. Quyển Bích hảo hảo chiếu khán tiểu thư nhà người.”

Quyển Bích lên tiếng trả lời thưa dạ.

Tề Huyền Hoa không giống với mẫu thân Chu thị, đối với nha hoàn như Quyển Bích trầm mặc ít nói mang theo đi đứng công phu thập phần xem trọng.

Tề Chúc Hoa lên xe rời đi, mà Đỗ Oánh Nhiên đi chỗ mọi nơi đó thảnh an, lư hương trong phòng tỏa mùi hương thoang thoang vắng vẻ ít ỏi, đánh vòng bay đến không trung, ngồi ở hạ thủ chỗ trung đường, chớp mũi người được đều là mùi huân hương.

Mục đích hôm nay Đỗ Oánh Nhiên tới là muốn ra phủ, thế giới phồn hoa này là nàng tưởng tượng ra, thế giới được sáng tạo ra bằng đầu ngón tay gõ gõ bàn phím, nàng muốn tận mắt thấy nơi thảnh thế phồn hoa này, nhưng là đối mặt mọi, nàng lại là ngược ngung cúi đầu, thanh như văn như: “Tỷ tỷ cũng sắp cập kê, ta nghĩ, đi ra ngoài nhìn xem có cái gì thích hợp làm quà tặng, hảo đưa cho nàng.”

Nhắc tới Tề Chúc Hoa, ánh mắt Chu thị nhu hòa: “Người cũng có tâm.”

“Tỷ tỷ xưa nay đối với ta tốt lắm.” Đỗ Oánh Nhiên nói tiếp, cúi đầu, vì mình làm bộ làm tịch liếc mắt.

Chu thị thấy bộ dáng Đỗ Oánh Nhiên, lại nhìn không được thờ dài một hơi, nàng là thấy tận mắt Mạnh gia công tử kia, thật là tuần tú lịch sự, tài danh bên ngoài, giống như Đỗ Oánh Nhiên như vậy, không có gia thế tốt, tính tình cũng là khúm núm, như thế nào lại vào mắt Mạnh gia phu nhân? “Đi nói cùng lão phu nhân một tiếng, đề cho lão nhân gia nâng yên tâm, người tự lĩnh bài tử đi ra ngoài là được.”

Đỗ Oánh Nhiên được Chu thị cho phép, liền đi lão phu nhân nơi đó.

“Vừa bệnh, tinh thần tức thì dường tốt lên.” Lão phu nhân cười nói, hôm nay Đỗ Oánh Nhiên trang điểm nàng cũng thập phần thích, người lớn tuổi, thích sắc màu ấm áp, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn thảo hỉ như Đỗ Oánh Nhiên.

Đỗ Oánh Nhiên lựa chọn lấy lòng lão phu nhân, ở Chu thị trước mặt lại sợ hãi. Là vì cho dù có Tề Chúc Hoa khai đạo, chỉ sợ hôm nay trong lòng Chu thị đối với mình cũng có khúc mắc, liền đơn giản học Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản, làm bộ dáng ngược ngung.

“Mọi đồng ý cho ta xuất môn.” Đỗ Oánh Nhiên ngưỡng nghiêm mặt, cười nói: “Ta nghĩ muốn xem thật kỹ một phen, có thể tuyên cái ngoạn ý tân kỳ đưa cho tỷ tỷ.”

“Tốt như vậy.” Lão phu nhân hơi hơi gật đầu: “Từ sau khi Nghi Hòa công chúa, nữ nhi gia cũng không cần quá mức câu nệ, nguyên bản người liền rất nội hướng, lần này ra ngoài dạo cũng là chuyện tốt.”

Đỗ Oánh Nhiên nháy mắt mấy cái, cũng không nói chuyện, đồng tiền trên mặt hiện lên, nhìn qua xinh đẹp đáng yêu, làm cho lòng lão phu nhân đều phải hòa tan: “Tốt lắm, đợi lát nữa xuất môn là được.”

Đỗ Oánh Nhiên cước bộ nhẹ nhàng mang theo hai người Diên Vĩ cùng Hải Đường về tới phòng ở, Hải Đường cười nói: “Tiểu thư chuẩn bị chọn lễ vật gì cho đại tiểu thư? Còn phải đi trên đường. Nô tỳ hảo hảo giúp tiểu thư tìm kiếm một phen.”

Đỗ Oánh Nhiên nhìn thoáng qua Hải Đường, lúc này đây nàng cũng không chuẩn bị mang theo Hải Đường đi ra ngoài, nói: “Ta cùng Diên Vĩ đi là được.” Trầm tư một phen nói: “Lần trước tiểu nha đầu đá quả cầu kia, cũng mang theo.” Máy ngày nay Đỗ Oánh Nhiên chú ý cái tiểu nha đầu kia một chút, phát hiện năng ý nghĩ linh hoạt tay chân cũng linh hoạt, bộ dạng gầy teo nhỏ lại không chớp mắt, nếu là thu nàng dùng, giữ ở bên người tìm hiểu tin tức cũng tốt, Diên Vĩ tuy rằng tốt, nhưng là quá mức trầm mặc.

Biểu tình Hải Đường kinh ngạc, nha đầu nhỏ tuổi, người nào không hy vọng ra bên ngoài đi lại một phen, hoạt động bên ngoài đều là nha hoàn chọn mua thời: “Ta đây đi cùng tiểu thư thôi, tiểu nha đầu kia chưa thấy qua quen mặt, ở bên ngoài va chạm quý nhân cũng không tốt.”

“Còn có Diên Vĩ. Trong phòng vẫn cần đại nha hoàn trấn giữ, nếu bằng không đều đi rồi, chẳng phải là trống không?” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Người vốn là lão phu nhân thưởng cho ta, cũng có thể dẫn đi được mấy tiểu nha đầu đó, Diên Vĩ chỉ sợ trấn không được mấy tiểu nha đầu đó.” Cuối cùng lại bổ sung một câu: “Liền như vậy đi.”

Hải Đường nghe nói như thế, nhất thời mân mê miệng, trong lòng thập phần không vui: “Tiểu thư, sau khi người bị bệnh, cảm giác người thân cận Diên Vĩ hơn, mà không phải thân cận nô tỳ.”

Diên Vĩ nghe lời này, trong lòng run lên, cúi đầu không nói một lời, tươi cười trên mặt Đỗ Oánh Nhiên càng thêm ngọt, tiến lên nheo nheo hai má Hải Đường, nói: “Làm sao vị dâm chúa lại lớn như vậy. Nguyên lai đứng là nơi này.”

Hải Đường nghe Đỗ Oánh Nhiên miệng đầy mê sảng, chính là không có thay đổi, mày vờ một cái, giọng điệu cũng mang theo không kiên nhẫn: “Tiểu thư.” Hai chữ này không giống như là làm nũng, càng như là uy hiếp.

“Hải Đường, người còn muốn phạm thượng phải không?” Ngô ma ma đang tiến vào, liền thấy được biểu tình của Hải Đường, lúc này dài mặt, nói: “Tiểu thư cho người lưu lại xem phòng, người lưu lại là được.”

Hải Đường đối với Ngô ma ma vẫn có chút bỡ ngỡ trong lòng, cắn môi, chỉ thấy Đỗ Oánh Nhiên đã muốn xoay người, cước bộ nhẹ nhàng: “Ta cũng là vì muốn tốt cho người a, Hải Đường, trong phủ này ta tin nhiệm người mới cho người lưu lại.” Nghe như là xuất phát từ chân tâm, chính là Hải Đường chỉ cảm thấy như là có một chút hương vị trào phúng, thấy biểu tình Ngô ma ma nghiêm khắc, cuối cùng Hải Đường nói: “Tiểu thư, nô tỳ sẽ đợi ở trong sân.”

Đỗ Oánh Nhiên đón ánh mặt trời, hơi hơi ngửa đầu, hôm nay ánh mặt trời vừa vặn, không khí tươi mát, không phải thời tiết đầy sương mù ở đời sau có thể sánh bằng.

Ngô ma ma tiến lên từng bước, lúc này biểu tình của Đỗ Oánh Nhiên đã nhu hòa xuống, tươi sáng cười với Ngô ma ma: “Ta lúc này đi ra ngoài.”

“Tiểu thư như vậy tốt lắm.” Ngô ma ma nói, mặt mày Ngô ma ma nhu hòa: “Đi ra xem nhiều một chút.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười gật đầu, lúc này Diên Vĩ đã mang theo tiểu nha đầu kia lại đây, tiểu nha đầu tên là Kiếm Lan.

Hiện đại phồn hoa cùng cổ đại phồn hoa tương tự mà khác lạ, đá tảng xếp thành con đường rộng lớn, vó ngựa đạp trên tảng đá trên đường phố, phát ra tiếng vang đất đất, Đỗ Oánh Nhiên vén rèm cửa lên, đánh giá cửa hàng náo nhiệt, trên đường người đi đường bộ pháp vội vàng, cùng sắc mặt xa cách ở hiện đại so sánh, niên đại này trên mặt mọi người mang theo vài phần thân cận. Trên đường tùy ý có thể thấy nữ tử quần áo tịnh lệ kết bạn mà đi, tay áo phiêu phiêu, trông rất đẹp mắt. Trong bụng nàng vì Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản thấy đáng tiếc, thịnh thế phồn hoa như vậy, lại lựa chọn làm ở ở Tề phủ.

Nắm cổ tay Diên Vĩ, Đỗ Oánh Nhiên xuống xe ngựa, đánh giá hoàn cảnh chung quanh, lúc này nàng đang ở đông phố trên đường Chu Tước náo nhiệt nhất kinh thành, có lầu đài đẹp đẽ quý giá, đình gác điêu khắc tiên hạc hoặc là cũi đầu, hoặc là giường cánh, hoặc là xen chân mà đứng, xa xa nhìn tiên hạc liền cảm thấy thú vị, lại nhìn nơi cửa khách ra vào, chiều bài là ba chữ Tiên Tạm Cư thật to, Đỗ Oánh Nhiên ước định thời điểm buổi chiều, cho xa phu lại đến đón nàng.

Sau khi xa phu giả xe ngựa rời khỏi, Đỗ Oánh Nhiên cảm giác liên hệ giữa mình cùng Tề phủ phai nhạt không ít, trên mặt mang theo chút nóng lòng muốn thử.

Lững thững đi trên đường cái, Đỗ Oánh Nhiên tiến nhập một nhà trang sức điểm, tuyển một chi lưu kim lạc mai trăm chuẩn bị đưa cho Tề Chúc Hoa, đồng thời cũng mua cho bản thân một cái ngọc bội song ngư, trong lòng nghĩ xứng với túi lưới màu xanh ngọc, liền có thể đưa cho phụ thân rồi.

“Ngọc bội nơi này thật phần thú vị, ta nhìn được không?” Bên tai Đỗ Oánh Nhiên vang lên thanh âm nữ tử ngọt ngào, giương mắt nhìn lên, Đỗ Oánh Nhiên thấy cô nương trước mắt, thân hình gầy yếu, một thân y phục màu tím nhạt, bên hông buộc đai lưng đang sắc, đem phần eo trong suốt buộc chặt. Trên y phục thêu hoa nhỏ màu hồng nhạt. Bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng màu trắng. Gió nhẹ nhẹ phẩy, lại có một loại cảm giác theo gió mà đi. Tóc tùy ý vẫn một cái từng từng (loại lỏng) kết, phía dưới cắm một cây trâm hoa màu tím nhạt, có vẻ vài phần tùy ý cũng không mất thanh lịch. Phấn trang điểm rất mỏng, thân sắc nhạt nhẽo, liền Đỗ Oánh Nhiên đều thấy cô nương trước mắt là một mỹ nhân, nhất là mặt mày mang theo thanh sâu đậm nhạt làm cho người ta nhìn không được tâm sinh thương tiếc. Phía sau có hai nha hoàn đi theo, dung mạo tú lệ lại cùng nữ tử phía trước.

Đỗ Oánh Nhiên liền cầm ngọc bội trong tay đưa cho nữ tử kia, thấy nàng kia thưởng thức song ngư ngọc bội trong tay, trên mặt là vui mừng nói không nên lời: “Thật phần thú vị, nếu là đưa biểu ca.....” Nói tới đây, hai gò má nữ tử đỏ lên, đôi mắt liếm liếm làm như thu thủy, như là có chút thẹn thùng.

“Tiểu thư đưa thiếu gia cái gì, thiếu gia đều vui mừng.” Một gã nha hoàn cười nói. “Thiếu gia sang năm sẽ dự thi, không bằng tiểu thư chọn khối ngọc bội ngụ ý tốt, đưa cho thiếu gia.”

Nữ tử nhẹ nhàng lên tiếng, biểu tình có chút không được tự nhiên, sờ sờ tóc mai, thấp giọng nói: “Biểu ca có thể cảm thấy ta rất lỗ mãng hay không.”

“Như thế nào sẽ?” Nha hoàn kia cười nói: “Thiếu gia dự thi, đưa khối ngọc bội ngụ ý tốt, phu nhân cũng sẽ cao hứng.”

Trong mắt nàng kia sáng rọi càng phát ra ánh sáng ngọc, tiếp theo cầm ngọc bội trong tay đưa cho Đỗ Oánh Nhiên.

Đỗ Oánh Nhiên cười bỏ qua, biểu muội cùng biểu ca, thấy vị cô nương biểu muội này hai mắt hàm xuân, còn có cái gì không rõ, đưa tay đem ngọc bội đưa cho Diên Vĩ, bản thân nhấc lần vẩy ra trang sức các.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ra Phủ [Nhị]

Chương 8 - Ra Phủ [Nhị]

Lại đi về phía trước một chút, đó là thư cục lớn nhất trong kinh thành, sau khi Đỗ Oánh Nhiên tiến vào thư cục, thấy bóng người chớp động trong hậu đường, trong lòng có chút tò mò, mang theo hai cái nha hoàn vòng qua sau giá sách, liền nghe được có thanh âm réo rắt của thư sinh.

“Mọi thứ hôm nay có được toàn nhờ Thái Hòa đế.” Miệng nam tử thao thao bất tuyệt, lúc nói đến công tích vĩ đại của Thái Hòa đế, lời nói trật tự rõ ràng, dẫn diễn cổ, cũng có ý nghĩ của bản thân, làm Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy khó được là, Thái Hòa đế trong miệng nam tử, cùng Thái Hòa đế lúc ấy

nàng thiết trí, ăn khớp thất chữ bát phân, lại có thể nghĩ đến ước nguyện ban đầu khi Thái Hòa để thiết trí điều lệ, nói đến chỗ cao triều chỗ, Đỗ Oánh Nhiên đi theo mọi người, vỗ tay ủng hộ nam tử.

Đỗ Oánh Nhiên nhìn không được nhìn về phía nam tử kia. Mặc trường bào thêu thanh thanh tu trúc, bào trên chân xoay lại, nhét vào giữa bạch ngọc đai lưng bên hông, chân mang đoàn giày bằng da lộc, tóc đen sơ thành búi tóc chính tề trên đỉnh đầu, buộc trong một cái bạch ngọc phát quan tinh xảo, lưng thẳng giống như đại viên sơn. Dưới mày kiếm không đậm không nhạt, mắt hạnh mượt mà giống như xuân thủy róc rách, ôn nhuận như mộc xuân phong, hảo một nam tử tuấn tú, hấp dẫn người nhất là cặp mắt xán lạn, trong suốt giống như nhìn không tới thể trần. Ở trong thư cục còn có nữ quyền khác, thấy xuất sắc nam tử như vậy, đều nhìn không được nhìn qua. Bàn tay trắng nõn cầm quạt tròn, kham kham che lên trên gương mặt xấu hổ.

Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lại cảm thấy vui mừng, nàng có thể nhìn thấy giang sơn dưới ngời bút của nàng, trong lòng vẫn là vui mừng. Triều đại như vậy, cũng đại biểu giấc mộng của nàng, có thư sinh chỉ trích phương tử, có võ tướng rong ruổi sa trường, văn nhân cùng võ tướng đều xem trọng, văn hóa phồn vinh, thậm chí cùng phiên bang hữu lân, toàn bộ Đại Ung triều tư tưởng hòa hòa va chạm, kéo dài khai đường thịnh thế, cũng có nữ tử nộ mã tiên y, không có Tổng thị áp chế, trong lịch sử lưu lại chính mình đặc hữu phương hoa. Đỗ Oánh Nhiên thấy những nữ tử ngưỡng mộ nam tử cơ hồ không thể che lấp, nàng nghĩ, triều đại này làm được.

Đỗ Oánh Nhiên nghe lúc này đã muốn nói đến, này đời hoàng đế thứ hai và thứ ba có thể có như thể thịnh thế, hoàn toàn là vì công lao của Thái Hòa đế. Trong tay Đỗ Oánh Nhiên cầm một thanh chiết phiến, chiết phiến khép lại gõ trong lòng bàn tay, nghe thanh âm réo rắt của nam tử, nói đến những công trạng của Thái Hòa đế, điều này làm cho Đỗ Oánh Nhiên nghe thập phần vong thân, ý cười theo khóe môi giờ lên, mũi hơi nhú, trong mắt là ý cười như minh ngọc, đồng tiền trên hai má làm cho nàng cả người có vẻ xinh đẹp đáng yêu. Ánh mắt nam tử đảo qua Đỗ Oánh Nhiên, hơi tạm dừng, nhưng thật ra nữ hài tử bên người Đỗ Oánh Nhiên, phát ra tiếng kinh hô thật nhỏ, trên mặt đỏ ửng cơ hồ muốn xuyên thấu qua quạt tròn mỏng manh.

Lúc này đã muốn nói đến Nghi Hòa công chúa, thực rõ ràng nam tử không muốn lại nói chuyện nhiều, thay đổi một nam tử khác bộ dạng khí độ có chút không bằng hẳn đứng lên chậm rãi mà nói, có cô nương còn ở lại chỗ cũ, có người lại xoay người rời đi, Đỗ Oánh Nhiên nghe được bọn họ nghị luận: “Không hô là Mạnh gia công tử, thật là người có tài. Hôm nay ta có thể ở thư cục nhìn thấy hắn, nếu là để cho Vương gia biết, cần phải hâm mộ ta.”

“Ngươi còn phải cảm ơn ta, hôm nay giữa trưa đi Tiên Tạm cư ăn ngươi thịnh. Nếu không phải ta kéo ngươi lại đây, ngươi còn không nguyện ý đâu.”

“Hảo tỷ tỷ, tự nhiên là muốn mời ngươi.”

Hai gã kia cô gái đi thông thả mà ra, Đỗ Oánh Nhiên nghe được lời nói của hai người, là Mạnh gia công tử, Mạnh Thư Chí? Ánh mắt Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi nheo lại, nhìn Mạnh Thư Chí mang theo một ít nghiền ngẫm. Vì cái gì Tề Chúc Hoa không nghĩ phải gã cho hắn? Chẳng lẽ là bởi vì hắn không được? Ánh mắt đảo qua nửa người dưới Mạnh Thư Chí.

Mạnh Thư Chí bỗng nhiên cảm giác rung cả mình, nhìn không được đánh một cái hất xì.

Đỗ Oánh Nhiên thấy Mạnh Thư Chí từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, che mặt lau môi, một nam tử khác bên người thấp giọng cùng hắn nói xong cái gì, hắn cười cười gật đầu. Thấy người thứ hai thực rõ ràng không có cùng Mạnh Thư Chí nói tiếp, cũng liền xoay người rời đi, lúc này không ít cô gái cũng đều lựa chọn rời đi, động tác Đỗ Oánh Nhiên cũng không xem như đột ngột. Hai nha đầu theo thật sát phía sau Đỗ Oánh Nhiên.

Chưa rời đi thư cục, liền thấy cô gái thanh lệ vừa rời trong trang sức điểm đang dẫn theo lần vẩy bước vào trong thư cục.

“Biểu ca.” Thanh âm vui mừng của nữ tử vang lên, đối với phương hướng nơi Mạnh Thư Chí phát phát tay, thời điểm vừa gặp trong trang sức điểm, giống như một nụ bạch liên hoa sắp nở, lúc này như là nở rộ.

Bộ pháp Đỗ Oánh Nhiên bắt tri bắt giác đã muốn dừng ở trong, vừa rồi còn nói chuyện biểu ca biểu muội một chỗ, nguyên lai đúng là roi trên đầu mình, như vậy Tề Chúc Hoa hội cự tuyệt cộc hôn sự này cũng không khó lý giải, vị biểu muội này chỉ sợ cũng là bạch nguyệt quang trong lòng Mạnh Thư Chí.

Đỗ Oánh Nhiên thấy một màn này, không vội rời đi, vẩy tay với Diên Vĩ, nhỏ giọng nói: “Ngươi mang theo Kiếm Lan, ở ngoài thư cục chờ.”

Diên Vĩ nhìn thoáng qua Kiếm Lan, cuối cùng gật gật đầu.

Đỗ Oánh Nhiên thấy hai nha đầu rời đi, đi tới trước kệ sách bên tay phải, trước mặt đứng là bộ sách có liên quan đến y thuật, đem chiết phiến để vào túi quạt bên hông, rút ra một quyển ‘Hoàng đế nội kinh’, cuốn sách nửa che lấp ánh mắt đánh giá hai người của mình.

Mạnh Thư Chí thấy nữ tử, trên mặt cũng mang theo cười yếu ớt, đi từng bước về phía trước, hai người hiển nhiên muốn nói chuyện với nhau, nói đến cũng trùng hợp, ở tại vị trí cách chỗ Đỗ Oánh Nhiên đang đứng không xa, phía sau Mạnh Thư Chí có một nam tử mặc bụi sắc áo dài, đầu đội khăn hạo nhiên, phải là thư đồng của Mạnh Thư Chí hoặc là gã sai vặt.

Nha đầu kia kéo kéo ống tay áo nam tử phía sau Mạnh Thư Chí, hai người đến một bên khác nói chuyện đi.

“Biểu muội, tại sao không đi dạo?” Mạnh Thư Chí mở miệng nói.

“Ta vừa rồi đã đi.” Nữ tử ngửa đầu cười yếu ớt nói, mở bàn tay, trong lòng bàn tay là một quả ngọc bội: “Biểu ca, ngươi xem xem.”

Mạnh Thư Chí gật đầu, đưa tay muốn từ giữa lòng bàn tay nữ tử cầm lấy ngọc bội, lúc này nữ tử lại khép bàn tay, Mạnh Thư Chí cảm nhận được lòng bàn tay biểu muội mềm mại, bên tai ửng đỏ, từ góc độ của Đỗ Oánh Nhiên nhìn xem rõ ràng. “Ta..... Thật có lỗi.....” Mạnh Thư Chí nói chuyện đều có chút lắp bắp.

“Vẫn là đợi làm cho tốt, lại cho biểu ca xem.” Nữ tử làm như bởi vì đụng chạm vừa rồi mà ngượng ngùng, hơi hơi nghiêng đầu, một tay vuốt ve tóc mai trên trán: “Chúc biểu ca thi đậu trạng nguyên, tài học của biểu ca là xuất sắc nhất.” Sau đó dừng như cố lấy dũng khí ngẩng đầu: “Đợi làm tốt, biểu ca nhất định phải ngày ngày đeo ở trên người, Liên nhi khăn cầu biểu ca có tiền đồ tốt.”

Nghe được hai chữ Liên nhi, Đỗ Oánh Nhiên thiếu chút nữa muốn bật cười, vội vàng cầm quyển sách trên tay đưa về phía mình càng gần chút, biểu muội này tên thật đúng là Liên nhi, ứng bản thân đoán nàng là Bạch Liên hoa.

“Biểu muội có tâm.” Mạnh Thư Chí hơi hơi gật đầu.

Đỗ Oánh Nhiên cách hai người không xa, nhìn này hết thấy, trong lòng đại khái biết là sao lại thế này, vị Liên nhi trước mắt này chính là đang câu Mạnh Thư Chí, làm cho nàng kỳ quái là, vừa mới bắt đầu đụng tới tay biểu muội, biểu tình Mạnh Thư Chí có chút thẹn thùng, ánh mắt lại trong suốt, còn có câu trả lời cuối cùng lại lang lang thanh minh. Hai người đứng ở cùng nơi, vừa thấy là tình chàng ý thiếp, Đỗ Oánh Nhiên lại cảm thấy, Mạnh Thư Chí đối với biểu muội chỉ sợ còn không có gì tâm tư gì.

Biểu muội tươi cười vẫn là nhu hòa, nhỏ nhẹ nói: “Hôm nay, các người thảo luận đề tài là cái gì đâu?”

Nhân tình Mạnh Thư Chí sáng lên: “Thái Hòa đế, ta vừa mới mới nói xong.”

“Thái Hòa đế thật xứng danh xưng thiên cổ nhất đế.” Biểu muội nói: “Biểu ca người nói xong, ta tới đã muộn.” Cẩn môi, hai tròng mắt lại oánh oánh cơ hồ muốn rơi lệ.

“Hảo biểu muội, chớ khóc.” Mạnh Thư Chí bị hù nhảy dựng, vội vàng nói: “Người muốn nghe chuyện Thái Hòa đế, sau khi trở về ta đồng người lập lại lần nữa là được.”

Biểu muội nín khóc mỉm cười: “Vậy một lời đã định.” Đưa ngón tay lên nói với Mạnh Thư Chí: “Người cùng ta ước định.”

Biểu tình Mạnh Thư Chí có chút khó xử: “Ta đáp ứng người là được.”

“Biểu ca, trước đây người cùng ta ước định sự tình, đều đã cùng ta điểm dấu.” Ánh mắt biểu muội âm đạm: “Chúng ta trưởng thành, người liền cùng Liên nhi làm bất hòa? Liên nhi vẫn nhớ kỹ người.”

Biểu tình Mạnh Thư Chí có chút áy náy, đưa tay cùng biểu muội điểm dấu chọn: “Hảo, chúng ta ước định, biểu muội người vẫn là quý yêu khóc như trước đây.”

“Liên nhi mới không phải quý yêu khóc.” Biểu muội giận dữ nói.

“Hảo.” Mạnh Thư Chí bật cười nói: “Biểu muội đã trưởng thành.”

Ngữ khí thấp phần có lệ, thậm chí ngay cả Đỗ Oánh Nhiên đều nghe được hàn nghĩa trong giọng nói Mạnh Thư Chí, Đỗ Oánh Nhiên bất giác mỉm cười, vị tên là Liên nhi biểu muội này, chỉ sợ trong lòng phải hối hận muốn chết.

Quả nhiên giống như Đỗ Oánh Nhiên đoán trước vậy, trong giọng nói Liên nhi biểu muội muốn hòa nhau một phần, làm cho Mạnh Thư Chí ý thức được mình đã trưởng thành, cười khanh khách nói: “Cô nhân có văn: Sĩ dừng ba ngày nhìn với cặp mắt khác xưa, biểu ca người luôn xem ta là muội muội trước đây, nhưng là ta tuy rằng vẫn là biểu muội của người, nhưng là đã trưởng thành.”

Môi Mạnh Thư Chí hơi hơi nhếch lên: “Biểu muội nói đúng. Liên nhi cũng sở trường học văn.”

“Thư Chí!” Đồng bạn Mạnh Thư Chí đang kêu gọi Mạnh Thư Chí, Mạnh Thư Chí cùng Liên nhi biểu muội nói: “Ta……”

“Biểu ca mau đi đi.” Liên nhi cười yếu ớt nói.

Đỗ Oánh Nhiên thấy Mạnh Thư Chí rời đi, khép lại sách vở trong tay lại từ trên kệ sách cầm mấy sách, thời điểm muốn rời đi, biểu muội kia đã muốn nhẹ nhàng bước đến: “Vị cô nương này xin dừng bước.”

“Ta họ gì Đỗ.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Đỗ cô nương hảo. Ta họ Liễu.” Liễu cô nương cười yếu ớt nói.

“Xin hỏi Liễu cô nương có gì phải làm sao?” Đỗ Oánh Nhiên đúng lý hợp tình nói, giống như người vừa mới nghe lên cũng không phải nàng, nàng đang chọn thư, trùng hợp nghe được lời nói của hai người thôi.

Liễu cô nương ngần ra, hiển nhiên không có đoán trước được phản ứng của Đỗ Oánh Nhiên như thế, hỏi đầu đối với nha hoàn hơi hơi gật đầu, thời điểm chuyển hướng đối với Đỗ Oánh Nhiên, trên mặt mang theo cười yếu ớt.

Nhân tình Đỗ Oánh Nhiên nhân tình, trong lòng thầm than cô nương trước mắt quả nhiên là mỹ nhân như đóa hoa.

“Đỗ cô nương.” Thanh âm Liễu cô nương nhỏ nhỏ nói: “Vừa mới ta cùng biểu ca nói chuyện, người nghe được?” Trên gương mặt trắng nõn còn hiện lên

đồ ừng

Lúc này nha hoàn bên người Liễu cô nương, cũng chạy lại đây, sau khi nghe nói như thế liền ồn ào: “Tiểu thư nhà ta cùng biểu thiếu gia nói chuyện, người nghe lén làm cái gì? Người ngưỡng mộ biểu thiếu gia, cũng không thể khi dễ tiểu thư nhà ta a!”

Nhất thời, tầm mắt mọi người chung quanh toàn bộ đều chuyển tới trên người Đỗ Oánh Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đỗ Oánh Nhiên hứng thú nhìn tiểu nha hoàn kêu ra tiếng kia.

“Như Mặc.” Liễu cô nương nhỏ giọng nói: “Đỗ cô nương không phải cố ý.” Liễu cô nương khuê danh gọi Liễu Liên An, nàng không cần biết Đỗ Oánh Nhiên có nghe trộm được mình cùng biểu ca nói chuyện hay không, chính là bởi vì cùng biểu ca không có tiền triển, phát hiện biểu ca đối đãi mình vẫn giống như hài đồng, phát tiết với Đỗ Oánh Nhiên một phen thôi, mặc kệ Đỗ Oánh Nhiên có nghe được bọn họ nói chuyện hay không, Liễu Liên An đều làm Đỗ Oánh Nhiên thành người chịu tội nghe lén.

Thanh âm Liễu Liên An tuy rằng nhỏ, lại làm cho người ở bốn phía nghe được rõ ràng, còn có vài thiên kim tiểu thư không có đi lộ ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ, ánh mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên mang theo địch ý. Nghe được lời nói của nha hoàn, liền ngay cả Mạnh Thư Chí cũng nhíu mày lại, lúc này cũng bước nhanh đi tới hướng giá sách nơi này. Liễu Liên An liếc liếc Như Mặc một cái, Như Mặc nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mày xinh đẹp của Liễu Liên An giãn ra, ở trước mặt biểu ca, lại có thể biểu hiện một phen.

Đỗ Oánh Nhiên ngai cảm nguyên bộ [hoàng đế nội kinh] rất nặng, lúc này thả lại trên giá sách, trên mặt vẫn mang theo cười, nói: “Liễu cô nương vừa nói, liền định tội cho ta. Cái gì gọi là ta không phải cố ý? Ta là cố ý nghe lén? Hay cố ý khi dễ tiểu thư nhà người?”

Khuôn mặt này của Đỗ Oánh Nhiên ngày thường dễ thân, hơn nữa nói chuyện có trật tự, lúc này ánh mắt chúng nữ nhìn Đỗ Oánh Nhiên, hơi giảm địch ý, ngược lại thập phần tò mò chuyện tình phát triển kế tiếp.

Sắc mặt Liễu Liên An đỏ lên, như là đã bị kinh hách, lui về phía sau từng bước: “Ta không phải chỉ cô nương cố ý nghe lén, ý của ta là, cô nương đứng ở chỗ này, trùng hợp nghe được ta cùng biểu ca nói chuyện thôi.”

Nha hoàn tên là Như Mặc kia hừ lạnh một tiếng, thanh âm lang lạnh nói: “Biểu thiếu gia xuất môn, từ trước đến nay có vài cô nương không biết thẹn thùng tưởng nhớ, rõ ràng là người nghe lén.”

“Như Mặc, đừng nói nữa.” Liễu Liên An cẩn thận kéo kéo y phục nha hoàn.

Hai người Liên nhi biểu muội cùng nha hoàn Như Mặc của nàng, một người vai phản diện một người chính diện, vô cùng náo nhiệt. Đỗ Oánh Nhiên nghĩ, nàng vốn không phải cố ý nghe lén, vị trí hai người đứng vừa vặn cách mình rất gần, hơn nữa Mạnh Thư Chí cùng mình có sâu xa, thuận tay đẩy thuyền thôi, bị Liễu Liên An cùng nha hoàn của nàng biểu hiện một phen, nàng thành hạng người trộm cướp cố ý nghe lén bọn, còn khi dễ Liễu Liên An.

“Biểu muội, sao lại thế này?” Lúc này Mạnh Thư Chí cũng đi lên tiến đến, cúi đầu hỏi biểu muội.

“Biểu ca.” Liễu cô nương lắc đầu: “Chẳng qua có chuyện hiểu lầm nhỏ thôi.” Liễu Liên An lấy lòng cười cười với Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên không có biểu tình gì, Liễu Liên An như là bị dọa, lại vội vã lui về phía sau, dẫm lên váy, thời điểm lung lay sắp đổ, Liễu Liên An kinh hô một tiếng, Mạnh Thư Chí ngay tại phía sau Liễu Liên An, không chút nghĩ ngợi, lập tức tiếp được biểu muội.

“Biểu muội, người không sao chứ.” Mạnh Thư Chí nói.

“Vô sự.” Liễu Liên An đỏ mặt lên, lắc lắc đầu: “Biểu ca.” Thanh âm văn nhuế, nhắc nhở chuyện Mạnh Thư Chí còn ôm mình, sau khi Mạnh Thư Chí buông lỏng Liễu Liên An ra, Liễu Liên An rất nhanh để ý xiêm y.

Tuần nam mỹ nhân, hai người có thể nói là cực xứng, Đỗ Oánh Nhiên nhìn Liễu Liên An thời thời khắc khắc xuất hiện tại cảm trong lòng biểu ca, cúi đầu nói: “Ta luôn luôn ở tại nơi này xem [hoàng đế nội kinh], vài ngày trước đó bị phong hàn, nhìn đến y lý bên trong, hơi có chút tâm đắc, ta cũng chưa từng khi dễ Liễu cô nương.”

Liễu Liên An việc không ngừng gạt đầu: “Đúng rồi, Như Mặc, mau xin lỗi Đỗ cô nương. Nơi này vốn là nơi nhã nhặn, người cao giọng ồn ào như vậy, còn thể thống gì. Lần sau, ta cũng không mang người đi ra.”

Như Mặc tâm không cam lòng không nguyện nói xin lỗi, không có người để ý chuyện Đỗ Oánh Nhiên cố ý hay là vô tình nghe lén hai người nói chuyện hay không, mà là đem ánh mắt đặt ở trên người Liễu Liên An cùng Mạnh Thư Chí, một người giống như từng thụ lang lạnh dưới ánh trăng, một người giống như hoa sen giáo giáo dưới ánh trăng, chúng nữ trong lòng các hữu đắm chìm.

Lời nói Liễu Liên An thật cẩn thận, Đỗ Oánh Nhiên nhìn nàng một cái, ôm lấy sách trên giá sách liền lặng yên rời đi.

Liễu Liên An nhìn biểu tình Đỗ Oánh Nhiên tự tiểu phi tiểu, nhảy dựng trong lòng, tay phải vuốt ngực một cái, sau khi trấn định thần sắc, nhỏ giọng nói với biểu ca: “Nha đầu của ta không hiểu chuyện, nhiều biểu ca hưng trí.” Không đợi Mạnh Thư Chí nói cái gì, lại cười yếu ớt nói: “Nha đầu Như Mặc kia có một điều tốt nhất, chính là chân thành, không thể thấy ta chịu ủy khuất, ngoại tử mẫu cũng bởi vì duyên cớ này, đem Như Mặc thưởng cho của ta.” Liễu Liên An gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Ngoại tử mẫu nói tính tình của ta rất mềm mại.”

“Người không có việc gì là tốt rồi.” Mạnh Thư Chí nghĩ nghĩ nói: “Tính tình của người quả thật như thế, cũng nên có nha hoàn mạnh mẽ chút như vậy.” Nguyên bản Mạnh Thư Chí còn muốn nói Như Mặc, nghe được Liễu Liên An nói như thế nói, cũng liền bỏ tâm tư. Mạnh Thư Chí đối với Đỗ Oánh Nhiên có chút ấn tượng, vừa rồi thời điểm đang nói đến Thái Hòa đế, thời điểm Đỗ Oánh Nhiên nghe được chỗ thích ý ánh mắt tỏa sáng, cũng sẽ hơi hơi gật đầu, tươi cười trên mặt lại ngọt ngào khả nhân, chính là bởi vì lời nói vừa rồi của Liễu Liên An, ấn tượng tốt đối với Đỗ Oánh Nhiên đã suy giảm lớn, theo như lời nói của Liễu Liên An đến xem, đầu tiên tất nhiên là Đỗ Oánh Nhiên nghe lên lại khi dễ biểu muội, mới bị Như Mặc bênh vực kẻ yếu.

Lúc này Đỗ Oánh Nhiên cũng ra thư cục, Diên Vĩ cùng Kiếm Lan quả nhiên ở cửa sau thư cục, Kiếm Lan tiến lên tiếp nhận sách vở Đỗ Oánh Nhiên đang ôm trong tay, Diên Vĩ biết chữ, nhìn bộ [hoàng đế nội kinh] có chút kỳ quái, nhưng không có mở miệng hỏi cái gì, nha đầu tên là Kiếm Lan lại trầm mặc không nói. Đỗ Oánh Nhiên nghĩ may mắn lúc này đây không có mang Hải Đường lại đây.

Nghĩ đến tính tình Hải Đường, Đỗ Oánh Nhiên liền cảm thấy có chút đau đầu, nếu là Hải Đường ở đây, hôm nay thấy chuyện Mạnh Thư Chí chỉ sợ ngày thứ hai các nhân vật mẫu chốt cao thấp trong phủ đều biết.

“Tính tình Diên Vĩ ta biết.” Đỗ Oánh Nhiên mở miệng: “Kiếm Lan, chuyện hôm nay thấy Mạnh công tử, ta hy vọng không có người thứ tư biết, người hiểu chưa?”

Ngờ khi Đỗ Oánh Nhiên tuy rằng nhẹ phiêu phiêu, trên người Kiếm Lan lại ra mồ hôi tinh mịn: “Tiểu thư chỉ ở trong thư cục mua sách.” Eo Kiếm Lan cong thành con tôm.

Đỗ Oánh Nhiên cười khẽ nói: “Là một nha hoàn thông minh.”

Kiếm Lan nâng thân mình lên, xiêm y cơ hồ bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Niên đại này cũng không có đồng hồ, ở các góc đường bên trong kinh thành sẽ có chuông lớn, mỗi khi qua nửa canh giờ, sẽ có người xao vang tiếng chuông, làm cho người ta biết canh giờ lúc này. Đỗ Oánh Nhiên nghe chuông vang mười một tiếng, nói: “Đi Tiên Tạm Cư ăn bữa cơm trước.”

Tiên Tạm Cư cách thư cục cũng không quá xa, đi ước chừng trăm bước, liền đến. Đỗ Oánh Nhiên nhìn ba chữ Tiên Tạm Cư tùy ý tiêu sái, tiêu sái mang theo phiêu nhiên dọc tiền trong lòng thâm than một tiếng hạo, ở dưới sự ảnh hưởng của gia gia, đối thư pháp rất có thành tựu, tuy rằng viết một tay chữ nhỏ trăm hoa, thích nhất cũng là lối viết thảo tùy ý, cổ tình ở trong phủ tác phẩm lối viết thảo tốt cũng không nhiều.

“Tiểu thư.” Diên Vĩ mở miệng.

Thanh âm Kiếm Lan cũng đồng thời vang lên, thủy sinh sôi nói: “Nô tỳ nghe nói, ở trong Tiên Tạm Cư, cũng treo thi họa.”

“Ân.” Đỗ Oánh Nhiên lên tiếng, lại đi về phía trước.

Diên Vĩ nghe được lời Kiếm Lan nói, liếc mắt nhìn Kiếm Lan một cái, Kiếm Lan lấy lòng cười cười với Diên Vĩ. Mặt Diên Vĩ không chút thay đổi chuyển tầm mắt.

“Lầu hai là chỗ trang nhã chỉ dùng bình phong cách ra, dùng bữa ở đại sảnh lầu một cũng vô cùng náo nhiệt.” Tiểu nhị mang theo tươi cười, ân cần đón khách nói.

“Không có nhã gian?” Diên Vĩ hỏi.

“Xin lỗi khách quan, lầu ba vừa rồi đã đầy, chỗ trang nhã ở lầu hai là bình phong cách ra, không quá nhiều nhã khách được.” Tiểu nhị nói.

“Vậy lầu hai.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Được rồi.” Tiểu nhị cười nói: “Vài vị, thỉnh.”

Đỗ Oánh Nhiên thấy Tiên Tạm Cư quả nhiên bố trí lịch sự tao nhã, tùy ý có thể thấy được thi họa treo chung quanh, chính là rốt cuộc không có kinh điểm bằng ba chữ Tiên Tạm Cư. Đến lầu hai, liền thấy chung quanh dùng bình phong cùng loại nhưng là bất đồng hình vẽ ngăn cách xảo diệu, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thanh âm của khách, nhưng không thấy mặt. Bình phong trước mặt Đỗ Oánh Nhiên là thanh đường liên hoa, phía trên có một bài thơ nhỏ, rất thú vị là, bài thơ này cũng không phải giống như văn nhân nhà thơ bình thường vịnh ngâm hoa sen gần bùn mà không nhiễm, mà là nói hoa sen so ra kém củ sen, điều này làm cho nàng nghĩ tới cô nương tên là Liên nhi biểu muội, nhện không được cười khẽ ra tiếng.

“Tiểu thư, nghĩ tới cái chuyện gì thú vị?” Kiếm Lan nhẹ giọng hỏi, nàng xem ra Diên Vĩ là người tính tình trầm mặc, mà từ sau khi tiểu thư bệnh nặng mới khỏi, đối với Hải Đường thập phần không thích, lần này đi ra là cơ hội của nàng.

Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi nghiêng đầu: “Không có gì, chính là nghĩ đến một chuyện thật là thú vị. Đúng rồi, Kiếm Lan, người có biết chữ?”

“Nô tỳ nô độn, bản thân nguyên bản nhận thức vài chữ, cũng không nhiều.” Kiếm Lan nói.

“Ngạ?” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ngươi nói xem, nhận thức chữ gì?”

Đỗ Oánh Nhiên là người học y, tự đắc nhất đó là trí nhớ của mình, nhất là vừa đến thời đại này, lại dụng tâm quan sát hoàn cảnh quanh thân, nàng nhìn ngón tay Kiếm Lan những nước viết xuống chữ có thể nhìn thấy trong viện, gật gật đầu nói: “Ngươi có tâm. Ngươi là tại sao vào phủ? Ngoài phủ còn có thân nhân của ngươi?”

Trong lòng Kiếm Lan run lên, giọng điệu lại thập phần trầm ổn nói: “Sau cha mẹ nô tỳ song vong, cùng huynh trưởng sống nương tựa lẫn nhau, vài năm trước chị dâu vào cửa, lại thêm cháu, liền cùng trong phủ ký văn tự bán đứt.”

Đỗ Oánh Nhiên thấy Kiếm Lan nói chuyện có trật tự rõ ràng, một đôi mắt linh động hắc bạch phân minh, biết được nàng là người thông tuệ, nói: “Ta đã biết.”

Lúc này tiểu nhị đưa thức ăn tới, liền không hề nói nữa.

Kiếm Lan cũng không thất vọng, thối lui đến một bên, nhìn Diên Vĩ bày thiện cho Đỗ Oánh Nhiên.

Tiên Tạm Cư không chỉ gì có hảo thi hảo câu, đồ ăn cũng là gần bó lưu hương, mỹ vị chi cực, liền ngay cả Đỗ Oánh Nhiên xưa nay chú trọng dưỡng sinh cũng dùng nhiều nửa chén cơm. Sau ngọ thiện, đang nước trà bốc khí nóng, đến tiêu thực.

“Còn có chút thời gian.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ta muốn đi ngõ nhỏ Thi Đậu, ngươi đi mượn một chiếc xe ngựa.”

“Lão gia vẫn chưa về.” Diên Vĩ nói.

“Ta biết.” Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng chớp động lông mi thật dài, tay nàng đang cầm trà nóng có chút run run, Diên Vĩ không chú ý tới, động tác nhỏ này bị Kiếm Lan lưu ý đến. “Ta chỉ muốn đi xem.” Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói giống như thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Xe ngựa mượn đến so ra kém vững vàng hơn xe ngựa trong phủ, ngồi ở trong xe ngựa nhẹ nhàng lay động, Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi nheo mắt, nghĩ đến địa phương mình sẽ đi, đúng là có chút gần hương tình khiếp.

Ngõ nhỏ Thi Đậu là mọi người ở kinh thành đặc biệt gọi ngõ nhỏ Mạo Nhi, tọa lạc không xa cửa thành tây, ngõ nhỏ chỗ cửa thành tây so ra kém náo nhiệt hơn các ngõ nhỏ khác ở ba cửa thành đông, nam, bắc, chỉ có khuôn vác đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cũng không náo nhiệt phồn hoa giống như đường cái Chu Tước chỗ ở cửa thành đông, ngõ nhỏ Mạo Nhi ở kinh thành, chính là một cái ngõ nhỏ thông thường trong ngàn vạn ngõ nhỏ, bởi vì chẳng náo nhiệt phồn hoa, giá thuê ở ngõ nhỏ cũng không cao, bị học sinh vào kinh đi thi thuê ở, ra vài cái Thảm Hoa, Bàng Nhãn còn có một cái Trạng Nguyên, liền bị người gọi thành ngõ nhỏ Thi Đậu, nơi này cũng dần dần thành nơi học sinh lên kinh đi thi thích thuê nhất.

Nguyên do Đỗ Oánh Nhiên tới nơi này cũng rất đơn giản, Đỗ phụ Đỗ Phi trước khi Thi Đậu ngõ nhỏ còn chưa có nổi danh, đặt mua tòa nhà.

Đỗ Oánh Nhiên nghĩ tới Đỗ Phi, căng thẳng trong lòng, ở hiện đại nàng đi theo tổ phụ từ nhỏ, đối với nhân vật Đỗ Phi này, nàng là rót vào tình cảm của mình, có thể nói Đỗ Phi chính là hình dung phụ thân ở hiện đại của nàng, hiện tại Đỗ Phi là phụ thân của nàng, nàng có chút sợ hãi lại có chút khát vọng. Nghĩ tới chuyện này, Đỗ Oánh Nhiên cảm khẩn tay thêu hoa mai xoắn thành một đoàn.

Xe ngựa lão đạo, rốt cục đến ngõ nhỏ Thi Đậu.

Cầm cổ tay Diên Vĩ, Đỗ Oánh Nhiên đạp ở trên mặt tảng đá lát đường, ngõ nhỏ Thi Đậu từ sau khi nổi danh, lái buôn xuyên qua con đường này ngược lại so với trước kia muốn càng ít, sẽ làm nhiều thanh tịnh của người đọc sách. Đi đến phía trước hơn mười bước, liền có một gốc cây dụ thụ ôm không hết, lá cây bị gió thổi rung động rầm rập, trên mặt tảng đá trên đường phủ rêu đây lá cây khô vàng, giấy thêu màu trừ thạch bước trên lá rêu, phát ra tiếng vang sần sật.

Đỗ Oánh Nhiên đứng ở cửa, cửa son đóng chặt, Đỗ Oánh Nhiên biết bên trong có người, phụ thân Đỗ Phi thuê người một nhà trông coi sân, chiếu cố tòa nhà này.

“Tiểu thư.” Diên Vĩ nhẹ nhàng nói, nhắc lần váy chuẩn bị tiến lên.

Đỗ Oánh Nhiên kéo vạt áo Diên Vĩ lại: “Không cần, ta chỉ đứng một chút.” Đỗ Oánh Nhiên chậm rãi mở miệng, đứng ở trước cửa son nhắm hai mắt lại, nghe tiếng gió gọi lên cành lá tạo thành tiếng vang hô lap lap, Đỗ Oánh Nhiên nghĩ cảnh tượng trong sân, trồng một gốc cây không giá trị, còn có một gốc

hoa mai, có nhất khối đất nhỏ trồng trọt rau dưa, một nơi nhỏ có bóng mát còn lại là gieo trồng được liệu. Hốc mắt có chút nóng lên, mở mắt ra hơi hơi ngửa đầu, muốn làm cho một chút ẩm ướt trong hốc mắt bốc hơi lên.

“Oánh Nhiên.” Thanh âm từ phía sau vang lên, Đỗ Oánh Nhiên xoay người, thấy trước mặt là khuôn mặt già cả xa lạ mà quen thuộc, đôi mắt trong trẻo nổi lên thân nhiên hơi nước tức thì ngưng tụ thành nước mắt, đôi mắt Đỗ Phi quá mức cho quen thuộc, ánh mắt kia giống như sinh phụ của nàng ở hiện đại: “Phụ thân.” Mọi Đỗ Oánh Nhiên ngập ngừng, tiếp theo rơi vào trong ôm ấp của Đỗ Phi, Đỗ Phi thực khắc chế, rất nhanh liền buông lỏng Đỗ Oánh Nhiên ra: “Ngươi gây.”

Nguyên bản nước mắt lưng tròng, lúc này nước mắt theo gò má rơi trên mặt đất, lưu lại dòng nước nhọt nhạt: “Phụ thân, ngài cũng gây.”

Đỗ Phi dùng ngón cái hơi có vẻ thô ráp lau sạch nước mắt của Đỗ Oánh Nhiên, trên tay nhiễm mùi thuốc thân nhiên làm cho Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy an tâm: “Chớ khóc chớ khóc.” Đỗ Phi xen lẫn ho khan thanh trần an nữ nhi.

Hơi nước trong mắt Đỗ Oánh Nhiên làm hình dáng người trước mắt mờ hồ, tóc mai hoa râm, trên mặt có nếp nhăn, không một nơi không hiện ra người trước mắt đã già cả, nhưng là không phải như vậy. Đỗ Phi dưới ngòi bút của nàng, bởi vì ‘Đỗ Oánh Nhiên’ Bồi tại bên người, làm Đỗ Phi vui vẻ quá, trạng huống thân thể của Đỗ Phi rất tốt, mà hiện tại Tề Chúc Hoa cải biến hết thảy, bởi vì không có nữ nhi tại bên người, Đỗ Phi hiển nhiên không có yêu quý thân thể của mình như vậy, lúc này Đỗ Oánh Nhiên cực hận Tề Chúc Hoa, nếu, nếu thời điểm ngay từ đầu Đỗ Oánh Nhiên đi theo bên người nam tử trước mắt, Đỗ Phi cũng sẽ không cạn kiệt tinh lực của mình.

“Phụ thân, ta không khóc.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ngài trở lại nhanh như vậy, mấy ngày hôm trước ngoại tổ mẫu mới đưa thư qua.”

Đỗ Phi ho khan hai tiếng: “Nhưng thật ra trùng hợp, thời điểm thu thập xong đồ vật vừa muốn ra đi, liền thấy thư, cho nên lần này tới cũng nhanh.”

“Phụ thân, chúng ta đi vào nói sau.” Đỗ Oánh Nhiên tiến lên nâng Đỗ Phi, thấp giọng nói.

Diên Vĩ tiến lên gõ cửa, cửa son chi nha mở ra, Mã bà tử giữ nhà liền thấy Đỗ Oánh Nhiên nâng Đỗ Phi: “Lão gia, tiểu thư!”

Sau khi tiến vào phòng, Đỗ Oánh Nhiên cầm cổ tay Đỗ Phi, động tác này làm cho Đỗ Phi nhấc mày, tiếp theo cười nói: “Oánh Nhiên khi nào thì học được xem chân? Lần này chỉ là nhiễm phong hàn, lại uống hai lần thuốc liền tốt lắm.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Phụ thân, ngài không thương tiếc thân thể, nữ nhi đau lòng.” Nói xong hốc mắt lại có chút nóng lên.

“Ta không không hề yêu quý thân thể.” Đỗ Phi nói: “Chính là thu được thư, trong lòng nghĩ sớm ngày vào kinh, chạy đi gấp gấp chút thôi.”

Hốc mắt Đỗ Oánh Nhiên đỏ lên, “Phụ thân, di động đại mà nhuyển mạch vì hư, tắc trâm khí huyết không tha tâm. Ta nói có đúng?” Mạch của Đỗ Phi là hư mạch, là tâm huyết thiếu hụt tạo thành.

“Xem ra nhập môn.” Đỗ Phi cười nói: “Khi nào thì cảm thấy hứng thú với y thuật?”

“Cũng không có lâu lắm.” Đỗ Oánh Nhiên nói, nữ tử của bản tiểu thuyết này cưới ngòi bút của nàng, ‘Đỗ Oánh Nhiên’ am hiểu y thuật, dựa vào y thuật tốt chiếm được trung phó, chiếm được khuê mật là công chúa quyền cao chức trọng, chiếm được vị hôn phu nhân phẩm song toàn, Tề Chúc Hoa tự nhiên không chịu để cho ‘Đỗ Oánh Nhiên’ đi lên con đường y thuật, lúc trước trăm phương nghìn kế đánh mất ý niệm học y trong đầu ‘Đỗ Oánh Nhiên’, mà hiện tại, nàng cũng không có cố kỵ cái này: “Phụ thân, ta cùng người ở tại ngõ nhỏ Thi Đậu, cùng người học y thuật được không?” Đỗ Oánh Nhiên đánh chủ ý làm cho Đỗ Phi đồng ý lời của nàng, nàng đi theo bên người Đỗ Phi, cũng có thể nhìn chăm chăm Đỗ Phi làm cho hần điều dưỡng thân thể.

Biểu tình Đỗ Phi có chút do dự, Đỗ Oánh Nhiên vội vàng nói: “Ta nghĩ bồi ở bên người phụ thân, còn có chút thời gian là sinh nhật của nữ nhi, phụ thân liền y theo ta đi.”

“Hào.” Đỗ Phi cũng nguyện ý cùng nữ nhi thân cận, chính là lúc trước càng nhiều thời gian bị Tề Chúc Hoa thanh sắc câu hạ, trong chốc lát là nói ra đạo lý lớn chuẩn xác, trong chốc lát là phục tiểu làm nũng, nữ nhi vào kinh vào Tề phủ, hai người trong lúc đó ngược lại như có như không ngăn cách. Lúc này Đỗ Phi miễn cảm nhận thấy được, nữ nhi tựa hồ cùng đi vắng không quá giống nhau.

Đỗ Oánh Nhiên nín khóc mỉm cười, đưa tay phụng trà cho Đỗ Phi.

Đỗ Phi tiếp nhận nước trà mang theo nhiệt khí lượn lờ, nghĩ tới thư tín Sử lão thái thái gửi đến, bên trong nói đến hôn sự của Đỗ Oánh Nhiên, lại nhìn vẻ mặt nữ nhi, trong lòng càng thêm tư vị nói không nên lời, vỗ vỗ sợi tóc mềm mại của nàng, Mạnh Thư Chi người này, hẳn còn cần ở kinh thành tìm hiểu một phen: “Bất quá hôm nay ngươi vẫn là đi về trước, đợi cho thân thể ta tốt hơn, đi tới Tề phủ đón ngươi.”

Ánh mắt Đỗ Oánh Nhiên tỏa sáng, gương lên tươi cười, hai đồng tiền trên mặt nhìn qua ngọt xinh đẹp. Tươi cười như vậy, làm cho Đỗ Phi cũng cảm thấy đáy lòng ấm áp cùng mềm mại, dung mạo nữ nhi cực giống vong thê. Ngày xưa cảm thấy nữ nhi quá mức ngượng ngùng cùng nội liễm, nếu là thời điểm cười lộ lên, cũng thường thường là cúi đầu, như bây giờ: “Oánh Nhiên, cười nhiều một chút.” Đỗ Phi nói, nữ nhi cười lộ răng dễ nhìn.

Đỗ Oánh Nhiên theo lời cong lên một đôi thủy mâu, giống như trăng non: “Ân.”

“Đưa tay, ta thay ngươi bắt mạch.” Đỗ Phi mở miệng nói. Đây là Đỗ Phi đã từng làm, mỗi lần đến trong kinh, đều phải tự mình bắt mạch cho nữ nhi.

Đỗ Oánh Nhiên vươn tay, ở thời điểm Đỗ Phi nhú mày mở miệng nói: “Vài ngày trước đó bị phong hàn, lúc này đã tốt lắm.”

“Ngươi ở kinh thành, phụ thân không ở bên cạnh ngươi, đừng làm cho phụ thân lo lắng.”

“Như vậy cũng rất đơn giản.” Đỗ Oánh Nhiên lôi kéo cánh tay Đỗ Phi: “Phụ thân cũng ở lại trong kinh, nữ nhi làm bạn dưới gối, như thế chẳng phải rất tốt?” Giương mắt ánh mắt mang theo khẩn cầu nhìn Đỗ Phi.

Đỗ Phi thở dài một tiếng, nghĩ tới lời Sứ lão thái thái nói qua.

Đỗ Oánh Nhiên cười khanh khách nói: “Nữ nhi biết phụ thân làm cho nữ nhi ở lại Tề phủ, là nhận lão tổ tông giáo dưỡng, bất quá khi đó nữ nhi còn nhỏ, mà hiện tại nữ nhi đã lớn, trước khi lấy chồng muốn bồi phụ thân nhiều một chút.”

Đỗ Phi lúc này phát giác tính tình nữ nhi so với dĩ vãng, hoạt bát hơn, tiếng lòng buông lỏng, Tề phủ trên việc ăn mặc vẫn chưa từng khắc khe nặng nề Oánh Nhiên, còn có Tề Chúc Hoa thuở nhỏ cùng Tề Chúc Hoa giao hảo, nhưng trong lòng Đỗ Phi vẫn có chút ảm u, lúc này thấy nữ nhi tính tình hoạt bát, liền ngay cả thân mình cũng khoan khoái. “Chuyện này, ta còn muốn suy nghĩ.”

Đỗ Oánh Nhiên đã nghe ra trong lời nói của Đỗ Phi đã có chút buông lỏng, lúc này tự nhiên rèn sắt khi còn nóng, nhõng nhẽo cứng rắn đeo bám, hơn nữa nguyên bản Đỗ Phi có tâm cùng nữ nhi thân cận, cuối cùng Đỗ Phi đáp ứng Đỗ Oánh Nhiên: “Hảo, đợi đi gặp Sứ lão phu nhân, ta sẽ cùng nàng nói chuyện này.”

Nét mặt Đỗ Oánh Nhiên tự nhiên là tươi cười như hoa, lo lắng đến phụ thân tàu xe mệt nhọc, Đỗ Oánh Nhiên lại nói một lát, liền dặn dò Tiểu Vô hảo chiếu cố thân mình phụ thân, Tiểu Vô vốn là một tiểu khát nhi đi đứng có chút không tiện, sau khi được Đỗ Phi cứu vẫn đi theo bên người Đỗ Phi, vốn là đi đứng không tiện, dưới sự trị liệu của Đỗ Phi cũng tốt thật thật bát bát, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát giác đuôi phải không tiện.

Tiểu vô nghiêm túc gật đầu: “Không cần tiểu thư phân phó, ta cũng sẽ chiếu cố lão gia thật tốt.” Đỗ Phi lưu lại Tiểu Vô, vừa mới bắt đầu là vì điều dưỡng thân thể hần bởi vì ăn xin mà thiếu hụt, nhưng sau khi thân thể Tiểu Vô điều dưỡng tốt lắm cũng không nguyện ý rời đi, nói là muốn lưu lại học tập y thuật cùng Đỗ Phi, sau khi Đỗ Phi đáp ứng thỉnh cầu của Tiểu Vô, Tiểu Vô liền xưng hô Đỗ Phi là lão gia, Đỗ Phi sửa đúng xưng hô nhưng Tiểu Vô đều kiên trì cách xưng hô này, cũng chỉ có thể theo hần đi.

“Nếu là lần sau ta đến, phụ thân gầy hơn hiện tại, ta cần phải tìm ngươi hỏi tội.” Đỗ Oánh Nhiên nửa thật nửa giả nói.

Biểu tình Tiểu Vô có chút không biết làm sao, điều này làm cho Đỗ Phi bất đắc dĩ ho khan một tiếng nói: “Ngươi dọa Tiểu Vô.”

“Ta nói đùa.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Tiểu Vô.”

Tính tình Tiểu Vô không thích nói chuyện, nghe Đỗ Oánh Nhiên nói, bên tai ửng đỏ, cũng không nói lời nào.

“Phụ thân, ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi, ta cùng Diên Vĩ, Kiếm Lan đi về trước.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Tuy rằng luôn mãi muốn cho phụ thân ở lại trong phòng, chính là rốt cuộc Đỗ Phi không chịu, mang theo Tiểu Vô nhìn Đỗ Oánh Nhiên đi lên xe ngựa. “Phụ thân, ngươi mau mau dưỡng thân mình cho tốt, đến Tề phủ đón ta.”

Đỗ Phi đáp ứng, thấy ánh mắt nữ nhi không tha, hần cũng kiên định quyết tâm, lần sau đi Tề phủ, liền đem Oánh Nhiên mang đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thân mình phụ thân Đỗ Phi thiếu hụt nhất thời bán hội không bỏ trở lại, nhưng bệnh phong hàn ở uống vào mấy lần thuốc sẽ tốt. Nếu Đỗ Phi đã đáp ứng mình, tất nhiên sẽ cấp tốc đến Tề phủ, Đỗ Oánh Nhiên biết khoảng cách đến ngày nàng rời đi Tề phủ sẽ không lâu lắm, chiết phiền khéo léo nhíp nhíp trong lòng bàn tay, mở miệng nói: “Ta lần này rời đi Tề phủ, Diên Vĩ tất nhiên là đi theo của ta.”

Trong lòng Kiếm Lan rung mình, hàm răng khéo léo cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Nô tỳ muốn đi theo hầu hạ tiểu thư.” Hôm nay đi theo Đỗ Oánh Nhiên, trong lòng nàng cũng có chủ ý, thực hiện nhiên hiện tại Đỗ Oánh Nhiên đối với Hải Đường cũng không vừa lòng, Hải Đường Đỗ Oánh Nhiên sẽ không mang đi. Đi theo Đỗ Oánh Nhiên liền đại biểu nàng có thể càng đi hưởng về phía trước từng bước, cũng có hôm nay đi theo Đỗ Oánh Nhiên, làm cho Kiếm Lan biết đi theo bên người Đỗ Oánh Nhiên là một quy túc tốt.

“Ta lần này ra phủ, thấy ai, nếu Hải Đường hỏi ngươi, ngươi nói như thế nào?” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Kiếm Lan có thể đoán rằng đây là Đỗ Oánh Nhiên đang thử nàng, vốn là phải hỏi đáp là đi dạo phố, ăn bữa cơm, nói còn chưa nói ra miệng, thấy Đỗ Oánh Nhiên nhếch khóe môi lên, chớp mắt, nói: “Hôm nay đi theo tiểu thư ra phủ, đầu tiên là ở đường cái Chu Tước đi dạo, phồn hoa cơ hồ làm cho người ta mù mắt, thời điểm buổi chiều đi ngõ nhỏ Thi Đậu, gặp Đỗ lão gia.” Kiếm Lan dừng một chút, thấy chiết phiền trong lòng bàn tay Đỗ Oánh Nhiên tiếp tục gõ, liền nói tiếp: “Nếu là nói đến chỗ này, Hải Đường sẽ hỏi chuyện Đỗ lão gia. Lúc này, ta sẽ nói với nàng Đỗ lão gia có lòng ở lại kinh

thành, muốn đem tiểu thư nhận ra phủ, tiểu thư cũng có chút muốn như thế. Tiểu thư nghĩ Hải Đường tỷ tỷ là người hữu dụng, tất nhiên là muốn mang theo bên người.”

Thời điểm Kiếm Lan nói chuyện vẫn đánh giá biểu tình của Đỗ Oánh Nhiên, thấy thần thái đôi mắt nàng sáng láng, liền biết mình nói đúng, cũng trầm tĩnh lại. Nói tiếp: “Hải đường tỷ tỷ, ta nghĩ, càng là nguyện ý ở lại trong phủ. Nếu nghe tin tức như thế, phải đi cùng phu nhân thương nghị. Ta nghĩ..... Phu nhân phải là nguyện ý tiểu thư rời đi Tề phủ.”

Đôi mắt Diên Vĩ không tự giác tròn to, Đỗ Oánh Nhiên thấy vẻ mặt Diên Vĩ, bất giác mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ lưng bàn tay nàng, ngọt ngào cười với nàng.

Kiếm Lan thoái thác một phen, đều là bản thân phỏng đoán, lúc này liền tiếp tục mở miệng nói: “Phu nhân sẽ khuyên bảo lão phu nhân, để cho tiểu thư bồi Đổ lão gia nhiều chút.”

Đỗ Oánh Nhiên đưa tay vỗ tay một cái, tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười: “Nói cho cùng. Ta thật thích người nha đầu này, muốn hướng lên trên đi, cũng đủ thông minh. Đi theo ta, sẽ không bạc đãi người.” Hải Đường cũng thực thông minh, bất quá thuộc loại tự cho là thông minh, có lẽ đây là Đỗ Oánh Nhiên trước kia làm hư Hải Đường.

Trong lòng Kiếm Lan buông lỏng, chính đón trng phục hành lễ với Đỗ Oánh Nhiên: “Nô tỳ cũng không trí tuệ, chính là trùng hợp biết Hải Đường tỷ tỷ nghe lời làm những chuyện như vậy thôi.” Lời nói này là Kiếm Lan nói tình hình thực tế, chính là nhìn Đỗ Oánh Nhiên cong môi, trong lòng Kiếm Lan chợt tắt, như là mình thượng nhân được Hải Đường: “Ta..... Không phải.”

Đỗ Oánh Nhiên lắc lắc tay: “Ta hiểu được ý tứ của người.” Cũng may mắn, Kiếm Lan tuy rằng trí tuệ, rốt cuộc chỉ là một cô nương hơn mười tuổi, lịch duyệt hữu hạn, có đôi khi cũng có thời điểm lỡ lời, bằng không đa trí mà gần yêu.

Diên Vĩ thấp giọng nói: “Hải Đường..... Tiểu thư không dự bị mang đi ra ngoài?”

Xoát một tiếng, chiết phiến mở ra, che lại khóe miệng, một đôi mắt sáng ngọc lộ bên ngoài, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Nha đầu lớn, ta cũng không muốn làm hồng nhân duyên của nàng, ngay tại Tề phủ rất tốt.”

Trong lúc nói chuyện, cũng đi đến Tề phủ, ánh tà tịch dương làm thanh chuyện nơi phủ đệ khoác màu màu vàng nhạt, đã có bà tử đi tới đón, Đỗ Oánh Nhiên đi vào cửa hông, Đỗ Oánh Nhiên quay đầu, thấy bà tử rất nhanh khép lại cửa nách phía sau, tựa hồ cũng đem ánh sáng màu vàng chặn lại bên ngoài.

Trần trọc vào nội viện, vừa đẩy cửa ra, liền có Hải Đường sôi nổi đi lên đón, không dấu vết thay thế vị trí Diên Vĩ, trên mặt mang theo cười nói: “Có nhìn người nặn tượng đất hay không? Nặn tiểu kinh ba thật sự là rất giống. Tiểu nha đầu người nhưng thật ra hưởng phúc.” Hải Đường mỉm cười nhìn Kiếm Lan.

Đỗ Oánh Nhiên dùng chiết phiến điểm điểm trán Hải Đường, nói: “Dám chua của tiểu nha đầu người cũng ăn? Hôm nay chỉ là tùy tiện di chuyển thôi.” Tùy tiện di chuyển mang theo âm cuối khinh phiêu phiêu, giọng nhau chính mình cũng không xác định, có lẽ nha đầu.

Hải đường cùng Đỗ Oánh Nhiên khoe mĩ nói: “Ai bảo tiểu thư không mang ta theo, lại cứ mang theo tiểu nha đầu này.”

Hải đường nghe ra giọng điệu của Đỗ Oánh Nhiên, từ chỗ Đỗ Oánh Nhiên không chiếm được đáp án, chớp mắt, ánh mắt dừng trên người nha đầu Kiếm Lan, lại cùng Đỗ Oánh Nhiên nói vài câu, tìm cái cớ đi ra ngoài.

Đỗ Oánh Nhiên lúc này đã tiến vào trong phòng, đi đến trước cửa sổ đang đóng, thấy Hải Đường ngoác Kiếm Lan, Kiếm Lan ngửa đầu nói chuyện với Hải Đường, lập tức theo Hải Đường rời đi, trên mặt cũng mang theo cười khẽ.

“Tiểu Diên Vĩ, kế tiếp sẽ chờ động tác của Hải Đường.” Ngón tay Đỗ Oánh Nhiên gõ nhẹ mặt bàn, nói như thế.

Lại nói tuổi Diên Vĩ so với Đỗ Oánh Nhiên còn lớn hơn một chút, nhưng không có mở miệng biện bạch, từ sau khi Đỗ Oánh Nhiên tỉnh lại, làm việc cùng phía trước rất bất đồng, tính tình tiểu thư vốn thiên chân mềm mại, trong một đêm tính tình Đỗ Oánh Nhiên biến thành sâu sắc nàng cân nhắc không ra.

Thời điểm Đỗ Oánh Nhiên quay đầu, thấy thần sắc Diên Vĩ, mở miệng nói: “Tiểu nha đầu, trong lúc sinh tử luôn sẽ có bất đồng, phật gia viết ngộ đạo, đó là như thế.” Đỗ Oánh Nhiên ngồi trên nhuyễn ghế, trên mặt bị ánh sáng một phân thành hai, phân nửa là bóng tối, phân nửa là màu vàng tà dương, mang theo vẻ đẹp làm cho người ta xúc mục kinh tâm.

“Tiểu thư như vậy tốt lắm, hôm nay lão gia cũng thập phần vui mừng.” Diên Vĩ nhẹ nhàng mà nói.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ thông suốt, tại trong phủ ta sống không vui a, sống thực không vui, hẳn là đi ra ngoài sớm một chút. Cũng không cần làm cho phụ thân.....” Đỗ Oánh Nhiên cảm khái là nói thay đời trước, nếu không phải quá mức để ý Tề Chúc Hoa, nguyên bản ‘Đỗ Oánh Nhiên’ cũng không về phần như thế.

Diên Vĩ thấy vẻ mặt Đỗ Oánh Nhiên cô đơn, rất nhanh liền phản chấn lên, lẩm bẩm nói: “Hiện tại cũng không sai, ta làm tích phúc.”

Hai người đang nói, tiếp theo liền nghe Kiếm Lan nhẹ giọng gõ cửa. Sau khi Kiếm Lan tiến vào, ôn thanh nói: “Đã dựa theo tiểu thư phân phó nói với Hải Đường, sau khi Hải Đường nghe xong đi hướng sân của phu nhân.”

Môi tay Đỗ Oánh Nhiên che môi, hai đồng tiền trên mặt hiện lên: “Nếu nàng không đi, ta mới kinh ngạc. Tốt lắm, người làm được không sai.”

Ước chừng qua một khắc chung, Hải Đường vội vàng chạy trở về, Đỗ Oánh Nhiên thấy thần sắc Hải Đường thư giãn, nghĩ đến đã được Chu thị trấn an, phải biết rằng Kiếm Lan là nói qua, Hải Đường vừa nghe được Đỗ Oánh Nhiên có ý muốn rời đi, sắc mặt nhưng là biến đổi.

Đỗ Oánh Nhiên từ ghế gỗ lim khắc hoa đứng lên, nói: “Cũng nên đi đến chỗ ngoại tổ mẫu.”

Người nhà giàu ăn com ý tứ là thực không nói tầm không nói, bữa com im lặng ăn xong, có nha hoàn dùng khay nhỏ phụng trà lên đến, súc miệng rửa tay xong, lại thượng trà uống, Sứ lão phu nhân nói: “Hôm nay ra ngoài, tình hình thế nào?”

Đỗ Oánh Nhiên nói với Hải Đường thế nào, với ngoại tổ mẫu Sứ lão phu nhân cũng đồng dạng như thế, như trước giống như với Hải Đường, nói áp a áp ứng, cuối mang theo chút không xác định.

Sứ lão phu nhân mở miệng nói: “Oánh Nhiên, hôm nay làm sao vậy? Ngay cả ngoại tổ mẫu người cũng muốn giầu?”

“Vạn vạn không dám như thế.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Hôm nay ra ngoài, quả thật có một chuyện, ta, không tiện mở miệng.”

“Nga?” Sứ lão phu nhân nói: “Người nói cho ta nghe.”

“Nay vốc đi ngõ nhỏ Thi Đậu, đúng là chưa từng nghĩ đến gặp được phụ thân.”

Hàm răng xinh đẹp của Đỗ Oánh Nhiên môi, về mặt mang theo nhụ mộ với phụ thân: “Phụ thân nói, muốn ở kinh thành an ổn xuống, làm cho Oánh Nhiên cùng đi. Chính là, lúc trước Oánh Nhiên đã đáp ứng tỷ tỷ, luôn luôn ở tại Tề phủ, ta.....” Nơi này tỷ tỷ là chỉ Tề Chúc Hoa. Năm đó Tề Chúc Hoa vì đem Đỗ Oánh Nhiên ở lại trong kinh cũng coi như là nhọc lòng, thậm chí làm cho Đỗ Oánh Nhiên phát thệ.

Chu thị cười vỗ vỗ tay Đỗ Oánh Nhiên, trong mắt phượng một mảnh nhu hòa, nói: “Ta còn tưởng chuyện gì đâu, làm khó người có tâm, còn nhớ lời Hoa nhi. Đầu là lời tiểu hài tử thôi, cha người khó được vào kinh, cùng hẳn, cũng là cho phép.”

“Tỷ tỷ thật sẽ không trách ta?” Đỗ Oánh Nhiên ngửa đầu nhìn Chu thị: “Ta cùng tỷ tỷ phát thệ qua.” Làm như ngưng ngưng cúi thấp đầu.

Vốn là Chu thị đối đãi Đỗ Oánh Nhiên có thể nói là thương thương, thời điểm vừa mới bắt đầu Đỗ Oánh Nhiên còn hoạt bát, còn cảm thấy có chút thiên chân khả ái, từ khi là gan Đỗ Oánh Nhiên một ngày nhỏ hơn một ngày, liền xem nàng không hơn, càng thật không ngờ nhất gan như Đỗ Oánh Nhiên thế nhưng được Mạnh gia chủ mẫu nhìn trúng, trong lòng lại thập phần không được tự nhiên cùng không vui. Từ Hải Đường đã biết tin Đỗ Oánh Nhiên có tâm ly khai Tề phủ, Chu thị liền thúc đẩy việc này.

“Nàng nhưng là ta từ nhỏ nuôi lớn, lòng của nàng ta như thế nào không hiểu?” Chu thị nói Tề Chúc Hoa, trên mặt mang theo thần sắc kiêu ngạo cùng tự đắc: “Lời nói trước kia đều là vui đùa, Hoa nhi ra ngoài ít khi hồi phủ, nàng tất nhiên cũng hy vọng người khoái hoạt, lại có cha người khó được muốn định cư ở kinh thành, cũng là một chuyện tốt, ngài nói đúng không, lão tổ tông.”

Sứ lão phu nhân liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên: “Cha người có nói khi nào thì đến Tề phủ sao?”

“Phụ thân bị phong hàn.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Còn muốn uống mấy lần thuốc, nói là thân mình tốt, sẽ đến bái phỏng.”

“Như thế cũng tốt.” Sứ lão phu nhân nói, híp mắt lại, lớn tuổi, mỗi khi com canh qua đi, liền cảm thấy khôn đồn.

Chu thị nghe được Sứ lão phu nhân nói như vậy, trên mặt lộ ra cười, không có chú ý tới Đỗ Oánh Nhiên bên người, trên mặt cũng mỉm cười không sai biệt lẫn, tuy rằng giấy lát lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thấy lão phu nhân muốn ngủ, Chu thị liền mang theo Đỗ Oánh Nhiên khinh thủ khinh cước rời khỏi sân lão phu nhân. Hoa đăng mới thấp, đèn bác gác về để án may mắn dọc theo hành lang đã được bọn nha hoàn thấp sáng, làm đêm thêm chút sáng ngời cùng ấm áp.

“Lần này người đi trở về, hiếu kính cha người thật tốt, bình thường lại không ở bên người.” Chu thị mở miệng nói.

“Oánh Nhiên biết được.” Chu thị tinh tế nói xong, Đỗ Oánh Nhiên nhất nhất ứng xuống dưới. Chu thị cũng không phải người xấu gì, làm việc bình thường chỉ ở trong Tề phủ, Chu thị cũng không có khắc khe mình về mặt vật chất, lúc trước cho dù là nhìn không vừa ý ‘Đỗ Oánh Nhiên’ nguyên bản tính tình yếu đuối, cũng chưa từng biểu hiện ra cái gì ở trước mặt Đỗ Oánh Nhiên, lần này Chu thị muốn cho mình đi ra ngoài, còn không phải bởi vì cảm thấy mình đoạt đi giải tế nguyên bản thuộc về Tề Chúc Hoa, nhất thời có chút không nghĩ thấy mình thôi.

“Mợ.” Đỗ Oánh Nhiên có chút do dự mở miệng: “Ta còn có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Hải Đường.” Đỗ Oánh Nhiên nhỏ giọng mở miệng: “Thời điểm ta vừa tới Tề phủ, ngoại tổ mẫu đem nàng cho ta, theo đạo lý, trưởng giả ban thường không dám chối từ, lần này ta cũng cho là sẽ mang nàng đi, chính là……. Cha mẹ Hải Đường đều ở quý phủ, ta, ta nghĩ chọn một tiểu nha đầu khác thay Hải Đường.”

Chu thị biết Hải Đường không nghĩ rời đi Tề phủ, lúc này nhấn mảy lại: “Ta nhớ rõ nghe Hoa nhi nói qua, người xưa nay nể trọng Hải Đường. Cách nàng người có thể làm sao?” Hải Đường cũng là tự xưng là đệ nhất nhân bên người Đỗ Oánh Nhiên, bằng không Chu thị cũng sẽ không ở thời điểm nghe được Hải Đường nói Đỗ Oánh Nhiên có ý đồ muốn rời đi Tề phủ, ở trước mặt lão tổ tông đẩy Đỗ Oánh Nhiên một phen.

Đỗ Oánh Nhiên ngửa đầu nhìn Chu thị, trong ánh mắt có chút thương cảm: “Nàng dù sao cũng là gia sinh con trong phủ, nếu ta mang đi, làm cho nàng thường xuyên tưởng niệm cha mẹ, đó là của ta không phải.”

Nếu Chu thị nguyện ý, cũng có thể đem người một nhà Hải Đường, làm thị tì đưa cho Đỗ Oánh Nhiên, nhưng là bởi vì Đỗ Oánh Nhiên không được lòng nàng, Chu thị cũng không muốn làm chuyện rét lạnh tâm hạ nhân, cũng liền biết thời biết thế nói: “Hải Đường lưu lại là được, ta sẽ nói cùng lão tổ tông.”

Đỗ Oánh Nhiên mang theo vẻ mặt ngưng ngưng gục đầu xuống, ôn nhu giống như hoa sen ngày hè: “Thời điểm biểu tỷ còn tại trong phủ, ta thường xuyên cùng biểu tỷ ở cùng nơi, nha hoàn Hải Đường này biểu tỷ biết đến, cũng thập phần thích, nếu có thể cho Hải Đường đi theo biểu tỷ. Như vậy biểu tỷ thấy Hải Đường, cũng thì tương đương thấy ta.” Tề Chúc Hoa nhưng là người tâm tư nặng, Hải Đường tính tình như vậy, ở chỗ Tề Chúc Hoa nơi đó, chỉ sợ sẽ thập phần khó chịu.

“Này không hợp quy củ.” Mấy Chu thị lại hờ ra, mi tâm tụ thành hình chữ xuyên. Nha hoàn của Tề Chúc Hoa, không hiểu có một ngày lại thêm một Quyển Bích, còn rất Tề Chúc Hoa tín nhiệm, điểm ấy làm cho Chu thị thập phần không vui, lúc này lại càng sẽ không để Hải Đường cũng làm nha hoàn bên người Tề Chúc Hoa. Nhéo nhéo mi tâm thật mạnh, Chu thị cảm thấy Đỗ Oánh Nhiên đề nghị quả thực là vớ vẩn, nghĩ đến tính tình Đỗ Oánh Nhiên từ trước đến nay đều nhuần nhu, hoãn hoãn giọng điệu nói: “Ta biết cảm tình người cùng Hoa nhi rất tốt, chính là Hoa nhi đi Vũ Nhạc viện, không dùng được nhiều nha hoàn như vậy, Hải Đường cho nàng cũng không thích hợp, ta còn muốn nghĩ, tóm lại người còn tại trong phủ nhiều ngày.”

Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản chỉ là vừa nói, lúc này nghe được lí do thoái thác của Chu thị cũng sẽ không nói thêm nữa, mà là nói lên nàng muốn dẫn Kiếm Lan đi: “Vậy Hải Đường bằng mợ an bài, nha hoàn ta nghĩ muốn mang đi kia tên là Kiếm Lan, tính tình nàng cùng ta không sai biệt lắm, ta thấy nàng liền cảm thấy dễ thân.” Đỗ Oánh Nhiên tùy tiện tìm một cái lý do: “Là một nha hoàn tam đẳng quét rác, ta cũng hỏi qua, nàng không phải gia sinh con, cũng nguyện ý đi theo ta.”

Chu thị lại nghe được lí do thoái thác của Đỗ Oánh Nhiên, liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên một cái thật sâu, chỉ cảm thấy may mắn người trước mắt không phải khuê nữ của nàng, hỏi rõ ràng có phải gia sinh con hay không thì cũng thôi, làm sao có cùng nha hoàn đi trung cầu ý kiến. Nàng nộ đến còn có tính tình của nàng thập phần làm Chu thị không thích, cũng không biết ngày ấy như thế nào liền vào mắt phu nhân Mạnh phủ, nghĩ tới vị hôn phu đắc ý vốn thuộc về Tề Chúc Hoa, tâm tình Chu thị tệ hơn, phát phát tay, giọng điệu vẫn bình tĩnh Đỗ Oánh Nhiên lại nghĩ ra mùi thuốc súng, Chu thị nói: “Bất quá là một việc nhỏ, ta đã biết, đến lúc đó ta cho người đem khế bán mình của nha hoàn kia đưa qua cho người.”

“Làm phiền mợ.” Đỗ Oánh Nhiên nghe ra giọng điệu Chu thị, lúc này rũ mắt hành lễ, thấp giọng cáo lui.

Lúc này minh nguyệt đã treo cao, Đỗ Oánh Nhiên đi trên đường mòn trong hoa viên, cước bộ nhẹ nhàng, giống như đạp theo âm luật. Diên Vĩ không am hiểu âm luật, cũng hiểu được cước bộ tiểu thư nhẹ nhàng, gió đêm cuốn lấy ống tay áo của nàng, vải trắng thật dài bị gió cuốn lên, giống như hồ điệp muốn bay đi.

“Diên Vĩ.” Đỗ Oánh Nhiên bỗng nhiên quay đầu, trên mặt là tươi cười giao hoạt: “Hải Đường đi hay ở, nhớ rõ phải giữ bí mật trước.”

Diên Vĩ ứng tiếng.

Tâm tình Đỗ Oánh Nhiên rất tốt, thậm chí ở thời điểm nhìn thấy Hải Đường, cũng không có tiêu tán, hai đồng tiền trên mặt rất là ngọt đáng yêu, điều này làm cho trong lòng Hải Đường máy động, trong lòng có dự cảm xấu: “Tiểu thư, tâm tình người rất tốt?”

“Đúng vậy.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Qua vài ngày, ta liền muốn ra phủ, cùng phụ thân ở cùng nơi.” Ngự khí của nàng nhẹ nhàng: “Ta nguyên bản còn không biết mở miệng như thế nào, may mắn mợ thấy ta có tâm sự, đã làm cho ta mở miệng. Còn nói làm con cái liền phải làm thường bạn dưới gối trường bối.”

Biểu tình của Hải Đường trong nháy mắt sụp xuống, sắc mặt khó coi nói: “Như vậy tốt lắm.”

“Hải Đường, người lúc trước cũng đi quá ngõ nhỏ Thi Đậu.” Đỗ Oánh Nhiên thao thao bất tuyệt nói đến chuyện tương lai, cuối cùng thờ dài nói: “May mắn, đều có người, Hải Đường.”

Hải Đường cơ hồ đã muốn nghe không nổi nữa, vội vàng nói: “Tiểu thư, ta thay người nấu nước.”

“Diên Vĩ, dời lát nữa thay ta chà lưng.” Đỗ Oánh Nhiên khẽ cười một tiếng, nói.

Ngô ma ma đã biết sự tình từ đầu đến cuối, thấy sắc mặt Hải Đường khó coi, xưa nay trên mặt nghiêm túc cũng mang theo chút cười, nhu hòa biểu tình của nàng: “Tiểu chân này, coi như hù dọa nàng.”

Đôi mắt Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi nheo lại, lúc này Diên Vĩ buông xuống mái tóc dài của nàng, đầu bỗng nhiên nhẹ đi, trên người cũng khoan khoái không ít, giống như một chú mèo con, cuộn mình nằm ngang trên ghế mềm: “Cầu nóng này cũng sẽ nhảy tường, ta thật muốn nhìn một chút nàng còn có thủ đoạn gì.” Một tay điểm ở trên môi, mắt hạnh mượt mà híp lại đúng là mang theo vài phần hương vị quyền rũ, phong tình như vậy làm cho tay Diên Vĩ run một chút, lại hồi phục chài đầu cho Đỗ Oánh Nhiên.

Hải Đường ở trong phòng trần trọc, cắn hạ môi tưởng có cái gì biện pháp có thể ở lại trong phủ, như vậy kết quả đó là ngày thứ hai Đỗ Oánh Nhiên thấy hải đường, liền phát giác nàng khoe mắt hạ thân nhiên màu xanh, còn thường thường thân thủ án niết mi tâm, giống nhau ở bị xua tan đau đầu.

Diên Vĩ dùng lược bó gối chải tóc dài cho Đỗ Oánh Nhiên, hai tay linh hoạt chải tóc Đỗ Oánh Nhiên thành một cái phi tiên kế, trang sức hình hồ điệp bằng đồng lưu kim trắng men theo động tác Đỗ Oánh Nhiên, như là sắp sửa vỗ cánh mà bay, gương đồng không thể nhìn người rõ ràng bằng kính thủy tinh, lại thêm một phần mỹ cảm cổ điển mơ hồ: “Đau đầu?”

“Đêm qua không có ngủ ngon.” Hải Đường thấp giọng nói.

“Có phải nghĩ đến muốn đi theo ta rồi đi Tề phủ hay không, trong lòng cũng vui mừng.” Đỗ Oánh Nhiên xoay người, cười khanh khách nhìn Hải Đường, đưa tay lôi kéo tay Hải Đường, không chút nào ngoài ý muốn phát hiện lưng bàn tay Hải Đường nhẵn nhụi, trong lòng bàn tay mềm mại, căn bản không giống như tay nha hoàn.

Hải Đường chỉ cảm thấy gân xanh trên đầu mình đang nhảy lên, đầu từng đợt, thậm chí ngay cả đầu cũng có chút choáng váng: “Tiểu thư nói đùa.” Đồng thời cũng từ trong tay Đỗ Oánh Nhiên rút tay về.

“Được, được, được.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ta cũng không có nói đùa.”

Hải Đường chỉ cảm thấy từng đợt phát nhanh trong lòng, thốt ra nói: “Nô tỳ là gia sinh con, cha mẹ đều ở Tề phủ.” Sau khi nói xong, trong lòng thoáng khoái một trận lại có chút bối ngỡ, bay nhanh nhìn qua phòng này, Ngô ma ma cũng không ở, trong phòng chỉ có Đỗ Oánh Nhiên còn có Diên Vĩ đang trầm mặc. Hải Đường nói với Diên Vĩ: “Ta muốn trò chuyện cùng tiểu thư, người đi ra ngoài trong chốc lát.”

Diên Vĩ liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên một cái, thấy Đỗ Oánh Nhiên khẽ gật đầu, liền dẫn nhắc váy đi ra ngoài. ‘Chi nha’ cửa khép lại, đem ánh mặt trời chặn lại ngoài phòng, trong không khí là mùi huân nhạt nhẽo.

Đỗ Oánh Nhiên thu hồi tầm mắt nhìn phương hướng Diên Vĩ rồi đi, tươi cười trên mặt cũng phai nhạt, nháy mắt mấy cái nói: “Nhưng là..... Ngoại tổ mẫu đem người cho ta.”

“Tiểu thư là người thiện tâm, sau khi ra phủ có thể dưới gối Đỗ lão gia thật lâu, nhưng là nô tỳ ra phủ, không thể thấy cha mẹ.” Nếu đã nói ra miệng, Hải Đường tiếp tục nói.

“Ta luyện tiếc người.” Đỗ Oánh Nhiên thấp giọng nói: “Cho dù là ly khai Tề phủ, ta cũng sẽ thường trở về.”

Trước kia Hải Đường đặc ý nhất đó là Đỗ Oánh Nhiên thân cận nàng, lúc này thân cận trong dĩ vãng thành tồn tại nàng muốn tránh không kịp: “Diên Vĩ so với nô tỳ càng thêm trầm ổn, tính tình nô tỳ rất khiêu thoát, Ngô ma ma liền luôn mọi thứ không hài lòng ta.” Hải Đường cơ hồ khẩn cấp nói lên khuyết điểm của mình, cuối cùng nói: “Tiểu thư cũng phải lập gia đình rất nhanh, làm sao trở về Tề phủ, kính xin tiểu thư thương xót, cùng phu nhân nói đem nô tỳ ở lại trong phủ.”

“Người như vậy, ta thực thương tâm.” Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu nói, tóc dài che khuất lãnh ý trong mắt nàng, nếu là Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản, biết nha hoàn mình thường xuyên nê trọng nói lời trong lòng như vậy, chỉ sợ khó có thể nhận: “Người lúc trước cũng vẫn cùng ta nói, cho dù là ta lập gia đình, cũng sẽ vẫn đi theo ta. Ta vẫn luôn xem người cho rằng nha hoàn tri kỷ nhất. Ta có cái gì đều nói cùng người, Diên Vĩ vẫn đi theo ta, nàng cũng không biết.” Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng nói. Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản chính là bởi vì Hải Đường nói lời chân thành, mới có thể có rất nhiều lời thân mật đều nói cho Hải Đường.

“Nô tỳ trước đây cũng nghĩ như thế, hiện tại đã trưởng thành. Chuyện tiểu thư nói cho nô tỳ, nô tỳ thủ khẩu như bình, nhớ trong lòng ai cũng không nói ra.” Hải Đường nói.

Lời Hải Đường, làm cho trên mặt Đỗ Oánh Nhiên lộ ra cười lạnh, chính là dưới bóng hình quạt của hàng lông mi thật dài, che khuất cảm xúc của nàng. Lời Hải Đường có lẽ có thể dỗ Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản, lại dỗ không được nàng.

“Tiểu thư, ta nói thật với người, mẫu thân ta đã thay ta tìm một cửa hôn nhân, nếu hôn sự của tiểu thư định ra đến, sẽ cùng tiểu thư cầu ân điển, hiện tại cũng bất quá là trước mấy ngày thôi thời gian, ta cũng thật sự là bởi vì cùng người thân cận, mới có thể nói với người việc này.”

Đỗ Oánh Nhiên gật gù đầu: “Ta đã biết, nguyên lai, người vẫn luôn không muốn đi theo ta. Ta đây muốn hỏi một câu, người muốn đi theo ai đâu?” Thanh âm Đỗ Oánh Nhiên nhẹ phiêu phiêu, như là đã bị Hải Đường thuyết phục.

Hải Đường ngắt ra: “Tiểu thư.....”

“Ta biết biểu tỳ tốt.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Người nếu đã làm nha hoàn của ta, ta không thiếu được tính thay người. Người đi theo biểu tỳ như thế nào?”

Trong lòng Hải Đường kinh hoàng, trong lòng cũng bắt đầu tính toán khả năng như vậy, ở trong mắt Hải Đường, Tề Chúc Hoa cùng nàng hỏi thăm chuyện Đỗ Oánh Nhiên, là thập phần để ý Đỗ Oánh Nhiên, nếu Đỗ Oánh Nhiên mở miệng cho nàng đi theo Tề Chúc Hoa, chuyện này liền có chín

thành khả năng.

“Ta.....” Cô hòng nàng đều có chút khô cạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Rời Đi [Tam]

Chương 13 - Rời Đi [Tam]

Đỗ Oánh Nhiên thấy Hải Đường ý động cảm thấy buồn cười, lập tức nói: “Vẫn là để cho mẹ an bài là được, nếu người muốn làm nha hoàn ở Tề phủ, ta cũng không nói gì với mẹ.”

Hải Đường bị Đỗ Oánh Nhiên nói biến thành cứng lưỡi, nàng vừa mới động tâm, lúc này làm sao để cho Đỗ Oánh Nhiên nói những lời này, nói: “Nô tỳ cũng nguyện ý hầu hạ đại tiểu thư.”

Nguyên bản hôm nay thức dậy có chút muộn, lúc này ngày chuyển ấm, từ song sa thật mỏng lụa vào, trong phòng có thêm hương vị mặt trời ấm áp, hít thở hương vị ngọt ngào nhạt nhẽo chỉ cảm thấy yên tĩnh tương hòa. Đỗ Oánh Nhiên nói: “Có phải hay không không quá hợp quy củ, nhất đẳng nha hoàn bên người biểu tỳ cũng đầy, mà trong nhiều nha hoàn, ta nhớ rõ biểu tỳ coi trọng nhất là Quyên Bích bên người nàng.”

Tĩnh tĩnh Quyên Bích trầm mặc, là người đặc ý nhất bên người Tề Chúc Hoa, Hải Đường nghĩ đến Diên Vĩ bị mình chen ép đến không chút nào được coi trọng, trong lòng càng lửa nóng lên, nếu nàng đi đến bên người đại tiểu thư Tề Chúc Hoa, lại được đặc ý? Phải biết rằng Tề Chúc Hoa mới là Tề gia tiểu thư đứng đắn: “Nô tỳ cũng nguyện ý hầu hạ đại tiểu thư.” Hải Đường nói: “Đại tiểu thư cùng tiểu thư rất tốt, mỗi khi nô tỳ hầu hạ đại tiểu thư, liền có thể nhớ tới tiểu thư. Trước kia thời điểm nô tỳ đi theo tiểu thư đi đại tiểu thư nơi đó, đại tiểu thư cũng thích nô tỳ lanh lợi.”

Vừa mới cãi lại nói mình nô độn, lúc này ở trong mắt Tề Chúc Hoa lại là lanh lợi, Đỗ Oánh Nhiên càng thêm cảm thấy buồn cười, trong miệng nói: “Người có tâm” Đối với Hải Đường khẽ gật đầu, nhưng là lời kế tiếp làm cho Hải Đường treo tâm ngã xuống thật mạnh: “Vẫn là quên đi, dù sao biểu tỳ cũng không ở trong phủ, ta..... Ta thấy đến chỗ mẹ nói được.”

Hải Đường chưa bao giờ thất vọng sự khiếp đảm của Đỗ Oánh Nhiên như thế, sự thất vọng của nàng là loại tình cảm dật vu ngôn biểu. Chỉ cảm thấy ngọn lửa hy vọng dấy lên bị cuồng phong thổi trướng mà diệt, trên mặt hiện lên cười lạnh, đúng vậy, nàng như thế nào quên Đỗ gia tiểu thư trước mắt tính tình nhất gan, ở trước mặt lão tổ tông cùng phu nhân, khúm núm, mấy ngày nay nhìn qua hoạt bát làm cho nàng đã quên chuyện lúc trước.

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Nếu biểu tỳ ở trong phủ, ta sẽ nói với nàng, nhưng là.....”

Lúc này Hải Đường thất vọng trong lòng, rốt cuộc ở trong phòng không nổi, có lẽ hai câu liền vội vàng đi ra.

Thời điểm Diên Vĩ lại vào nhà, Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói: “Người tới thật vừa lúc, thay ta thay quần áo, đợi lát nữa làm cho nha đầu Kiếm Lan kia theo giúp ta đá cầu.” Khó được thời tiết tốt, hơn nữa lại lửa Hải Đường một phen, tâm tình của nàng có thể nói là tốt mười phần.

Thời điểm Hải Đường vội vã đi ra ngoài tựa hồ va chạm đến Ngô ma ma, thời điểm Ngô ma ma tiến vào phòng trên mặt tràn đầy nếp nhăn viết hai chữ không vui thật to.

Đỗ Oánh Nhiên tính toán trong lòng rời đi Tề phủ sẽ không lâu lắm, tuy rằng không tiện thu dọn đồ đạc, lại làm cho Ngô ma ma rửa sạch khó phòng, nghĩ ra, cái gì muốn mang đi, cái gì không mang đi: “Ngô ma ma tới đúng lúc, có cái gì muốn mang đi, Ngô ma ma nghĩ ra.”

Ngô ma ma ngay từ đầu chính là không đồng ý Đỗ Oánh Nhiên ở lại Tề phủ, cho dù là người Tề gia đối đãi Đỗ Oánh Nhiên không tệ thì như thế nào? Ngày ăn nhờ ở đậu làm sao qua? Quả nhiên không biết bắt đầu từ lúc nào, tười cười khoái hoạt trên mặt Đỗ Oánh Nhiên biến mất, người cũng trở nên nhất gan, hiện tại có thể rời đi Tề phủ, không thể nghi ngờ là chuyện tốt. Mở miệng nói: “Lão nô lập tức đi khó phòng.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, liền ra cửa phòng.

Ba ngày kế tiếp, Đỗ Oánh Nhiên dùng hơn phân nửa thời gian đá cầu, đợi cho ra một thân mồ hôi mong lại rửa mặt, cả người vô cùng sáng khoái.

Hải Đường bởi vì một phen lí do thoái thác của Đỗ Oánh Nhiên, luôn có có lệ, lúc này Chu thị đã tìm được phụ mẫu Hải Đường, nói chuyện Hải Đường lưu lại, hiện tại ở bên người Chu thị một đoạn thời gian, sau lại đến bên người lão tổ tông, giữ lại phân lệ nhất đẳng không thay đổi.

Nương Hải Đường lập tức a di đà Phật, nói là một chuyện tốt, về mặt Hải Đường có lệ, luôn không có tình thần.

“Có thể không ra đi, người còn có cái gì chưa đủ?!” Nương Hải Đường nói, nàng là nương tử quản gia, mọi người gọi Vương bà tử, bộ dạng Hải Đường đó là cùng mẫu thân của nàng nhất mạch truyền thừa, chính là Hải Đường chỉ thông minh trên mặt, không thể học một phần mười mẫu thân của nàng.

“Nếu ngay từ đầu nàng cứ như vậy đáp ứng ta, ta sẽ không nghĩ nhiều.” Hải Đường nâng mí mắt nhìn thoáng qua mẫu thân của nàng, nói: “Nàng nói, nếu đại tiểu thư ở trong phủ, nàng sẽ nói cùng đại tiểu thư, để cho ta hầu hạ đại tiểu thư.”

“Hầu hạ đại tiểu thư?” Không thể không nói, biểu tình Vương bà tử cũng có chút kinh ngạc, lúc này nàng cũng nhanh chóng phân tích ra lợi hại, có thể đi theo bên người Tề Chúc Hoa không thể nghi ngờ muốn so với đi theo phu nhân hoặc là lão phu nhân tốt hơn nhiều: “Chuyện này có đường quay lại hay không?”

“Không có.” Hải Đường lắc đầu: “Tính tình tiểu thư chúng ta ở trong phủ cũng là có tiếng nhất gan, ngay cả một lời đường đường chính chính với phu nhân đều khó được, làm sao đi cầu phu nhân ân điển cho ta.” Ngữ khí Hải Đường mang theo châm chọc, trong giọng nói lộ vẻ thâm oán với Đỗ Oánh Nhiên.

“Vậy ngươi đi tìm đại tiểu thư.” Sau khi mẫu thân Hải Đường hơi suy tư, quyết đoán nói: “Núi không đi đến liền đi đến núi, ngươi đã quên ta dạy cho ngươi.”

“Đi tìm đại tiểu thư?” Ánh mắt Hải Đường không khỏi tròn to.

“Nha đầu ngốc.” Vương bà tử nói: “Thời điểm đại tiểu thư ở trong phủ liền cho ngươi không cần biết mọi chuyện lớn nhỏ đều bào cho nàng, đi Vũ Nhạc viện còn phân phó riêng ngươi, nếu là có đại sự gì, cho ngươi đưa tin tức đi qua, hiện tại nàng muốn rời phủ, chuyện lớn như vậy, ngươi có thể nào không báo một tiếng?”

Nhân tình Hải Đường sáng lên.

Wang bà tử tiếp tục nói: “Đợi cho đại tiểu thư trở về phủ, ngươi lại làm cho biểu tiểu thư thực hiện lời hứa là được.”

“Ta đi liền.” Hải Đường nghe lời mẫu thân, cả người đều như ở sáng lên, hấp tấp rời đi, bỏ qua hậm hực lúc trước.

Hải Đường đi chỗ Đỗ Oánh Nhiên xin nghỉ, tự lĩnh thẻ bài ra phủ, đợi đến Vũ Nhạc viện, thời điểm Tề Chúc Hoa đang luyện vũ nghe được có nha hoàn tên là Hải Đường ở ngoài cửa chờ, mở miệng nói: “Ngọc Khê, ngươi tiếp tục luyện vũ, ta đi nhìn xem.”

“Tốt, Chúc Hoa tỷ tỷ.” Nữ tử đang nói chuyện ngữ quan giáo hảo, ước chừng là tuổi còn nhỏ, trên mặt còn mang theo chút trẻ con mập mạp, nhìn rất dễ thân.

Tề Chúc Hoa từ trên thang lầu đi xuống, bởi vì đi ra vội vàng, trên người mặc vũ phục màu lửa đỏ viền bạc, mi tâm có hoa diên hình hoa mai thật nhỏ, làm nàng bình thường đã xinh đẹp tuyệt trần càng thêm ung dung trang trọng. Tề Chúc Hoa như vậy làm cho Hải Đường cảm thấy có chút xa lạ, đứng ở trên bậc thang thật cao, khí thế uy nghiêm, làm cho Hải Đường giống như gặp được Tề gia phu nhân. Tề Chúc Hoa đời trước qua cũng không như ý, nàng lại là người tranh cường thật mạnh, không chịu đem không như ý của mình biểu lộ ra, nên cố ý tôi luyện ra khí thế bản thân, lúc này cộng thêm vũ phục đẹp đến quý giá, đứng là hiện lộ đi ra.

“Chuyện gì?” Tề Chúc Hoa ở trên đường tới đầu tiên là kỳ quái Hải Đường vì sao đến đây, sau lại nghĩ đến mình phân phó trước khi đi, lúc này liền hỏi: “Là Oánh Nhiên đã xảy ra chuyện gì sao?” Ngữ khí Tề Chúc Hoa vừa nhanh vừa vội.

Hải Đường đối với Tề Chúc Hoa như vậy đúng là cảm thấy thập phần xa lạ, đã không có thông minh trong dĩ vãng, nao núng một chút.

Tề Chúc Hoa lại cau mày thật sâu, Quyền Bích tuy rằng không thích nói, lại thập phần thông minh lanh lợi, thấy bộ dáng Hải Đường, nhẹ giọng nói: “Ngươi là nha hoàn của biểu tiểu thư, vội vàng vàng đến đây như vậy, nhưng là biểu tiểu thư có chuyện gì?”

Tề Chúc Hoa cũng phản ứng lại đây, nàng xưa nay đối với Hải Đường luôn ôn hòa, sợ là Hải Đường không có gặp qua một mặt này của nàng, bị hù, biểu tình trên mặt cũng nhu hòa nói: “Ta cũng là sốt ruột, ngươi nói nhanh lên là chuyện gì?” Trong lòng chỉ cảm thấy nha hoàn trước mắt lại thêm một chuyện sai lầm, đó là ngu dốt.

Hải Đường nghe giải thích, trong lòng buông lỏng, mở miệng nói: “Vài ngày trước tiểu thư ra phủ, đi ngõ nhỏ Thi Đậu, đúng là gặp gỡ Đỗ lão gia vừa vào kinh. Đỗ lão gia nhớ nữ sốt ruột, liền sinh ý tưởng muốn đem tiểu thư giữ ở bên người. Hai ngày trước phu nhân cùng lão phu nhân đều đồng ý chuyện này, chỉ chờ thời điểm Đỗ lão gia dưỡng tốt thân mình đến bái phỏng, liền để cho tiểu thư theo Đỗ lão gia rời đi.”

Trừ bỏ chuyện Đỗ Oánh Nhiên lập gia đình, Tề Chúc Hoa càng đề ý đó là chuyện này, nhẩn mày lại: “Tại sao ngươi không đến đây sớm một chút.” Thanh âm lạnh như băng.

Hải Đường nuốt nước miếng, nói lắp ba lắp bắp: “Vài ngày trước đó nô tỳ nói cho phu nhân, nô tỳ biết đại tiểu thư cùng tiểu thư thân cận, vốn chỉ muốn phu nhân sẽ lưu tiểu thư lại.”

Mày Tề Chúc Hoa vẫn gắt gao khóa chặt, nếu là thời điểm khác, mẫu thân của nàng tự nhiên sẽ thay nàng lưu lại Đỗ Oánh Nhiên, nhưng là hiện tại nhìn thấy Mạnh phủ hướng vào Đỗ Oánh Nhiên, mẫu thân tốt của nàng tự nhiên không muốn nhìn thấy Đỗ Oánh Nhiên, chỉ sợ thời điểm Hải Đường nói với nương, ý niệm đầu tiên trong đầu nương chính là thúc đẩy chuyện này.

“Tốt lắm, ta đã biết.” Tề Chúc Hoa nói: “Chuyện này nương ta cùng tổ mẫu đều đã đáp ứng, cũng là không thể.”

Hải Đường thật cẩn thận nói ra mục đích lần này: “Đại tiểu thư, ngươi không phải là hỏi phủ một chuyện, dù sao khi nào thì tiểu thư bước đi cũng nói

không chính xác.”

Tề Chúc Hoa đưa tay nhéo nhéo mi tâm, gần nhất vì Vạn Thọ tiết mà luyện tập vũ khúc, nghỉ ngơi không tốt lắm, lại thêm chuyện phiền lòng này, chỉ cảm thấy sự tình không ở trong lòng bàn tay mình, trong đầu phát đau từng đợt.

Hải Đường có chút sốt ruột, nằng sọ Tề Chúc Hoa không quay về, tiếp tục nói: “Đại tiểu thư người xưa nay cùng tiểu thư thân cận, trước khi đi nói không chừng tiểu thư còn có chút lời thân mật muốn nói với người.”

Tề Chúc Hoa nói: “Ta sẽ trở về, đợi lát nữa ta sẽ phái Quyển Bích trở về thông báo nương ta một tiếng, không phải ngày mai thì là hôm nay, ta bắt đầu an bài tốt mọi chuyện thì trở về.” Nguyên bản Tề Chúc Hoa là nghĩ đã trăm ai lạc định không quay về thì thôi, lời nói của Hải Đường nhắc nhở nàng. Đổ Oánh Nhiên vẫn nghe lời mình, sau khi trở về vẫn là không thể không dặn dò nàng một phen, làm cho nàng đi tiếp con đường không giống đời trước, nàng mới có thể an tâm!

Sắc mặt Hải Đường lộ ra mừng như điên, sau khi Tề Chúc Hoa trở về, Đổ Oánh Nhiên tự nhiên sẽ nói với Tề Chúc Hoa chuyện của mình, đến lúc đó đến Vũ Nhạc viện chỉ có thể là mình.

Mang ý niệm như vậy, thời điểm Hải Đường một đường trở lại Tề phủ đều là khinh phiêu phiêu, nàng đã có thể thấy được tương lai sáng chói của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Lúc Tề Chúc Hoa đang chuẩn bị rời đi, thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, xe ngựa vừa đứng yên, liền thấy một nha hoàn mặc sam màu lục nhạt nhảy xuống xe ngựa, vốn là Tề Chúc Hoa không chút để ý thoáng nhìn, thấy nha hoàn kia, nhất thời dừng bước, nàng có thể nói là nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm màn xe, ánh mắt sáng quắc cơ hồ thiếu chói màn xe, tìm bất tri bất giác đập nhanh hơn. Liền thấy một cái tay trắng trong thuần khiết xóc màn lên, cổ tay như ngọc mang một chuỗi nam châu, tiếp theo lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp, nữ tử mặc nhu váy màu hồ lam xuất hiện trước mắt, dung nhan của nàng xinh đẹp tuyệt trần, nhất là mặt mày mang theo thanh sầu làm cho người ta tâm sinh thương tiếc, Tề Chúc Hoa cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét, nữ nhân này nàng hóa thành tro cũng nhận được, là Liễu Liên An!

Liễu Liên An tựa hồ cảm nhận được tầm mắt người bên ngoài, hướng Tề Chúc Hoa bên này nhìn qua, trùng hợp thấy biểu tình của Tề Chúc Hoa mang theo ghét, hơi hơi nhăn mày, nàng cũng không nhận được vị nữ tử mặc vũ phục hoa lệ này. Lúc này Tề Chúc Hoa đã sửa sang lại vẻ mặt của mình cho tốt, đè nén nội tâm ghét cùng phần nộ xuống, chính là tay nàng giấu ở dưới váy dài niết thành quyền, ngón tay cũng run nhẹ.

Liễu Liên An thấy Tề Chúc Hoa đã khôi phục khuôn mặt không chút thay đổi, cơ hồ cho rằng vừa rồi thoáng nhìn kinh hồng là ảo giác của nàng, Liễu Liên An nhớ lại một phen quả thật không có gặp qua nữ tử này, liền đem nghi hoặc đặt ở đáy lòng, gạt đầu với nha hoàn Như Mặc nói: “Ta ngay chờ tại nơi này, người mau đi đi.”

Tề Chúc Hoa không nghĩ quá mình sẽ gặp đến Liễu Liên An, đây đầu óc nàng đều nghĩ đến hình ảnh lần duy nhất thấy Mạnh Thư Chí rơi lệ, đó là duy nhất một lần nàng nhìn thấy nước mắt của Mạnh Thư Chí, Mạnh Thư Chí bởi vì nữ nhân này! Mặt không chút thay đổi xoay người đi vào sân, bước chân Như Mặc vội vàng vàng, bước chân của nàng so Như Mặc chậm hơn nhiều, trong đầu Tề Chúc Hoa suy nghĩ khó phân.

Tề Chúc Hoa nghĩ tới đời trước hồi lâu chưa từng nhớ lại, khi đó nàng cũng giống như lúc này mặc một thân hồng trang, ngay cả mũi giày thêu cũng là màu đỏ phía trên thêu một viên minh châu, còn nhớ rõ một chớp mắt khi Mạnh Thư Chí xóc lên khăn voan của mình, hần nho nhả tuần tử, tìm nàng đập thình thịch, trong lòng nàng vui mừng. Liền ngay cả lúc tân hôn chưa từng viên phòng, hần từ chối mình quá mệt mỏi, nàng cũng nguyện ý vì hần che lấp trước mặt bà bà, hần học thức, hần phong độ, hần nho nhã, đều làm cho nàng động tâm, nàng vui vẻ chịu đựng. Ai ngờ đến, Mạnh Thư Chí đúng là một lòng nghĩ biểu muội Liễu Liên An tốt của hần. Ánh mắt Tề Chúc Hoa nhắm lại, hốc mắt nàng có chút nóng lên, đối với Mạnh Thư Chí có bao nhiêu yêu thương, thì có bao nhiêu hận. Nàng nghĩ đoạn trí nhớ này nàng sẽ quên từng chút, miệng vết thương trong lòng nàng đau đớn sớm kết vảy, hiện tại mới phát hiện cũng không phải như vậy, nàng vẫn chú ý như cũ. Hôm nay thấy Liễu Liên An tựa như tự tay vạch tìm ký ức máu chảy đầm đìa này, đời trước làm cho nàng thống khổ.

“Chúc Hoa tỷ tỷ.” Tề Chúc Hoa mở mắt ra, liền thấy nét mặt Mạnh Ngọc Khê tươi cười như hoa. Đúng rồi, đó đã là đời trước, nếu không phải là muội muội của Mạnh Thư Chí, lúc này Mạnh Ngọc Khê cũng sẽ không tươi cười với mình, thời điểm đó tẩu tử mà Mạnh Ngọc Khê chỉ có một mình Liễu Liên An: “Người suy nghĩ cái gì mà xuất thân như vậy?” Mạnh Ngọc Khê nháy mắt mấy cái với Tề Chúc Hoa.

Như mặc liếc mắt nhìn Tề Chúc Hoa một cái, phát hiện nữ tử mặc vũ phục hoa lệ này sắc mặt tái nhợt, đúng là bởi vì sắc mặt tái nhợt mặc hồng y, ngược lại càng thêm xinh đẹp kinh người.

“Là nha hoàn của biểu muội ta đến đây, lúc ta không ở trong phủ đã xảy ra một việc……” Tề Chúc Hoa nói: “Buổi tối sẽ nói tỉ mỉ với người, nha hoàn này ta gặp qua ở cửa, còn có vị cô nương ở cửa chờ người đi.”

“Là biểu tỷ của ta.” Đôi mắt Mạnh Ngọc Khê cong lên: “Ta đã nói với người, tên là Liễu Liên An, biểu tỷ ta bình thường rất đẹp, tính tình cũng tốt, học vấn cũng tốt. Đợi cho có cơ hội sẽ cho các người nhận thức một phen. Như Mặc, vị này trước mặt người là Tề cô nương.”

Như Mặc thúy sinh sôi hành lễ với Tề Chúc Hoa.

Tề Chúc Hoa nhìn xuống xúc động muốn lui từng bước về phía sau, đôi trước nàng đầu không lại Liễu Liên An cùng của nàng từ tốt của nàng là Như Mặc. Sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt: “Tốt.” Tề Chúc Hoa rủ mắt, che lấp cảm xúc: “Mau đi đi, đừng để nàng đợi lâu.”

“Ân.” Mạnh Ngọc Khê gật đầu: “Vừa rồi Như mặc nói là có chuyện quan trọng, bằng không hôm nay liền thay các người dẫn tiền, ta đi trước.”

Tề Chúc Hoa cười yếu ớt nhìn Mạnh Ngọc Khê rồi đi, cước bộ Mạnh Ngọc Khê nhẹ nhàng, mang theo nhịp vũ đạo, đôi trước nàng chỉ biết vị em chồng này của nàng am hiểu vũ nhạc.

Tề Chúc Hoa cố ý tiếp xúc Mạnh Ngọc Khê, mang theo cảm xúc chính nàng cũng nói không rõ, sau khi về đến phòng ngồi xếp bằng ở trước mặt đàn cổ, ngón tay bất lộng huyền cầm, phát ra tiếng vang để nghe, đôi trước Liễu Liên An chính là ác mộng của Tề Chúc Hoa, đôi này sẽ không là mình. Ánh mắt Tề Chúc Hoa nhắm lại mở ra, trong mắt đều là kiên định, nàng sẽ không gả cho Mạnh Thư Chí, khiến cho Liễu Liên An chống lại Đỗ Oánh Nhiên đi.

Quyển Bích yên lặng rót một chén nước cho Tề Chúc Hoa châm một chén nước, hôm nay từ khi tiểu thư gặp Hải Đường, cảm xúc liền có chút không đúng, sau lại thấy Liễu Liên An kia nổi lòng lại phập phồng.

Lúc này ở cửa Vũ Nhạc viện, Mạnh Ngọc Khê giống như một con bướm vui sướng, đảo quanh Liễu Liên An. Cười nói: “Biểu tỷ tốt, người đã đến rồi, muốn vào xem hay không?”

Tươi cười trên mặt Liễu Liên An giống như phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh liền tiêu thất, trên mặt thậm chí mang theo một ít ưu thương, hơi hé miệng gục đầu xuống nói: “Vẫn là từ bỏ, ta..... Chúng ta tìm một chỗ im lặng ngồi xuống nói.”

“Là ta bỏ đồ.” Mạnh Ngọc Khê vỗ vỗ đầu mình: “Đi, ta biết phụ cận có chỗ tốt, lúc trước liền nghĩ mang người đến.” Một tay bắt được tay Liễu Liên An, kéo nàng đi về phía trước.

Liễu Liên An đi về phía trước, quay đầu hơi hơi gật đầu với Như Mặc, Như Mặc đáp lại bằng một cái gật đầu kiên định Liễu Liên An.

Hai người đến quán trà ở phụ cận, trà hương lượn lờ, Liễu Liên An đang cầm trà xanh, vừa mở miệng, nước mắt liền rơi xuống.

Tay Mạnh Ngọc Khê nhất thời có chút luống cuống: “Tỷ tỷ, đến tốt cùng là làm sao vậy?”

Liễu Liên An một mực yên lặng rơi nước mắt, tướng mạo của nàng vốn là dễ dàng làm cho người ta sinh lòng thương tiếc, lúc này lại là rơi lệ không ngừng, làm cho người ta càng thêm cảm thấy đau lòng: “Người nói mau a, vội chết ta. Đến tốt cùng là chuyện gì.” Mạnh Ngọc Khê có thể nói là gấp đến xoay quanh.

Lúc này Như Mặc mở miệng nói: “Ta nói thay tiểu thư đi.”

“Như mực!” Thanh âm Liễu Liên An mang theo nghẹn ngào nói: “Đừng làm cho Ngọc Khê cho lo lắng ta.” Bộ dáng Liễu Liên An lắc đầu với Như Mặc, yếu ớt nói không nên lời.

“Ta nhất định phải nói.” Như Mặc chính sắc đối mặt Mạnh Ngọc Khê: “Đại tiểu thư, cô gia tương lai của tiểu thư chúng ta đã chết, bị chết mất danh dự.”

“Cái gì?!” Ánh mắt Mạnh Ngọc Khê trừng rất lớn: “Người cẩn thận nói cho ta, sao lại thế này.”

Liễu Liên An ưm một tiếng, lấy khăn tay che mặt.

Cô gia trong miệng Như Mặc là việc hôn nhân Liễu Liên An định ra từ nhỏ, có thể nói là gia thế tương đương. Từ trước đây Liễu Liên An đó là ngọc tuyệt đáng yêu, Mạnh lão phu nhân vừa thích náo nhiệt, liền đem Liễu Liên An nuôi tại bên người, ăn ngủ nghỉ không gì không tài trí, chỉ còn chờ Liễu Liên An lập gia đình, Mạnh lão phu nhân sẽ thay nàng chuẩn bị đồ cưới thật đầy. Ba năm trước đây mẫu thân Liễu Liên An qua đời, đợi cho Liễu Liên An mới ra hiếu, phụ thân lại qua đời, Mạnh lão phu nhân thương tiếc Liễu Liên An, lại đem nàng xem như tròng mắt, Liễu Liên An che giấu bi thương của mình đồng thời cũng liền sinh tâm tư khác, theo như Như Mặc hỏi thăm, vì Liễu Liên An muốn giữ đạo hiếu, vị hôn phu tốt của nàng liền có tật xấu tâm hoa vẩn liễu. Sau khi Liễu Liên An biết tin tức này, âm thầm khóc một hồi, càng thêm xem thương vị hôn phu tương lai của nàng, trong lòng có một ý niệm bí ẩn sinh trưởng trong đầu. Vài ngày trước đó hỏi thăm ra thân mình vị hôn phu tương lai chỉ sợ không tốt lắm, Liễu Liên An cũng không có ưu sầu thậm chí cầu nguyện ông trời làm cho hắn không tốt, khi đó Như Mặc đem chút tâm tư này của nàng nói ra, nếu nàng có thể gả cho Mạnh Thư Chí chẳng phải là rất tốt? Lời Như Mặc làm cho Liễu Liên An kiên định quyết tâm, cho nên có một màn quyền rũ Mạnh Thư Chí ở thư cục kia. Lúc này đã biết hắn đã chết, trong lòng Liễu Liên An khẽ nhúc nhích, trước tiên liền tìm Mạnh Ngọc Khê. Nói đến cũng kỳ quái, Mạnh Thư Chí tuy rằng tài trí hơn người, nhưng về tình cảm tựa hồ có chút nô độn, vài ngày trước ám chỉ rõ ràng như thế, Mạnh Thư Chí cũng không sợ động, làm cho Liễu Liên An liền chuẩn bị từ Mạnh Ngọc Khê bên này xuống tay.

“Tỷ tỷ tốt của ta.” Mạnh Ngọc Khê ôm Liễu Liên An, vì Liễu Liên An cũng rơi nước mắt, khó trách nàng không muốn mở miệng nói chuyện này, người như vậy nói ra liền ồ ể miệng Liễu Liên An.

“Trong phủ ta cũng sẽ cùng người nói một chút.” Bởi vì dài khốc thời gian, thanh âm Liễu Liên An có chút khàn khàn, vừa mới khốc làm cho hốc mắt nàng đỏ lên, một đôi đôi mắt bởi vì nước mắt thấm vào phiếm thủy quang: “Ta..... Cũng không biết làm như thế nào cho phải. Thật muốn chết đi.”

“Như thế nào có thể!” Mạnh Ngọc Khê vội vàng nắm tay Liễu Liên An, xoay thân thể của nàng, nghiêm mặt nói: “Người cũng không thể luẩn quẩn trong lòng, hiện tại tuy rằng gian nan chút, tương lai luôn có ngày có hi vọng.”

“Ta đã khắc chết cha mẹ.” Liễu Liên An che mặt nói: “Còn chưa có lập gia đình, hấn lại..... Ta đời này phải là thanh đấng cổ phật thôi.”

“Tỷ tỷ vạn vạn không thể tự hạ mình như thế, cha mẹ người chết sao lại liên quan với người? Kia..... Người dơ bẩn kia lại tự làm tự chịu!” Mạnh Ngọc Khê gấp đến độ vội vàng nói: “Người như vậy chẳng phải là làm cho tổ mẫu lo lắng, trường bối trong phủ luôn luôn thay người làm chủ.”

“Lời này ta cũng chỉ nói với người.” Liễu Liên An nắm tay Mạnh Ngọc Khê, tiến đến bên tai của nàng: “Đợi cho ta ra hiếu, tuổi tác cũng liền..... Trong hiếu không thể nghị thân, ta có cách gì?” Nước mắt Liễu Liên An theo cổ Mạnh Ngọc Khê rơi xuống: “Không, là ta bất hiếu.” Liễu Liên An mạnh nói, ly khai Mạnh Ngọc Khê, đứng lên, trên mặt vẫn mang nước mắt: “Cha mẹ qua đời, ta chỉ nghĩ chuyện của mình, là bất hiếu.”

“Tỷ tỷ, không có người bên ngoài, ta biết người, người không hề bất hiếu.” Mạnh Ngọc Khê vội vàng nói: “Hảo tỷ tỷ, người đừng tự trách như vậy, ta nhìn liền cảm thấy đau lòng.” Mạnh Ngọc Khê đứng lên, ở bên cửa sổ vòng quanh luẩn quẩn bồi hồi, trong miệng lầm bầm nói: “Này nên làm thế nào cho phải, để ta suy nghĩ, nói không chừng sẽ có biện pháp.”

“Người phần tâm này, ta liền tốt lắm” Liễu Liên An lấy khăn tay lau khô nước mắt, Hành lễ với Mạnh Ngọc Khê hành lễ: “Thôi, chuyện này duyên phận của ta, tương lai như thế nào, ta cũng quản không được.”

Thấy Liễu Liên An lộ ra bộ dáng sống không luyến tiếc, Mạnh Ngọc Khê càng thêm sốt ruột: “Ta, ta hảo hảo ngẫm lại.”

“Đại tiểu thư, quý phủ chúng ta không phải có nhân tuyển thích hợp thôi.” Như Mặc hét lên.

Mạnh Ngọc Khê nghe được lời Như Mặc, mạnh tinh táo lại: “Ca ta?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Nhân vật như biểu ca vậy người mang điềm xấu như ta sao có thể mơ tưởng.” Liễu Liên An kéo kéo cánh tay Như Mặc: “Đừng nói nữa.”

“Ta nhất định phải nói.” Như Mặc nói tiếp với Mạnh Ngọc Khê: “Lão phu nhân cùng phu nhân đều thích tiểu thư nhà ta, còn nhắc tới đáng tiếc tiểu thư nhà ta thuở nhỏ có hôn nhân, nếu bằng không liền thân càng thêm thân, hiện tại chẳng phải vừa lúc.”

Mạnh Ngọc Khê sững sốt, lầm bầm nói: “Ta thật ra không có nghĩ tới phương diện này.”

“Vừa vừa lúc ngài có thể suy nghĩ một chút.” Như Mặc tiếp tục nói: “Tiểu thư chúng ta ngày thường rất tốt, tài học tốt, cùng biểu thiếu gia đứng cùng nơi đó là một đôi người ngọc. Ngày hôm trước tiểu thư nhà ta làm cái ngọc bội trụ, tặng biểu thiếu gia, ta rõ ràng thấy biểu thiếu gia đỏ mặt, trong lòng biểu thiếu gia cũng có tiểu thư nhà ta.”

“Đừng nói nữa.” Liễu Liên An đứng mạnh lên, sắc mặt của nàng trắng đờ, lớn tiếng nói: “Như Mặc người nói như vậy là muốn ép chết ta, ta đưa biểu ca trụ, chỉ là vì cầu hấn trúng tuyển, chưa từng có ý niệm khác trong đầu? Người nói như vậy, chẳng phải là nói hai người chúng ta tự truyền trao nhận?” Lời Liễu Liên An nói phui sạch bản thân mình, nhưng không có thay Mạnh Thư Chí biện bạch, nếu là người khác nghe được tất nhiên nghĩ đến lời Như Mặc nói là Mạnh Thư Chí có ý với Liễu Liên An, ít nhất hiện tại Mạnh Ngọc Khê có ý niệm như vậy.

Như Mặc bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Liễu Liên An, dập đầu thật sâu, nói tiếp: “Tiểu thư, nô tỳ không dám. Nô tỳ chính là nói lời thật lòng thôi, biểu thiếu gia chưa hôn phối, người cũng không có, nô tỳ biết tâm ý của người, là vì khẩn cầu biểu thiếu gia trúng tuyển, nhưng là biểu thiếu gia chưa hấn trong lòng không có người.” Tiếp theo phương hướng Như Mặc dập đầu chuyển hướng về phía Mạnh Ngọc Khê: “Đại tiểu thư, nếu tiểu thư nhà ta làm thiếu phu nhân Mạnh phủ, chẳng phải là cùng người cũng là biểu tỷ muội giao hảo.”

Lúc này mặt Liễu Liên An như ánh bình minh, một đôi thủy mâu sưng mù mênh mông, làm cho Mạnh Ngọc Khê nhìn chăm chăm Liễu Liên An phát ngốc, bất kiềm y Mạnh Ngọc Khê: “Người..... Người đừng nghe nàng nói bậy, Như Mặc, ta đi trở về tất nhiên sẽ phạt người.”

“Chỉ cần tiểu thư tốt, nô tỳ vượt lửa qua sông không chối từ.” Như Mặc nói.

“Nha hoàn này của người rất trung thành và tận tâm” Mạnh Ngọc Khê nghe lời Như Mặc, ngược lại nở nụ cười, bởi vì Liễu Liên An có hôn ước, nàng chưa từng có nghĩ tới phương diện này, lúc này nghe lời Như Mặc, trực tiếp nhắc tỉnh nàng một chút: “Nàng nói có lý, nếu người làm chị dâu của ta chẳng phải vừa lúc.” Mạnh Ngọc Khê cười vỗ tay một cái, nói như thế.

“Người cũng giễu cợt ta.” Liễu Liên An cúi đầu, chính là một chút đỏ bừng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Mạnh Ngọc Khê sử cái ánh mắt với Như Mặc, ý bảo nàng đứng lên, sau đó lời kéo tay Liễu Liên An nói: “Ta mặc kệ, ta sẽ người làm chị dâu ta.” Nàng

đặt cánh tay Liễu Liên An, ôi ở trong ngực nàng làm nũng.

“Ta không xứng với biểu ca.” Liễu Liên An ngập ngừng nói, vẻ mặt mang theo bất an.

“Mối không có.” Mạnh Ngọc Khê cười nói: “Sự ưu việt của người nha đầu nhà người đều thay ta nói ra, ta thấy chuyện này rất tốt, chuyện này ta thay người tìm hiểu.”

“Người.....” Liễu Liên An giương mắt, muốn nói lại thôi nói: “Chuyện này, người dính vào đối với người không có lợi.”

“Ai nói không có lợi.” Mạnh Ngọc Khê tính tình bướng bỉnh nổi lên, hơn nữa nàng cũng không thể trở mặt thấy biểu tỷ rơi vào kết cục thanh đàng cô phật: “Rất tốt, người liên giao cho ta.”

“Nô tỳ thay tiểu thư cảm ơn đại tiểu thư trước.” Như Mặc quyết đoán cười nói.

“Người xem xem cũng là người nha đầu này lanh lợi.” Mạnh Ngọc Khê cong lên mặt mày: “Biểu tỷ, người cũng đừng khóc, nhìn người khóc, ta đau lòng.”

“Ân.” Liễu Liên An ngượng ngùng lên tiếng.

Liễu Liên An rửa mặt xong, dùng nước lạnh đắp đắp mắt, liền tốt hơn rất nhiều, nét thanh sầu trên mặt cũng tiêu tán không ít, nghe được Mạnh Ngọc Khê nói đến chỗ buồn cười, còn dùng khăn tay che miệng cười yếu ớt, điều này làm cho Mạnh Ngọc Khê càng thêm tự trách, từ sau khi đi Vũ Nhạc viện bỏ qua biểu tỷ, lúc trước nói không chừng lúc biểu tỷ nghe được nam nhân kia vô liêm sỉ, vụng trộm khóc thầm đâu.

“Đúng rồi, ta vừa mới ở cửa Vũ Nhạc viện, thấy một cô nương mặc vũ phục lửa đỏ, nàng nhìn rất đẹp.” Liễu Liên An nói, biểu tình trong nháy mắt của Tề Chúc Hoa nàng có chút chú ý.

“Đó là tiểu thư Tề phủ, tên là Tề Chúc Hoa.” Mạnh Ngọc Khê cười nói: “Lần này tiết mục trên Vạn Thọ, nàng là người chủ sự, ngày thường đẹp, tính tình tốt, năng lực cũng mạnh.”

“Ta nhìn nàng có chút quen mắt, còn cho rằng mình đã gặp qua đâu.” Liễu Liên An nói.

“Có lẽ là biểu tỷ nhớ lầm.” Mạnh Ngọc Khê nói: “Tề phủ có một biểu muội họ Đỗ, Chúc Hoa tỷ tỷ nói biểu muội nàng then thừng, hai người hơn phân nửa thời gian đều ở trong phủ, thời gian ra ngoài cũng không nhiều.”

“Thì ra là thế.” Liễu Liên An gật gật đầu: “Nhìn qua thập phần khí thế đâu.”

“Ngày thường nàng không phải như thế.” Mạnh Ngọc Khê nói: “Nha hoàn của biểu muội nàng Vũ Nhạc viện, không chừng là có chuyện gì phiền lòng.”

Cái này có thể giải thích thần sắc của nàng vì sao lạnh như băng, Liễu Liên An buông xuống chuyện này, không dấu vết nịnh hót Mạnh Ngọc Khê, điều này làm cho Mạnh Ngọc Khê thoải mái đồng thời trong lòng càng áy náy, nghĩ qua mấy ngày nữa sau khi Vạn Thọ tiết đã xong, hảo hảo tác hợp chuyện tốt huynh trưởng nhà mình cùng biểu tỷ.

Liễu Liên An thấy Mạnh Ngọc Khê hàm hàm hồ hồ nói lên đợi cho sau khi Vạn Thọ tiết xong sẽ trở về tác hợp chuyện này, trong lòng cũng trầm tĩnh lại, trên mặt đỏ bừng nói: “Ngọc Khê!”

“Tốt lắm ta không nói.” Mạnh Ngọc Khê cười nói: “Thời gian cũng không sớm, người sớm đi trở về đi.”

“Ân.” Lúc này Liễu Liên An đạt tới mục đích của mình, trong lòng thập phần vui mừng, Mạnh Thư Chí bộ dạng tuần lãng tài học xuất chúng tính tình cũng thuần hậu, có Mạnh Ngọc Khê tác hợp, còn có bản thân nàng cố gắng, phen này tất nhiên là có thể đạt tới mục đích của nàng. Liễu Liên An nghĩ đến tình cảnh mình cùng Mạnh Thư Chí hồng tỵ thêm hương, sắc mặt bạo hồng, ngón tay quấy vào khăn tay, xuân tâm đại động.

Mạnh Ngọc Khê chỉ coi là Liễu Liên An then thừng, cười lắc đầu ly khai.

Trong xe ngựa, sau khi không có người bên ngoài, Như Mặc cười nói: “Chúc mừng tiểu thư, lần này được đền bù mong muốn.”

Liễu Liên An rụt rè cười nói: “Chuyện còn nói không chuẩn, nếu trước Vạn Thọ tiết, phu nhân định thân cho biểu ca, hết thầy đều là hư ảnh.”

Như Mặc cười nói: “Tiểu thư lo lắng nhiều, sang năm là thời điểm biểu thiếu gia ứng thí, phu nhân làm sao ở hậu trạch làm cho biểu thiếu gia phân tâm.”

Kỳ thật Liễu Liên An cũng nghĩ như vậy, nghe Như Mặc sức tưởng tượng tương lai, trên mặt chủ tớ hai người trên mặt mỉm cười không sai biệt. Chính là thế sự khó liệu, chủ tớ hai người không biết, Liễu Liên An thuận miệng nói lời khiêm tốn kia, đúng là nhất ngữ thành sáu.

Lúc Mạnh Ngọc Khê về tới Vũ Nhạc viện, Tề Chúc Hoa đã sửa sang lại tâm tình của mình tốt lắm, nói cùng Mạnh Ngọc Khê: “Vừa rồi ta đã xin nghỉ cùng sư phụ, ngày mai phải đi về một phen.”

“Nhưng là có chuyện gì phiền lòng?” Mạnh Ngọc Khê mở miệng hỏi.

Đời trước Tề Chúc Hoa cực kỳ hâm mộ nhất đó là hết thầy của Đỗ Oánh Nhiên, bởi vì Đỗ Oánh Nhiên trải qua thật tốt, trong lòng nàng luôn luôn một

loại cảm giác vụn vụn, nếu có thể đem nằng dẫm nát dưới chân..... Nghĩ như vậy, Tề Chúc Hoa thở dài nói: “Ta đã nói với ngươi, biểu muội của ta, nằng phải rời khỏi.”

“Ta nhớ rõ ngươi đã nói phụ thân nằng cũng không ở kinh thành, là muốn lập gia đình sao?” Mạnh Ngọc Khê hỏi.

Tề Chúc Hoa lắc đầu, giải thích tiền căn hậu quả, nói: “Ta là người nằng thân cận nhất, lần này nằng rời đi, lại.....” Tề Chúc Hoa muốn nói lại thôi, không dấu vết định tội danh cho Đỗ Oánh Nhiên.

“Nằng như thế nào có thể như vậy!” Chân mày Mạnh Ngọc Khê cau lại, đối Đỗ Oánh Nhiên chưa từng gặp mặt kia thêm chút chán ghét: “Chúc Hoa tỷ tỷ ngươi vì nằng, cũng chưa từng ở kinh thành đi lại nhiều một phen, nằng cứ như vậy không rên một tiếng ly khai.”

“Nằng phụ thân đến kinh thành, ta cũng có thể lý giải.” Tề Chúc Hoa thở dài nói: “Cùng nằng tương giao một hồi, trước khi nằng cách phủ, ta nghĩ cùng nằng gặp một lần cuối cùng.”

“Ta nguyên bản thường nghe được trong thạp bản có bạch nhãn lang, lúc này đúng là biết thật sự có người như vậy.” Mạnh Ngọc Khê thay Tề Chúc Hoa tức giận bất bình.

“Nằng chính là tính tình thẹn thùng, nói không chính xác là có cái gì khó xử.” Tề Chúc Hoa quá rõ ràng tính tình Mạnh Ngọc Khê, nói ngược với nằng, càng dễ dàng kích khởi tâm lý phản nghịch của nằng.

Quả nhiên Mạnh Ngọc Khê hừ lạnh một tiếng, biểu tình chán ghét.

“Tốt lắm, không nói chuyện phiền lòng đó.” Tề Chúc Hoa nghe tiếng nói: “Biểu tỷ của ngươi, lần này lại đây tìm ngươi, lại là chuyện gì?”

Đề cập đến chuyện biểu tỷ kết hôn, Mạnh Ngọc Khê khó mà nói trắng ra, hằm hằm hồ hồ nói: “Vốn là một chuyện xấu, bất quá, ta nhúng tay, liền muốn cho chuyện xấu thành chuyện tốt.”

Trong lòng Tề Chúc Hoa trong lòng, kết hợp với trí nhớ đời trước, rộng mở trong sáng, nguyên lai đúng là lúc này Mạnh Ngọc Khê bắt đầu thiên hướng Liễu Liên An sao, lông mi thật dài ở tạo thành bóng hình quạt dưới mí mắt: “Tuy rằng không biết là chuyện gì, cũng chúc ngươi được đền bù mong muốn.”

“Ân.” Mạnh Ngọc Khê khoái hoạt gật đầu: “Ta cũng vậy nghĩ như vậy, đáng tiếc gần đây vội vàng Vạn Thọ tiết, bằng không ta sẽ trở về.”

“Nếu là chuyện gấp, cùng sư phó xin nghỉ là được.” Tề Chúc Hoa ôn hòa nói.

“Cũng không đến mức.” Mạnh Ngọc Khê cười nói: “Ta hữu ca ta sang năm muốn ứng thí, nương ta tổng không đến mức ở hậu trạch.....” Tựa hồ phát hiện mình nói cái gì sai lầm, Mạnh Ngọc Khê cầm thanh, le lưỡi.

Tề Chúc Hoa thổi phèo một tiếng bật cười, trong lòng cũng lạnh lẽo: “Nguyên lai ngươi đúng là tồn ý định này.”

“Hảo tỷ tỷ, chuyện này vạn vạn không thể lộ ra đi ra ngoài.” Mạnh Ngọc Khê nói lỗ miệng, nhào vào người Tề Chúc Hoa.

Tề Chúc Hoa né ra phía sau từng bước: “Vậy muốn xem thành ý của ngươi.”

“Ta có thành ý a.” Mạnh Ngọc Khê cười nói: “Sau Vạn Thọ tiết, chúng ta gặp ở Lưu Tiên lâu.”

“Ngươi nói xem, là chuyện gì xảy ra?” Tề Chúc Hoa không chút để ý mở miệng, trong lòng thập phần khản trương, chuyện đời trước nằng không biết rõ ràng, nằng muốn tìm hiểu rõ!

Mạnh Ngọc Khê êm tai nói, làm cho Tề Chúc Hoa thất thần, nguyên lai đúng là như vậy, lông mi nhẹ chớp, môi thậm chí có chút run run nói: “Có ngươi làm hồng nương, nhất định là mã đáo thành công.”

“Đó là đương nhiên.” Mạnh Ngọc Khê cười đến đắc ý.

Tề Chúc Hoa nghĩ đến Đỗ Oánh Nhiên, đời này nằng tự tay đẩy nằng vào vực sâu, nhìn nằng lặp lại vận mệnh kiếp trước của mình, biểu tình nhất thời nói không rõ là giải thoát hay là thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đỗ Oánh Nhiên lật xem danh sách trong tay, cái mũi chỉ cảm thấy ngứa, đánh hắt xì một cái: “Tiểu thư, phong hàn trên người ngươi còn chưa có hết?”

Diên Vĩ, mau đem cửa sổ đóng lại.”

“Làm sao liền như vậy.” Đỗ Oánh Nhiên khép lại danh sách trong tay, cười yếu ớt nói: “Nói không chừng là có người đang nhắc tới ta. Mama nghĩ rất tốt, ta thấy phụ thân không phải hôm nay thì cũng là ngày mai, trên người liền nhất định khỏe.” Lúc này ngoài cửa sổ sắc thu vừa lúc, gió nhẹ đem nhánh cây thổi trúng hoa hoa tác hưởng, lá rụng bị cuốn vào vào trong gió nhẹ nhàng xoay vòng.

“Như vậy là tốt rồi.” Trên gương mặt xưa nay nghiêm túc của Ngô ma ma mang theo cười: “Lão gia nhiều năm ở bên ngoài cũng không dễ dàng, sau này tiểu thư hiếu kính lão gia cho tốt, dù sao những ngày có thể thường làm bạn dưới gối lão gia cũng sẽ không lâu.” Ngô ma ma nghĩ tới Mạnh công tử, mày càng thêm giãn ra. Nếu Mạnh Thư Chí của Mạnh gia vốn là Chu thị thay Tề Chúc Hoa nhìn trúng, như vậy người này không kém.

“Ma ma nói phải.” Đỗ Oánh Nhiên một tay chống má, cười yếu ớt nói. Lúc Ngô ma ma tiến vào, nàng đang đồ cốt quạt, làm thành chiếc phiến đưa cho phụ thân.

“Nha đầu Hải Đường kia lại không biết chạy đến nơi nào nhàn hạ.” Ngô ma ma nhìn ngoài cửa sổ, nói.

“Tùy nàng.” Đỗ Oánh Nhiên phát phát tay: “Sau này cũng không phải nha hoàn của ta, bất kể nàng làm gì. Tính tình nàng như vậy.” Đỗ Oánh Nhiên lắc đầu, tính tình Hải Đường như vậy nếu là đi Chu thị nơi đó, nàng còn có thể dễ chịu sao. Càng không nói đến Sư lão phu nhân nơi đó.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, từ cửa sổ đang rộng mở nhìn thấy Hải Đường bước nhanh đi vào sân, đảo mắt liền đẩy ra cửa gỗ lim, về mặt Hải Đường mang không khí vui mừng, thụy sinh sôi hô: “Tiểu thư, ta vừa hỏi thăm đi ra một tin tức.”

“Nói đến nghe một chút.” Đỗ Oánh Nhiên thả cánh tay xuống, mặt hướng Hải Đường nói.

“Đại tiểu thư sáng mai sẽ đã trở lại.”

“Việc này đối với người thật đúng là xem như một chuyện tốt.” Đỗ Oánh Nhiên nói với Ngô ma ma: “Nhiều ngày nay ma ma đã vất vả, nghỉ ngơi trước đi.”

Ngô ma ma nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, lão nô có câu muốn nói, cho dù là đại tiểu thư phải về đến đây, tiểu thư cũng nên đi ngõ nhỏ Thi Đậu cùng lão gia. Ăn nhờ ở đậu làm sao có thể thư sướng bằng nhà mình?” Năm đó đó là bởi vì Tề Chúc Hoa liều mạng giữ lại, Đỗ Oánh Nhiên mới lưu tại Tề phủ.

“Việc này ta tự nhiên hiểu.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Năm đó là tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, hiện tại mới biết hiểu, cái gì là tốt nhất.”

Hải Đường nghe nói như thế, mặt cúi xuống, nàng lần này không đi theo Đỗ Oánh Nhiên ra phủ, lại tự giác là người trong Tề phủ, nghe lời nói của Ngô ma ma cùng Đỗ Oánh Nhiên, trong lòng thập phần không thoải mái, thậm chí cảm thấy trong lời nói của Đỗ Oánh Nhiên ý ngầm là đang trách tội Tề Chúc Hoa.

“Biểu tỷ đối đãi thật tốt.” Đỗ Oánh Nhiên tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Hải Đường một cái, nói: “Nếu là ma ma nói thêm gì đi nữa, chỉ sợ Hải Đường là không thuận theo.”

Mặt Hải Đường lên, muốn cãi lại, liền thấy ánh mắt Ngô ma ma nheo lại sắc mặt không tốt, biểu tình này làm cho Hải Đường bị hù nhảy dựng, trong lòng có chút chột dạ, nói: “Ma ma, đã nhiều ngày ngài vất vả, tựa như tiểu thư đã nói, bây giờ vừa lúc ngủ trưa.” Ngô ma ma cũng mặc kệ Hải Đường, nguyên bản cửa gỗ vốn không có khép lại, tự đẩy cửa mà ra.

Đỗ Oánh Nhiên lại mang theo vài phần hương vị lười nhác một tay chống đỡ má, nói: “Người đi Vũ Nhạc viện?”

Hải Đường bị Đỗ Oánh Nhiên nhìn trong lòng căng thẳng, nói: “Cũng chưa từng, là gặp Quyển Bích, nàng vừa mới trở về nói, ngày mai đại tiểu thư liền về đến đây.”

“Ta đã biết.” Đỗ Oánh Nhiên cười cười: “Ta biết người muốn nói cái gì. Tốt lắm, ngày mai biểu tỷ trở lại, ta sẽ nói với nàng.”

“Nô tỷ cảm ơn tiểu thư.” Hải Đường vui vẻ, vội vàng nói.

Hôm nay ban đêm Đỗ Oánh Nhiên một đêm vô mộng, mà Tề Chúc Hoa bị chuyện đòi trước đây đưa nàng trong mộng, sáng sớm hôm sau lúc thức dậy, trước mắt có màu xanh thân nhiên, màu xanh này làm cho Chu thị thấy, lại đau lòng: “Bất quá chỉ vài ngày, liền gầy.”

“Qua một thời gian tốt rồi.” Tề Chúc Hoa cùng mẫu thân nói xong: “Muội muội phải rời khỏi Tề phủ, tại sao mẫu thân cũng không nói cho ta biết.”

“Ai nói với người chuyện này?” Chu thị như sương mây, tiện đà nói: “Cái nha đầu Hải Đường kia?”

“Nương không cần phải xen vào là ai nói, ta đã biết, luôn phải về tới gặp nàng.” Tề Chúc Hoa cũng không có trả lời Chu thị, mà là nói như thế.

Chu thị chậm rãi nói: “Ta biết người cùng Đỗ Oánh Nhiên rất tốt, chính là cũng muốn biết nặng nhẹ, chuyện nàng trở về này, đã định ra rồi.”

“Nương, ta biết.” Tề Chúc Hoa dè dặt vai mẫu thân: “Ta lại không phải là người không biết nặng nhẹ, ta biết nương mấy ngày gần đây cũng không muốn gặp nàng, nàng ra phủ cũng là chuyện tốt.”

Biểu tình Chu thị có chút xấu hổ, hơi sáng giọng: “Còn không đều là vì người. Nếu không phải Mạnh gia công tử kia.....”

Tề Chúc Hoa cười nói: “Ngày đầu là qua mà đi ra, người hiện tại thấy nàng tốt, làm sao biết sau này nàng sẽ đáng thương?” Lời nói này rất nhỏ Chu thị không có nghe rõ, thiêu thiêu mi đang muốn hỏi cái gì, Tề Chúc Hoa liền thay đổi đề tài: “Tốt lắm, ta cùng nàng tỷ muội tương giao một hồi, làm trưởng tỷ, dặn nàng hai câu thôi. Mẫu thân yên tâm, ta cũng không phải muốn nàng lưu lại.”

“Trong lòng người đều biết liền tốt.” Chu thị nói.

Đỗ Oánh Nhiên thấy đôi mắt Tề Chúc Hoa đều đen, cúi đầu nói: “Ta làm cho tỷ tỷ lo lắng, xem người, đêm qua đều không có ngủ ngon.”

“Cũng không phải sao.” Tề Chúc Hoa vỗ vỗ mu bàn tay Đỗ Oánh Nhiên, hơi sáng giọng nói: “Nếu không phải mẫu thân nói cho ta biết, ta còn không biết, người phải đi, muốn gạt ta phải không?”

“Cũng không phải muốn như thế.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Tổng không đến mức sau này cũng không thấy mặt, đều ở kinh thành đâu. Trong khoảng thời gian này tỷ tỷ lại vội vàng ca múa trên Vạn Thọ tiết. Nếu trì hoãn, chẳng phải là lỗi của ta?”

“Làm sao sẽ trì hoãn.” Tề Chúc Hoa thở dài một tiếng nói: “Người từ nhỏ liền cùng ta chơi cùng một chỗ, ta thật luyến tiếc người. Ta còn nhớ rõ người từng đáp ứng ta, vẫn ở một chỗ cùng ta đâu.”

Đỗ Oánh Nhiên có chút ngượng ngùng nói: “Ta cũng nhớ rõ hứa hẹn khi trước, chính là mợ nói, đều là nói chơi, để ta thương bạn dưới gối phụ thân mới là lẽ phải.”

Hai người người một câu ta một câu, tuy rằng trên mặt lộ vẻ tươi cười chân thành, nội tâm đều là cười nhạt đối với đối phương, Tề Chúc Hoa nói: “Dừng đến trong kinh có tính toán gì không?”

“Ta còn không biết.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Lần trước vội vội vàng vàng cũng chưa từng hỏi.”

“Là như thế này a.” Tề Chúc Hoa nói: “Dừng có một tay hảo y thuật, ta nhớ rõ hẳn lúc trước nhưng là nguyện ý truyền cho người. Bất quá, ta nghĩ, người phải là không rảnh, cho dù là đi ngõ nhỏ Thi Đậu, cũng không thể quên vũ nhạc chi đạo.”

Con người Đỗ Oánh Nhiên mang theo chút lãnh ý, nàng đều phải rời đi Tề phủ, Tề Chúc Hoa này còn sợ mình học y, mở miệng nói: “Vũ nhạc sẽ không quên, tỷ tỷ đưa xiêm y cho ta, lần này đều mang đi ra ngoài toàn bộ.”

“Như vậy là tốt rồi.” Tề Chúc Hoa nói: “Người cần phải ứng ta chuyện này.”

“Lời tỷ tỷ, ta không dám không theo.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Ta ứng tỷ tỷ chuyện này, cũng hy vọng tỷ tỷ ứng ta một chuyện.”

“Nói ra nghe một chút?” Tề Chúc Hoa thiêu thiêu mi nói.

“Chính là nha đầu này.” Đỗ Oánh Nhiên đẩy Hải Đường một phen, đem nàng đẩy ra, Hải Đường thấy trên mặt Tề Chúc Hoa mang theo cười, nghĩ đến ngày kia Tề Chúc Hoa khí thế mười phần, bụng căng chân đứng là có chút run lên: “Đại tiểu thư.”

Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói: “Hải Đường là gia sinh con, nếu ta mang nàng đi ra ngoài, ngược lại là lỗi của ta, tỷ tỷ thích Hải Đường, không bằng liền nhận lấy nha hoàn này của ta là được.”

Hải Đường biết đây là cơ hội của mình, Đỗ Oánh Nhiên đã thay mình mở miệng, liền hành lễ với Tề Chúc Hoa: “Nô tỳ nguyện ý hầu hạ đại tiểu thư.”

Mắt phượng của Tề Chúc Hoa mị lên nguy hiểm, đây là điểm báo nàng tức giận, thanh âm cũng mang theo lãnh ý lạnh bạc: “Muội muội tốt, người đây là ý gì?”

“Hải Đường cùng ta chủ tớ một hồi, ta cuối cùng cũng muốn mưu tính thay nàng một phen, nàng nói muốn đi theo tỷ tỷ, ta liền như nguyện của nàng thôi.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Lời này nguyên bản phải nói với mợ, chính là ta nhất gan, cũng chỉ dám nói với tỷ tỷ người.”

“Nếu là muội muội mở lời, ta nguyên bản phải đáp ứng.” Tề Chúc Hoa thở dài một tiếng nói, Hải Đường nghe đến đó, trong lòng trầm xuống, nàng chưa từng nghĩ qua Tề Chúc Hoa sẽ không muốn nàng, không đợi Tề Chúc Hoa nói xong, đã nói: “Đại tiểu thư, lúc trước người cũng từng khen nô tỳ lanh lợi, nói nô tỳ làm việc vững vàng.”

“Nguyên lai Hải Đường đã từng thay tỷ tỷ làm việc.” Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, không biết khi nào từ túi quạt bên hông lấy ra một thanh chiết phiến (quạt), mặt quạt là quái thạch đỏ nàng tự mình làm, chiết phiến trong tay mở ra, che khuất khóe môi nhếch lên cùng đồng tiền bên môi, chỉ lộ ra đôi mắt cong lên: “Một khi đã như vậy, biểu tỷ càng phải lưu lại nha đầu kia.”

Tề Chúc Hoa chỉ cảm thấy Đỗ Oánh Nhiên trước mắt cùng vắng bất đồng, tức giận Hải Đường nô đùa, nếu Hải Đường đem chuyện cũ nói ra, vậy nàng thành cái gì?! Mở miệng nói: “Lúc trước nàng đã từng thay ta chạy chân một lần, nếu muốn ở lại bên cạnh ta, liền lưu lại đi.” Trong lòng rốt cuộc có chút không cam lòng, trừng mắt nhìn Hải Đường liếc mắt một cái, chính là Hải Đường đang lâm vào mùng như điên, không có chú ý tới thần sắc của Tề Chúc Hoa.

Đỗ Oánh Nhiên chú ý tới ánh mắt Tề Chúc Hoa, thu chiết phiến, cười khê nói: “Muội muội chúc tỷ tỷ được đền bù mong muốn, lại được một trung phó.”

Tề Chúc Hoa rốt cuộc là người đã qua một đời, đã điều chỉnh về mặt mình thật tốt, đơn giản là cái tiểu nha đầu thôi, lúc này cười yếu ớt nói: “Ta đoạt thứ muội muội yêu thích trong lòng.”

“Không việc gì.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Lúc Tề Chúc Hoa từ chỗ Đỗ Oánh Nhiên đi ra, liền thêm một nha hoàn là Hải Đường, Tề Chúc Hoa biết Hải Đường là có bao nhiêu không biết điều, giấu Hải Đường nói cùng Quyền Bích: “Quyền Bích, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người ở trong phủ thay ta chỉ giáo nàng một phen.”

“Nô tỳ biết được.” Quyền Bích lên tiếng trả lời.

Nếu Quyền Bích phải ở lại trong phủ, phải chọn nha hoàn khác đến Vũ Nhạc viện, sau này, mỗi lần ở Vũ Nhạc viện sai sử người không thuận tay, Tề Chúc Hoa đều nhìn không được nghĩ đến chuyện Đỗ Oánh Nhiên đem Hải Đường giao cho mình, hàm răng có chút ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đỗ Oánh Nhiên tính không sai, sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Phi liền đến Tề phủ bái phỏng, bởi vì đúng ngày hưu mộc, Tề Túc Chi cũng ở trong phủ, Tề Túc Chi là phụ thân của Tề Chúc Hoa, chức vị Lại bộ hữu thị lang. Đỗ Phi thuở thiếu thời rất có tài danh, nguyên bản sắp một bước lên trời, ai cũng chưa từng nghĩ từ khi muội muội mất đi, hắn sẽ từ quan hành tẩu thiên hạ, làm đại phu tha phương.

Tề Túc Chi tiếc cho tài hoa của Đỗ Phi, đôi lúc cũng nghe nói qua Đỗ Phi y thuật trác tuyệt, lại cảm thấy vô luận là làm cái gì, Đỗ Phi đều là tài tử, Đỗ Phi cùng Tề Túc Chi nói chuyện hồi lâu, tiếp theo Đỗ Phi gặp Sứ lão phu nhân.

Sứ lão phu nhân nói chuyện riêng cùng Tề Túc Chi một lát nói, mới cho hậu viện một nhóm nữ nhân tụ thành một đoàn: “Đi gọi nha đầu Oánh Nhiên kia tới, biết phụ thân nàng đến đây, còn không biết nàng vui mừng thành bộ dáng gì nữa.” Sứ lão phu nhân cười nói.

Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên mặc quần áo màu vàng nhạt cùng màu hồng cánh sen bộ pháp nhẹ nhàng mai tiến vào, trên đầu sơ song kẻ dẹt dây cột tóc màu đỏ thêu thỏ ngọc đào thuốc đỏ ấn buộc lại, cuối dây cột tóc treo hai khóa tinh thạch hồng nhạt, theo động tác của Đỗ Oánh Nhiên, chiếu ra ánh sáng ngọc. Xem y trên người Đỗ Oánh Nhiên rất hoạt bát, bất quá cúi đầu, làm người ta cảm thấy nàng vẫn nhất gan giống như dĩ vãng.

Sứ lão phu nhân vẫy tay, Đỗ Oánh Nhiên tiến lên ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Sứ lão thái thái, Sứ lão thái thái cũng là vạn phần phức tạp, vừa nói với Đỗ Phi viện hôn sự của Đỗ Oánh Nhiên, chuyện này đã xác định tám chín phần, nghĩ đến mẫu thân Đỗ Oánh Nhiên, liền phá lệ cảm khái. Sờ sờ sợi tóc mềm mại của Đỗ Oánh Nhiên, lúc vừa mới vào phủ vẫn là một cục bột mềm mại nho nhỏ, hiện tại rất nhanh liền sẽ cập kê, sau đó liền phải lập gia đình.

“Đều ở kinh thành, nếu là có thời gian, thường trở lại thăm một chút, người cũng biết?” Sứ lão phu nhân nói, bởi vì sâu não, thanh âm của nàng có vẻ hơi trầm thấp.

Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

Sứ lão thái thái dặn nói mấy câu, liền đến phiên Chu thị, trưởng bối trong phòng nhất nhất nói xong lời khuyến khích, đồng thời đưa lên lễ vật mình đã chuẩn bị, Đỗ Oánh Nhiên hai tay tiếp nhận, lại để cho Diên Vĩ ở phía sau nhận lấy, trong miệng nói vài lời hợp tình hình.

Tề Chúc Hoa vốn chuẩn bị sáng sớm liền rời đi, Đỗ Phi đến đây, nàng cũng chờ tiến bước Đỗ Oánh Nhiên xong lại rời đi, đến phiên nàng tiến lên, tất nhiên là biểu hiện ra cùng Đỗ Oánh Nhiên tình thâm ý trọng, cũng được Đỗ Phi cho phép, đợi đến sau Vạn Thọ tiết, muốn đi ngõ nhỏ Thi Đậu bái phỏng Đỗ Oánh Nhiên. Lời Tề Chúc Hoa nói cũng không làm cho Đỗ Oánh Nhiên ngoài ý muốn, Đỗ Oánh Nhiên tự nhiên miệng đầy đáp ứng, Tề Chúc Hoa làm về ta đây như vậy, nếu là nàng cự tuyệt, ngược lại có vẻ mình tâm tính lạnh bạc. Cho nên trên mặt Đỗ Oánh Nhiên mang theo cười, hai tay nắm tay Tề Chúc Hoa: “Nếu biểu tỳ có thời gian, Oánh Nhiên tự nhiên quét dọn giường chiếu tiếp đãi.”

Trên mặt Tề Chúc Hoa mang theo mỉm cười không khác.

Đỗ Phi vui mừng gật đầu, năm đó đem Đỗ Oánh Nhiên để lại Tề phủ, là bởi vì Tề Chúc Hoa cùng Đỗ Oánh Nhiên giao hảo, cũng là bởi vì nghe lời Tề Chúc Hoa, lo lắng mang theo Đỗ Oánh Nhiên đi theo mình trôi nổi không chừng, cũng không có bạn thân phận tương xứng, hắn mới đem nữ nhi để lại.

Đỗ Oánh Nhiên liếc thấy vẻ mặt Đỗ Phi, cúi đầu lòng mi nhẹ nhàng chớp động.

Sau khi Đỗ Phi tới Tề phủ hai cái canh giờ, đoàn người rốt cục mang theo hành lý nặng trĩu, đi về hướng ngõ nhỏ Thi Đậu. Lúc Đỗ Phi đến là quần áo nhẹ nhàng, lúc đi quan trọng nhất là mang theo nữ nhi.

Lúc ở Tề phủ Đỗ Oánh Nhiên vẫn cúi đầu, thời điểm đi lên xe ngựa liền ngẩng đầu lên. Quay đầu nhìn Tề phủ, hai đồng tiền trên mặt thật sâu, lúc này gió nhẹ phát qua, dây cột tóc trên đầu bị gió thổi động, tinh thạch màu hồng nhạt dưới ánh mặt trời chiếu ánh sáng rực rỡ. Nàng ly khai Tề phủ, nghĩ đến

c cuộc sống cùng Đỗ Phi sau này, trong lòng liền cảm thấy chờ mong mười phần, thời điểm ở Tề phủ trong lòng luôn luôn lo lắng, lúc này mới xem như chân chính tản ra.

“Oánh Nhiên?” Đỗ Phi xúc lên màn xe ngựa, gọi nữ nhi.

Đỗ Oánh Nhiên cười lên tiếng, cũng chui vào trong xe ngựa.

Xe ngựa chạy trên mặt đá tảng, phát ra tiếng vang tấp tấp, Đỗ Oánh Nhiên vén màn xe ngựa lên, nhìn kinh thành phồn hoa.

Đỗ Phi mở miệng nói: “Hàng năm đến kinh thành, liền cảm thấy mỗi năm một dạng.”

“Sau này phụ thân ở tại trong kinh, thấy tận mắt thái bình thịnh thế.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Hảo.” Đỗ Phi cười nói: “Nếu ta đã đáp ứng ngươi, ngươi cần gì phải lo lắng ta rời kinh thành.”

“Ta không lo lắng.” Đỗ Oánh Nhiên phe phẩy đầu: “Phụ thân, chúng ta ở kinh thành mở một hiệu thuốc bắc nhỏ, ngươi dạy ta bắt mạch khai căn.”

Đỗ Phi bật cười nói: “Ta nhớ rõ trước đây ngươi không kiên nhẫn cái đó nhất, còn có vừa rồi ta nhớ rõ biểu tỷ ngươi còn dặn ngươi muốn tập vũ thường xuyên, để cho ta xem ngươi khiêu vũ.”

“Thái y ngu thân ta tự nhiên sẽ không quên.” Đỗ Oánh Nhiên tươi cười không thay đổi, loại người như Tề Chước Hoa, làm gì phải trí khí cùng nàng, huống chi Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản không am hiểu khiêu vũ, không có nghĩa là mình hiện tại không am hiểu, nói tiếp: “Trước đây không muốn học y là biểu tỷ nói ta không thích hợp, ta cũng vẫn nghĩ ngay cả khiêu vũ đều thật sự trì độn, thì làm sao học y? Ai biết ngẫu nhiên ra ngoài tiếp xúc một lang trung tha phương, mới phát giác trung y chỉ lưu tình. Phụ thân, lần trước ta bắt mạch, chẳng lẽ bắt không tốt.”

“Chẳng không sai.” Đỗ Phi nói: “Nếu ngươi học y cũng có thể, chính là ta không đồng ý bỏ dở nửa chừng, ngươi cũng biết?”

Đỗ Oánh Nhiên nâng lên môi cánh hoa, mũi hơi nhú, ý cười liền nhộn nhạo trong mắt hạnh ôn nhu: “Đương nhiên, phụ thân, ta có dự cảm, ta sẽ học rất tốt.”

Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên tươi cười như minh ngọc, bật cười sồ sồ búi tóc của nữ nhi: “Vậy phụ thân liền mỗi mắt mong chờ.” Thanh âm nhu hòa, tình cảm phụ nữ hai người vô cùng thân thiết, không thấy ngăn cách, giống như nhiều năm qua, dường như đều ở chung một chỗ.

Hai người nói cười yển yển với nhau, về tới ngõ nhỏ Thi Đậu. Dọc theo đường đi nói chuyện với nhau, làm cho Đỗ Phi phát giác lần trước cũng không phải mình sốt nên hồ đồ nhìn lầm, tính tình của nữ nhi thật sự sáng sủa so với dĩ vãng rất nhiều. Đêm Đỗ Oánh Nhiên ngủ ở trong Tề phủ, trừ bỏ không thể hưởng phụ nữ thiên luân, đó là cảm thấy tình tình nữ nhi càng khúm núm làm cho hân tiếc nuối, lúc này hai cái tiếc nuối đều được bù đắp.

Đến trong phòng, hai người vẫn có một sốt lời muốn nói, liền phái những người khác thu thập phòng ở, phụ nữ hai người ở trong chính sảnh nói chuyện với nhau.

“Ta nói sáng sớm chợt nghe thấy phụ thân ngươi đã đến rồi, ta chờ hữu chờ, lại không có ai tới tìm ta, nguyên lai là cứu cứu nói chuyện với ngươi.” Đỗ Oánh Nhiên hai tay phụng trà, đợi cho Đỗ Phi tiếp nhận nước trà, bản thân chống má dựa trên bàn trà.

Đỗ Phi cũng không cảm thấy nữ nhi không có chính hình, nguyên bản cảm thấy Tề phủ đem khuê nữ xưa nay hoạt bát của hân nuôi thành nhát gan, hiện tại hoạt bát lên, đúng là hân yêu thích, uống một ngụm trà, tuy rằng nước trà bình thường nhưng bởi vì là nữ nhi tự tay dâng, cũng thấy mùi phá lệ thơm ngát, nói: “Ta cùng hân nói đến thời niên thiếu cùng bái sư, duyên phận cùng mẫu thân ngươi cũng bởi vì hân mà có.” Nói đến mẫu thân Tề thị của Đỗ Oánh Nhiên, thanh âm của Đỗ Phi càng nhu hòa, ánh mắt ôn nhu cùng ấm áp.

Mắt Đỗ Oánh Nhiên mở to, tuy rằng nàng viết quyển sách này, nhưng những chi tiết nhỏ trong sách cũng không có nhắc tới, cho nên không biết chuyện này: “Cứu cứu ta thập phần nghiêm túc, trong tục danh cũng có một chữ túc, thời điểm ở trong phủ, cung kính có thừa, cũng là không đủ thân cận. Nhưng thật không ngờ còn có sâu xa cùng phụ thân.”

Đỗ Phi mỉm cười, nghĩ tới lời Tề Túc Chi, vừa vui mừng vừa phiền muộn, sờ sờ sợi tóc của nữ nhi nói: “Không cần nói ta, đó là duyên phận sau này của ngươi cũng dùng trên người cậu ngươi.”

Tươi cười trên mặt Đỗ Oánh Nhiên cũng phai nhạt một chút, hỏi: “Phụ thân giễu cợt ta.” Đỗ Oánh Nhiên vuốt chén sứ thanh hoa trong tay, nàng biết Đỗ Phi muốn nói cái gì với nàng.

Quả nhiên, Đỗ Phi mở miệng nói: “Ngoại tổ mẫu ngươi vài ngày trước viết thư cho ta, nói hôn sự của ngươi, nương ngươi không ở, chuyện này không cần ngưng ngưng.....” Đỗ Phi vừa nói xong, liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên một cái, biểu tình có chút kinh ngạc, hân nghĩ rằng nữ nhi sẽ ngưng ngưng, nhưng là cũng không có.

“Phụ thân, ta lúc trước đã biết chuyện này.” Đỗ Oánh Nhiên sinh động nói: “Ngoại tổ mẫu cùng ta nói qua, Mạnh gia công tử, Mạnh Thư Chí.”

Đỗ Phi nhìn Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Ta vừa mới vào kinh thành, cũng không biết chuyện gì. Cũng chưa đáp ứng, hôm nay cứu cứu ngươi cùng ta nói đến Mạnh Thư Chí này, văn thái văn hoa thì không đề cập tới, tính tình cũng ôn hòa, nhà đế sư, trường bối cũng dễ sống chung, ta liền động tâm. Mẫu chốt nhất là, hân từng nói qua, mẹ ngươi cũng từng hướng vào vị Mạnh gia vị công tử này, còn nhờ người hỏi thăm, chính là xong việc Mạnh gia phụ nhân lại nhìn trúng ngươi, thế nên mới từ bỏ.”

“Chuyện này, ta cũng mơ mơ hồ hồ nghe qua.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Ta biết người cùng nhà đầu Tề gia rất tốt, chính là chớ cảm thấy người đoạt nhân duyên của nàng, chuyện này là duyên phận của người.” Đỗ Phi nghe lời Tề Túc Chi, trong lòng liền cũng hướng vào Mạnh Thư Chí, sau cùng Sử lão phu nhân nói chuyện với nhau liền thăm chấp nhận cộc hôn sự này: “Ngoại tổ mẫu người còn nhận thức nhất gia đình, tính nói cùng biểu tỷ người.”

Đỗ Oánh Nhiên nghe Đỗ Phi nói chuyện tranh nhân duyên, liền cảm thấy buồn cười, Chu thị cảm thấy chính mình đoạt nhân duyên của Tề Chúc Hoa, kỳ thật sự thật là Tề Chúc Hoa đoạt nhân duyên của Đỗ Oánh Nhiên, còn thuận tiện hồ nhân sinh người thắng nguyên bản trong sách.

“Oánh Nhiên?”

Đỗ Oánh Nhiên lấy lại tinh thần, cười yếu ớt nói: “Phụ thân, Mạnh gia công tử này thực sự tốt như người nói?”

“Ta nói cho người nghe.” Đỗ Phi lúc bệnh cũng không nhàn rỗi, nhờ người hỏi thăm chuyện Mạnh gia, lúc này đều nói với nữ nhi.

Tuy rằng Đỗ Oánh Nhiên từng nghe Hải Đường nói qua, nhưng Hải Đường hỏi thăm ra trọng điểm cùng trong miệng Đỗ Phi lại không quá giống nhau: “Ta đã biết.” Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu: “Nữ nhi thường nghĩ chuyện Nghi Hòa trưởng công chúa.” Nếu có thể, nàng cũng không muốn gả, học cô độc như Nghi Hòa trưởng công chúa, càng tiêu sái. Triều đại đã đem việc nam nhân xuyên qua có thể làm đã làm đến cực hạn, Nghi Hòa công chúa đem việc nữ nhân xuyên qua có thể việc làm cũng đã làm đến điểm cao, Đỗ Oánh Nhiên chỉ biết y thuật, muốn học tập phụ thân hành tẩu khắp thiên hạ, làm chuyện mình có thể làm.

Đỗ Phi chỉ coi là nữ nhi đang then thùng, cười nói: “Nữ nhi sớm muộn gì cũng muốn lập gia đình, ở dưới tàng cây trong ngõ nhỏ Thi Đậu còn có nữ nhỏ hồng nằm đó ta chôn xuống.”

Đỗ Oánh Nhiên nhảy mắt mấy cái: “Như Nghi Hòa công chúa, không phải cũng là tiêu sái?”

“Nếu là người có thân phận như Nghi Hòa công chúa, tự nhiên có thể.” Khóe môi Đỗ Phi gọi lên, lộ ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt lại ôn nhu: “Ta cuối cùng cũng không thể ở cùng người cả đời, nữ nhi độc thân ở trên thế gian luôn gian nan. Bên người Nghi Hòa công chúa tự nhiên có người thay nàng phách kiền trăm cục, nhưng là, Oánh Nhiên của ta, phụ thân không thể hộ người cả đời.”

Đỗ Oánh Nhiên thấy Đỗ Phi tươi cười, lời vốn muốn nói ra khỏi miệng, làm sao cũng nói không được, đúng vậy, cũng chỉ có địa vị cao như Nghi Hòa công chúa, lại có tổ huấn triều đại, nàng mới có khả năng sống bữa bãi mà phấn khích.

“Phụ thân, ta gả.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Đỗ Phi thấy bộ dáng Đỗ Oánh Nhiên, nở nụ cười: “Cũng không phải cho người hiện tại liền lập gia đình, làm về mặt cầu xin làm chi. Mạnh gia đề xuất cũng là qua sinh thân của người. Phụ thân còn muốn người ở lâu một đoạn thời gian.”

Đỗ Oánh Nhiên nở nụ cười, thả tay xuống trán chén, làm nũng cùng Đỗ Phi nói: “Ta cũng tưởng bồi phụ thân nhiều chút.” Kỳ thật nếu dựa theo lời Đỗ Phi, Tề phủ quả thật là nơi tốt, Liễu Liên An sở cầu đó là Mạnh Thư Chí, đem Mạnh Thư Chí đưa nàng là được. Đỗ Oánh Nhiên thăm nghĩ đến, ở trước mặt Mạnh gia lão phu nhân cùng phu nhân làm chút bộ dáng, dẫn tới các nàng thương tiếc cũng không khó. Người như Nghi Hòa công chúa tại đây niên đại này cũng không tìm kiếm được chỗ tâm mình hướng về, xã hội hiện đại náo nhiệt tra nam xuất hiện lớp lớp, tại niên đại này, nói đến tình yêu cũng là viễn vọng. Vừa nghĩ như thế, hờn dỗi trong lòng Đỗ Oánh Nhiên tiêu tán hơn phân nửa, nếu không cần Mạnh Thư Chí, nàng thư thư phục phục làm Mạnh gia thiếu phu nhân là được.

“Phụ thân ta thay người xem mạch, nhìn xem trong khoảng thời gian này, người có tình duyên hay không.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Hảo.” Đỗ Phi đưa tay, trên lưng bàn tay hần là gân xanh thân nhiên, Đỗ Oánh Nhiên cẩn thận bắt mạch cho Đỗ Phi, sau một lúc lâu nói: “Phong hàn đã tốt, chính là thân mình thiếu hụt, phụ thân cũng không có đề tâm?” Nghĩ nếu mình cùng phụ thân ở một chỗ, sau này phải nhìn chăm chăm phụ thân cẩn thận điều dưỡng thân thể.

“Nếu là người khai thuốc, cho là như thế nào?” Đỗ Phi nói: “Người có tâm làm nghề y, ta thử dạy người một phen.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, nói lên trung y chi đạo, ánh mắt sáng quắc, cả người cũng tản ra tự tin sáng rực. Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên nói chậm rãi, trong lòng liền nghĩ vô luận thiên phú học y của nữ nhi như thế nào, hần đều phải mang nàng vào nghề này. Vốn Đỗ Phi cho là Đỗ Oánh Nhiên trùng hợp đọc [bệnh thương hàn luận] trước, hiểu ra nhập môn trung y khó khăn, học giỏi cũng khó, ai biết tiến độ của Đỗ Oánh Nhiên so với tiến triển hần tưởng tượng càng sâu. A Vô đi theo bên người hần thời gian vài năm, thời điểm tập viết tri hoãn một ít, trình độ cũng là cùng Đỗ Oánh Nhiên không phân cao

thấp.

Biểu tình của Đỗ Phi không thể gạt được Đỗ Oánh Nhiên, thấy không sai biệt lắm, cố ý biểu hiện có mấy chỗ nhớ rõ không quá rõ ràng, hoặc là một bộ vẻ mặt mê mang, che lấp trình độ chân thật của mình.

Biểu tình đầu tiên của Đỗ Phi là kinh hãi, sau chuyển thành kinh ngạc, nghĩ tới công lực như vậy không phải vài năm là không thể đạt tới, chất nữ Tề Chúc Hoa còn nhắc tới ngày ngày đọc xúc nữ nhi học tập vũ nhạc, Oánh Nhiên làm sao có thời gian? Đỗ Phi vừa sợ vừa giận, nói: “Ngươi chớ không phải là lén học, cũng quá không thèm để ý thân thể của mình!”

Đỗ Oánh Nhiên đề cánh tay Đỗ Phi, nói: “Phụ thân là quan tâm sẽ bị loạn, nếu là hàng đêm thức đêm học tập, ban ngày lại tập vũ nhạc chỉ đạo, tất nhiên thân khí thiếu hụt, nhưng hiện tại phụ thân nhìn ta có từng thiếu hụt?”

Đánh giá khí sắc nữ nhi trước mắt, Đỗ Phi cũng biết mình là quan tâm sẽ bị loạn, liền nói: “Vậy ngươi làm sao có thời gian học tập?”

Đỗ Oánh Nhiên nháy mắt mấy cái, một bộ dáng khế cười nói: “Oánh Nhiên biết phụ thân làm nghề y, ta lúc còn rất nhỏ liền tự xem sách, đợi khi gặp được một lang trung tha phương, càng thêm cảm thấy thú vị, liền thêm càng nhiều công phu ở trên y thuật, còn vụng trộm bắt mạch cho người ta, mới có thành tựu hôm nay. Chính là rốt cuộc chỉ là dừng lại ở giai đoạn lý luận, thi châm hoặc là khai căn cho người ta, chỉ sợ còn sơ không chuẩn.” Diệp Trần Trần ở hiện đại dưới sự ảnh hưởng của tổ phụ, học được tốt nhất đó là mát xa cùng châm cứu, nếu là nói ra điểm ấy, tất nhiên sẽ làm cho Đỗ Phi sinh nghi, dù sao Đỗ Oánh Nhiên phải là khuê các nữ tử đại môn không ra nhị môn không mại, ở nơi nào học được cái đó? Cũng chỉ phải giấu diếm xuống dưới.

Đỗ Phi biết học y không dễ, nữ nhi là có thiên phú nhất định, trọng yếu nhất là khai căn cùng thi châm, liền nghĩ chậm rãi dạy nắn: “Dựa theo lời ngươi, sách thuốc có thể xem vừa đủ, ban ngày liền đủ, không thể khêu đèn đọc đêm, nguyên bản nữ nhi gia thuê thừa liền phí ánh mắt.”

“Sau này nữ nhi sẽ không khêu đèn đọc sách, phụ thân cũng không được như vậy.” Đỗ Oánh Nhiên nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

“Hảo.” Đỗ Phi hơi do dự, thấy ánh mắt thân thiết của nữ nhi, trong lòng ám áp cũng đáp ứng xuống dưới.

Ở Tề phủ trì hoãn hơn phân nửa buổi sáng, còn nói một lát, đã muốn đến thời gian cơm trưa. So ra kém tính tế hơn Tề phủ, vài đạo điểm tâm ở nhà cũng có ám áp gia đình, ăn cơm so ra cũng ít chú ý hơn ở Tề phủ, Đỗ Oánh Nhiên cười đưa cho Đỗ Phi đĩa rau. Những người khác nhìn không ra, Đỗ Phi lại phát giác nữ nhi ở phương diện thức ăn, cũng là nghiên cứu qua, tránh được món hân, dùng thực vật ôn bổ cho hân.

“Phòng của tiểu thư thu thập xong chưa.” Đỗ Phi rửa tay hỏi.

Sau khi nghe Diên Vĩ trả lời, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Phụ thân, ta ngủ trưa nửa canh giờ.”

Phòng của Đỗ Oánh Nhiên tây sương, sau khi đẩy ra cửa gỗ khắc hoa di động, là mùi huân hương giống như ở Tề phủ, phòng trong thiết trí không thể tinh tế bằng Tề phủ, lại có hơi thở cuộc sống, trên đa bảo các bày vật phẩm, một ít là từ trong Tề phủ mang đến, một ít còn lại là Đỗ Phi mấy năm nay du ý ở các nơi, thu thập mà có.

Đỗ Oánh Nhiên cầm lấy mỗi một kiện vật phẩm, Kiếm Lan liền mở miệng nói đến chỗ lấy đến vật phẩm này, Ngô ma ma theo sau lưng cũng nói: “Là một nha đầu thông minh.” Diên Vĩ có độ trung thành, cũng không đủ trí tuệ, hai đại nha hoàn bên người, một người thành thật, một người linh hoạt mới làm việc tốt. Trước kia Hải Đường hiển nhiên bị Tề Chúc Hoa thu dùng, hiện tại một lần nữa bồi dưỡng một người liền có vẻ vạn phần quan trọng.

“Ta chính là nhìn nàng thông minh mới mang đi ra.” Đỗ Oánh Nhiên buông xuống bảo kiếm dùng đồng tiền xâu thành trong tay, nói.

“Nếu được tiểu thư coi trọng, là chuyện tốt.” Ngô ma ma nói: “Ta tuy rằng lớn tuổi, dạy dỗ người vẫn còn có chút kinh nghiệm, nha đầu Kiếm Lan kia trong khoảng thời gian này đi theo ta là được.”

Kiếm Lan nhìn thoáng qua Đỗ Oánh Nhiên, thấy nàng hơi hơi gật đầu, phúc thân với Ngô ma ma: “Đây là Kiếm Lan có phúc.”

Đỗ Oánh Nhiên thấy bộ dáng Kiếm Lan, nghĩ tới Ngô ma ma cũng không con cái bằng thân, tính tình Diên Vĩ quá mức cho trầm mặc, Ngô ma ma tuy rằng nghiêm túc nhưng không khó sống chung, nếu Kiếm Lan dụng tâm đi theo bên người Ngô ma ma, nói không chính xác còn có thể thấu thành một chuyện tốt. Nháy mắt mấy cái nói với Ngô ma ma: “Nha đầu kia của ta liền làm phiên ma ma lo lắng.”

Về mặt xưa nay nghiêm túc của Ngô ma ma cũng mang theo chút ám áp nói: “Lão nô nhất định dụng tâm dạy nha đầu kia.”

Đỗ Oánh Nhiên vỗ tay một cái, nói: “Ma ma cũng mệt mỏi, giữa trưa nghỉ ngơi trước, đợi cho thức dậy lại tính toán.”

Một đoạn thời gian kế tiếp, Đỗ Phi đầu tiên là mang theo hai người Đỗ Oánh Nhiên còn có Tiểu Võ tuyển hạt giống, ở trong sân trồng thảo dược, Đỗ Phi nhất nhất nói xong tập tính thảo dược, Đỗ Oánh Nhiên thấy bản chép tay của Đỗ Phi, nói: “Bản chép tay này không bằng để cho ta cùng Tiểu Võ sửa sang lại, cuối cùng phụ thân đem trấn.”

“Để cho Tiểu Võ đến làm” Đỗ Phi trầm ngâm nói: “Nguyên bản hân ở phương diện này liền bạc nhược so với ngươi một chút.” Sau khi phát hiện bản lĩnh lý luận của Đỗ Oánh Nhiên không tệ, Đỗ Phi liền đem tinh lực đặt trên nhận thức huyết cùng khai phương thuốc, nhận thức huyết cùng châm cứu chỉ đạo Đỗ Oánh Nhiên tiến triển mau lẹ cho hân ngạc nhiên. Năm đó Đỗ Oánh Nhiên ở hiện đại viết xuống quyển sách này cùng châm cứu của Diệp gia vốn là tương tự mà ra, Đỗ Phi trải qua làm nghề y nhiều năm, làm cho hân đi phía trước Đỗ Oánh Nhiên, thời điểm quay đầu phát hiện nữ nhi lại có thể thất tha thất thêu đi theo phía sau hân!

Sắc mặt Tiểu Võ trương đỏ bừng: “Ta sẽ cố gắng.”

Điều này làm cho trong lòng Đỗ Oánh Nhiên đối với Tiểu Võ có chút áy náy, kỳ thật nàng có trụ cột, đúng là giống như khi dễ Tiểu Võ vậy.

Đỗ Oánh Nhiên trừ bỏ đi theo Đỗ Phi học y, còn tại tiền viện dọn ra chỗ trống, vì cảm thấy Tề Chúc Hoa ở trong Tề phủ xây chỗ khiêu vũ không tệ, làm cho thợ thủ công cũng xây giống vậy, nghĩ nghĩ nếu muốn chỗ nghỉ ngơi hồi phục, liền đơn giản vòng quanh tường viện làm một đường nhỏ bằng phẳng rộng khoảng ba thước, dùng để chạy bộ.

Đội qua nửa tháng, sân đã dựa theo thiết kế của Đỗ Oánh Nhiên mà thay đổi bộ dáng, tiền viện thêm chỗ trống hình quạt, dưới tàng cây đặt bàn ghế đá, còn có mấy bức thạch điêu hình tiên hạc, phân tán trong được điện, hoặc là võ cánh muốn bay hoặc là cúi đầu sắp ngủ, làm trong sân thêm mấy phần lịch sự tao nhã. Một ít đường nhỏ thay đi đá tảng mà dùng đá cuội, hài thật mỏng đập trên mặt, đi lâu mang theo một chút cảm giác đau đốn, lại có một loại cảm giác sáng khoái.

“Nếu sân cũng xây xong, ta nhớ rõ biểu tỷ người nói cho người ngày ngày tập vũ.” Trong khoảng thời gian ở chung này Đỗ Phi biết nữ nhi thích y thuật, ở phương diện y thuật cũng rất có thiên phú, nghĩ đến Tề Chúc Hoa nói đến nữ nhi ngày ngày tu tập vũ nhạc chi đạo không am hiểu, liền có chút cảm giác giậm chân giậm dừ.

Đỗ Oánh Nhiên nhìn biểu tình của Đỗ Phi, sáng tỏ ý tưởng của phụ thân, ngưỡng nghiêm mặt dưới ánh mặt trời, nói với Đỗ Phi: “Phụ thân, ta thay xiêm y.”

Đỗ Phi chấp tay sau lưng mà đứng, chỉ chốc lát sau liền thấy nữ nhi mặc vũ phục màu hồ lam đi tới, biểu tình hơi hơi có chút kinh ngạc, nữ nhi hằng ngày mặc xiêm y phần lớn là làm cho người ta thấy liền cảm thấy âm áp, hơn nữa khuôn mặt của nàng mang không khí vui mừng thảo nhân thích, lúc này mặc vũ phục như vậy, liền không được tự nhiên nói không nên lời, như là trẻ con mặc xiêm y của người lớn.

“Đây là biểu tỷ thay ta chuẩn bị, nàng một bộ ta một bộ, phụ thân người xem, có khiêu rất tốt.” Đỗ Oánh Nhiên kéo kéo xiêm y, run run tay áo thật dài, tay áo tỏa sáng dưới ánh mặt trời, quả nhiên là vải dệt thượng thừa.

Khỏe môi Đỗ Phi co rút, làm sao cũng không thể trái lương tâm khen ngợi vũ phục của nữ nhi đẹp mắt, chỉ có thể nói: “Quả nhiên là rất có khiêu.”

Đỗ Oánh Nhiên cười một tiếng: “Quả nhiên vẫn là phụ thân nhìn rõ, phải biết rằng bọn họ đều nói ta mặc xiêm y này thật đẹp mắt, đại tiểu thư thật sự là suy nghĩ cho ta a.” Đỗ Oánh Nhiên nói thật nhẹ nhàng, không đợi Đỗ Phi để ý tới những lời có thâm ý, liền nói: “Phụ thân, ta hoạt động thân mình trước, đợi lát nữa múa cho người xem.”

Tư thái thướt tha, mỹ nhân như thủy lâm kính tự chiếu, phát tay áo ngoài đầu nhìn lại vô số phong lưu. Khi khiêu vũ Đỗ Oánh Nhiên như là thay đổi người. Đỗ Phi nguyên bản là người văn thái bay lên, lúc này đúng là có xúc động làm thơ, thấp giọng phân phó Tiểu Võ bên người, Tiểu Võ liền rất nhanh đến trong thư phòng cầm giấy tuyên thành cùng vật văn chương, thời điểm Đỗ Oánh Nhiên khiêu vũ, Đỗ Phi lại là ở bên cạnh huy mặc liền tiếp, viết xuống thơ ca.

“Phụ thân, người xem ta khiêu được không?” Hai gò má Đỗ Oánh Nhiên bởi vì vận động mang theo đỏ tươi tự nhiên, một đôi hạnh mâu cũng là thủy nhuận sáng bóng.

“Hảo.” Tuy rằng Đỗ Phi không hiểu vũ nhạc chi đạo, còn trẻ ở kinh thành tham gia văn hội, là có ca múa trợ hứng, nữ nhi khiêu vũ so với những người kia tốt hơn nhiều, nghĩ tới nữ nhi vẫn chưa đi Vũ Nhạc viện tu tập, Đỗ Phi nhìn không được nghĩ, Vũ Nhạc viện không hổ là quản lý trường học hoàng gia, tiêu chuẩn chỉ sợ không thua Oánh Nhiên. Ngày sau Đỗ Phi có cơ hội thấy Vũ Nhạc viện vũ đạo, mới biết là tự mình nghĩ sai.

Đỗ Phi nhìn lại một thân xiêm y của Đỗ Oánh Nhiên, liền không thấy chói mắt, có thể nói này bộ xiêm y cực thích hợp khiêu bộ vũ đạo này, nghĩ mình từng suy nghĩ về Chúc Hoa người này có phải hay không là suy nghĩ nhiều, liền buông xuống ý niệm không hiểu vừa mới âm thầm dâng lên trong đầu. Đối với nữ nhi nói: “Người nhìn một cái, bài thơ này như thế nào?”

Đỗ Oánh Nhiên thơ từ một đạo cũng không tinh thông, khen ngợi một tiếng hay, cũng nói không nên lời làm sao mà hay.

Đỗ Phi cười sờ sờ đầu Đỗ Oánh Nhiên: “Người nha, quả nhiên đều đặt tinh lực trên vũ đạo.”

“Còn có y thuật.” Đầu Đỗ Oánh Nhiên bị Đỗ Phi vuốt ve, lúc này đôi mắt nheo lại, trên mặt mang theo cười, đúng là giống một con mèo con: “Tinh lực con người là có hạn, ta tự nhiên không thể để ý những phong hoa tuyết nguyệt đó, tóm lại, nữ nhi nhìn ra được, văn thái của phụ thân là hay.”

Đỗ Phi nghe lời Đỗ Oánh Nhiên, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng giãn ra, trên mặt mang theo tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

“Phụ thân, ta tính toán sáng sớm sau khi thức dậy, khiêu vũ trước, hoạt động thân mình, phụ thân người luyện ngũ cảm quyền hoặc là thái cực, chúng ta cùng làm. Cũng không tốn nhiều thời gian lắm, nửa canh giờ là đủ, một ngày bắt đầu từ buổi sáng, như vậy kéo dài, khí lực cường tráng tự nhiên thân thanh khí sáng.” Đỗ Oánh Nhiên lời kéo cánh tay Đỗ Phi, làm nũng cùng hắn nói: “Phụ thân được không, người đáp ứng ta đi.”

Đỗ Phi cười nói: “Hào hảo hảo.”

Đỗ Oánh Nhiên nắm tay tính toán kế hoạch vừa nói, khi nào thì rời giường, khi nào thì ăn cơm, khi nào thì đi theo phụ thân học y, lúc trước trừ bỏ thân luyện thì ở cùng chỗ, mọi thứ đều dựa theo kế hoạch biểu làm được, Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Đương nhiên nếu là cửa hàng được định xuống, thời gian này còn muốn lại điều chỉnh.”

“Lúc ấy nương người cũng như thế, làm việc gọn gàng ngăn nắp, rất là nghiêm cẩn.” Đỗ Phi nói.

“Phụ thân, người nói cho ta chuyện của mẫu thân.” Đỗ Oánh Nhiên ngồi ở trên một băng đá khác, hai tay song song chống má nói.

Đỗ Phi cuộn bài thơ vừa mới làm lại, đưa cho Tiểu Võ, nói cho Đỗ Oánh Nhiên chuyện Tề thị, hình tượng của Tề thị cũng dần dần ở trong lòng Đỗ Oánh Nhiên đầy đủ lên, thời điểm còn con gái Tề thị xinh đẹp giảo hoạt là một cô nương có chủ ý, Đỗ Phi là thư sinh ôn nhuận nội liễm trong khung có ý khí bướng bỉnh, tuy rằng Đỗ Oánh Nhiên xây dựng một quyển sách, thế giới này từ trong sách của nàng mà bắt đầu, diễn sinh hoàn thiện toàn bộ thế giới. Đỗ Oánh Nhiên chống má nghe lời Đỗ Phi nói, suy nghĩ bay tán loạn. Nguyên bản sau đó là thời gian Đỗ Phi dạy Đỗ Oánh Nhiên mở phương thuốc, hai người ai cũng không thêm đề ý.

Chính là dần dần nổi gió, Kiếm Lan lấy áo choàng tiên hạc mặc vân màu đỏ nhạt khoác trên người Đỗ Oánh Nhiên, động tác của Kiếm Lan làm cho Đỗ Phi dừng câu chuyện lại, trong tay Đỗ Oánh Nhiên đang cầm trà trần Kiếm Lan đưa tới, nước trà nóng bóng xuyên thấu qua bôi trần bằng sứ men xanh thật mỏng đem của nàng đầu ngón tay nóng ửng đỏ, giống như ở đầu ngón tay dính son, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Sao phụ thân không nói?”

“Ngày sau còn dài.” Đỗ Phi nói: “Không vội trong chốc lát. Ta vừa mới nhớ tới nghe nói là chỗ đông môn có được điểm muốn bán, ước định xế chiều đi xem, chẳng lẽ người không theo ta cùng đi xem trước?”

Đỗ Oánh Nhiên buông bôi trần, cơ hồ muốn từ trên băng ghế nhảy dựng lên: “Ta muốn cùng đi. Phụ thân chờ ta thay quần áo thường trước.” Vừa dứt lời, tựa như ngọn gió trở về trong nhà.

Đỗ Phi nhìn bóng dáng Đỗ Oánh Nhiên, lại khó tránh khỏi nghĩ tới vong thê: “Hiện tại nàng tốt lắm, lại sẽ có vị hôn phu tốt, người sẽ nên yên tâm đi.” Trong lòng Đỗ Phi nghĩ như vậy. Gió nhẹ cuốn lá rụng bay lên, Đỗ Phi đưa tay tiếp được một mảnh lá cây bạch quả bị gió cuốn, giống như đồng ý lời hắn nói.

Kiếm Lan tay chân lạnh lợi đã đi thuê xe ngựa, hai người Đỗ Phi cùng Đỗ Oánh Nhiên liền đi đông thành. Nguyên bản Đỗ Phi là muốn mang theo Tiểu Võ, Tiểu Võ lắc đầu nói: “Sách của ta còn chưa có xem xong.” Nói xong vụng trộm liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Nhiên một cái: “Tiểu thư quy định buổi tối không được khêu đèn đọc sách.”

Đỗ Oánh Nhiên cười một tiếng, vỗ vỗ tay nói: “Quy cũ này phải giữ, phụ thân, ta đây đi cùng người là được.”

Đỗ Phi cũng cười, hơi hơi gật đầu nói: “Liền như vậy làm việc.”

Kiếm Lan lưu lại trong phủ, Diên Vĩ cùng Đỗ Oánh Nhiên còn có Đỗ Phi đi ra ngoài. Đi xem liền đi một cái canh giờ, đến được điểm cũng xem nhanh, trong lòng Đỗ Oánh Nhiên không muốn, thử tính hỏi giá một chút, cũng vượt ra khỏi giá trong lòng bọn họ nhiều lắm, có thể nói chủ điểm chào giá trên trời. Chào giá trên trời như vậy làm cho người ta ngay cả trả giá cũng không có, hiển nhiên Đỗ Phi cũng như thế, lắc đầu với chương quầy, liền ra hiệu thuốc bắc.

Đợi ra hiệu thuốc bắc, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Vẫn là tìm hiệu thuốc bắc gần chút, nếu là ở đông thành, trì hoãn nhiều thời gian.”

“Hảo.” Đỗ Phi nói: “Trở về liền nói cùng môn phòng chuyện này. Chuyện tìm hiệu thuốc bắc này, không thể vội vàng.”

Đôi mắt Đỗ Oánh Nhiên cong lên: “Ân.”

Đông thành xưa nay là náo nhiệt nhất, vị trí được điểm quả thật là ở nơi phồn hoa nhất trong kinh thành, Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong kinh thành, ánh mắt sáng quắc, cười nói: “Lúc trước ta nhớ rõ người đã nói, lúc ở Tề phủ không thể xuất môn, hôm nay ta cùng người đi dạo.”

Đôi mắt Đỗ Oánh Nhiên sáng lên: “Hảo.”

Lần trước, chỗ Đỗ Oánh Nhiên đi cũng là đông thành, vô luận nhìn thịnh cảnh trong kinh thành bao nhiêu lần, Đỗ Oánh Nhiên vẫn không khỏi phải tán thưởng cổ kim giao thoa, nhìn thời điểm tốt đẹp. Có trí tuệ của cổ nhân lại có đời sau khai sáng, đây là niên đại tốt nhất. Đỗ Oánh Nhiên đi theo bên người Đỗ Phi hưng trí bừng bừng nhìn cửa hàng chung quanh.

Đỗ Phi nghĩ tới vũ phục lúc Đỗ Oánh Nhiên khiêu vũ, tốt nhất vẫn nên chọn mấy bộ màu sắc xinh đẹp, nói: “Ta thấy phía trước có tiệm vải, cắt mấy thắt vải dẹt, làm chút xiêm y mặc.” Xiêm y Đỗ Oánh Nhiên mặc lúc cập kê, Tề phủ đã chuẩn bị từ sớm, sau khi Đỗ Phi nổi lên hưng trí, nghĩ đợi lát nữa còn muốn đi đánh chút trang sức lưu hành nhất trong kinh thành thay nữ nhi. Mấy năm nay hắn ở bên ngoài, cũng chọn chút trang sức tinh xảo cho nữ nhi, chính là trang sức của nữ nhi, là vĩnh viễn cũng không che nhiều.

Nếu chọn vải vóc cho nữ nhi, tự nhiên là muốn đi tiệm vải tốt nhất, vải dệt trong Lăng Tuyền các là tinh mỹ nhất, năm đó lúc Đỗ Phi còn ở kinh thành đã đi qua, vải dệt nơi này trừ bỏ công phẩm, vải dệt còn lại chỉ cần nói tên, nơi này đều tìm được, đương nhiên giá cũng cao năm phần so với nơi khác.

Đi qua cửa thật cao, Đỗ Oánh Nhiên đánh giá sinh ý bên trong, trên mặt thành quỹ từ ngọc lưu ly chế thành bày các loại vải dệt, dựa theo giá chia làm các quầy, mỗi một quầy lại dựa theo vật liệu, độ mềm mại chia ra, trong hộc tủ dùng giấy tuyền thành màu trắng viết những màu sắc khác của vải, còn có giá. Lúc này người trong cửa hàng cũng không nhiều, chỉ có một nữ tử quần áo thanh nhã đi theo hai tỷ nữ ở tỉnh phẩm quỹ lựa chọn, nơi đó là tốt nhất, Đỗ Oánh Nhiên đi theo Đỗ Phi tự nhiên cũng đến tỉnh phẩm quỹ chọn lựa vải dệt. Liếc mắt nhìn nữ tử một cái, một thân lụa hoa nhũ kim ngân như ý vẫn văn đoạn thường, thân khoác sa mỏng ti vàng bạc yên xanh biếc, tóc mai buông xuống tà cấm bộ điều khảm trân châu ngọc bích, bộ dáng nữ tử mang theo ôn nhu không tranh phong, môi nàng hơi mang màu xanh nhạt, sắc mặt tái nhợt như tuyết, thân mình lại gầy yếu, chỉ liếc mắt một cái Đỗ Oánh Nhiên liền thấy nàng có bệnh tim trong người.

“Thất vải này nhất định thực thích hợp với nàng.” Nữ tử vui sướng nở nụ cười nói: “Nàng thích hợp nhất này màu này, cũng chỉ có nàng mới mặc ra phong thái của màu này.” Nữ tử nói chuyện mềm nhẹ, giọng tay nhắc chân mang theo ý nhị nói không nên lời, tất nhiên là tiểu thư khuê các.

“Ánh mắt cô nương thật tốt.” Nữ tử sau quầy sau cười nói: “Vải dệt này tổng cộng chỉ có hai thất.”

“Đều cho bao lại cho ta.” Nữ tử nói.

Đội sau khi nha hoàn của nữ tử ôm yếu kia ôm vải vóc rời khỏi, chương quầy tiếp đón Đỗ Phi cùng Đỗ Oánh Nhiên, trong miệng nói: “Tôn khách là lần đầu tiên đến, ta xem lạ mắt, vị lão gia này ngài là chọn cho tiểu thư đi.”

“Có màu sắc xinh đẹp một chút hay không, nữ nhi của ta thích khiêu vũ, nhìn loại nào thích hợp làm thành vũ phục.” Đỗ Phi nói.

“Làn da tiểu thư thật trắng, nhìn.....” Lời chương quầy nói vẫn chưa nói hết, liền mạnh dừng lại, sau đó Đỗ Phi cùng Đỗ Oánh Nhiên cũng nghe đến tiếng nha hoàn phía sau kính hô: “A.”

Hai người Đỗ Phi cùng Đỗ Oánh Nhiên xoay người, liền thấy tiểu thư ôm yếu kia cuộn mình té trên mặt đất, môi tái xanh, mí mắt run run, một nha hoàn tuổi còn trẻ hoang mang rối loạn trương trương cơ hồ muốn khóc đi ra, một nha hoàn khác thì trầm ổn nhiều lắm, quỳ trên mặt đất đem tiểu thư ôm yếu đặt trên đùi nàng: “Hoang mang rối loạn trương trương giống bộ dáng gì nữa!” Quát lớn nói: “Còn không lấy viên thuốc.”

“Vâng.” Một nha hoàn khác sắc mặt non nớt vội vàng từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ men xanh, kết quả đổ một lúc lâu, mới về mặt đau khổ nói: “Viên thuốc đã không còn.”

“Thời điểm xuất môn người thế nhưng không kiểm tra! Nếu là chủ tử xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi người.” Lúc này nha đầu kia sắc mặt đại biến, cũng không cùng nha đầu kia so đo, nói xong nâng phía sau lưng cùng khuỷu tay của tiểu thư ôm yếu, đem tiểu thư kia ôm lấy, đứng là chuẩn bị nhanh xuất môn.

“Xin dừng bước.” Đỗ Phi là thầy thuốc, lúc này mở miệng nói: “Vị tiểu thư này chắc là có bệnh tim, tại hạ là đại phu, có thể hỗ trợ trị liệu một chút.”

“Thật vậy chăng?” Nha hoàn trẻ tuổi mạnh ngẩng đầu, trên gương mặt còn mang nước mắt.

“Hồ đồ!” Nha hoàn lớn tuổi cau mày: “Người là đại phu?” Ánh mắt của nàng mang theo đánh giá.

Lúc này Đỗ Oánh Nhiên tiến lên nói: “Cha ta là thầy thuốc, bên ngoài du y mười năm, ở vùng Giang Nam rất có danh. Vị tiểu thư này viên thuốc phòng bị không có mang trên người, ta coi chỉ sợ lúc này thực khó chịu, cũng có nguy hiểm tánh mạng, làm người thầy thuốc có tấm lòng cha mẹ, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Bệnh này không thể trì hoãn, không có viên thuốc để dùng, lúc này chỉ có kim châm có thể giảm bớt một hai, tiểu nữ bất tài, cũng được ba phần chân truyền của phụ thân, nguyện vì tiểu thư thư giải một hai.” Hành châm phải coi bỏ y phục, trong kinh tuy có nữ y, nhưng không nhiều lắm, nếu là vừa đi một hồi chỉ sợ cũng trì hoãn chứng bệnh của tiểu thư, cũng thật sự vì nguyên do đó, Đỗ Phi mới có thể mở miệng lưu lại chủ tử ba người các nàng.

Đỗ Phi nghe được lời Đỗ Oánh Nhiên, hơi hơi gật đầu.

Liền ngay cả Đỗ Oánh Nhiên lúc này cũng nhìn ra thân phận vị tiểu thư này chỉ sợ không bình thường, chương quầy ở bên cạnh mở miệng nói: “Hậu viện có sương phòng, nếu là hành châm có thể ở trong sương phòng nơi hậu viện.”

Nha hoàn lớn tuổi nhăn mày một cái, khẽ cắn môi nói: “Được.” Ôm tiểu thư hướng phía trong đi đến, trong miệng nói: “Đông Mai, người đi tìm thị vệ, báo cho bọn họ biết tình huống của chủ tử, cấp tốc thỉnh nữ y tới đây.”

Nha hoàn tên là Đông Mai kia, lúc này có chút do dự nói: “Xuân Đào tỷ tỷ, vẫn là chờ nữ y đến đây nói sau, bệnh của chủ tử làm sao có thể để cho bọn họ như vậy.....”

“Hồ đồ.” Xuân Đào nói: “Bệnh của chủ tử là có thể trì hoãn ?! Còn không nhanh đi.”

“Vâng.” Đông Mai cắn môi dưới, rốt cục đáp ứng, lúc đi còn không quên nhìn Đỗ Phi cùng Đỗ Oánh Nhiên.

Xuân Đào khí lực lớn, đi đường vững vàng, đi theo chương quầy rất nhanh thì đi đến sương phòng phía sau, đem tiểu thư ôm yếu đặt ở tại trên giường hẹp mềm mại, sau khi Đỗ Phi bắt mạch, ý bảo Đỗ Oánh Nhiên tiến lên.

Đỗ Oánh Nhiên cẩn thận nói mình muốn châm cứu huyết vị, nói: “Phụ thân yên tâm, trong lòng ta đều biết.”

“Ta ở ngoài phòng chờ, nếu là có cái gì không đúng, người gọi ta là được.”

“Vâng.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chường quầy cùng Đỗ Phi hầu ở ngoài phòng, còn Đỗ Oánh Nhiên lại bảo hai nha đầu trong phòng mở bình phong, mang tới nước ấm khăn mặt... cho Diên Vĩ đi nói với chường quầy muốn chút rượu mạnh cùng chén sủ. Các tỷ nữ của Lăng tuyền hỗ trợ mở bình phong xong, Diên Vĩ rót một ly rượu mạnh, Đỗ Oánh Nhiên từ trong tay áo lấy ra túi châm, dùng dụng cụ rửa mặt lấy rượu mạnh chà lau hai tay, đem kim châm chuyển động qua lại ở trên ngọn lửa màu lam tiêu độc.

Trong bình phong chỉ có hai người Đỗ Oánh Nhiên cùng Xuân Đào, Xuân Đào cúi xiêm y của tiểu thư ốm yếu ra, lộ ra cái yếm màu vàng sáng, tay Đỗ Oánh Nhiên giơ lên một chút, một cái ý niệm được miêu tả sinh động trong đầu, tiểu thư ốm yếu hô hấp thật nhẹ, bộ ngực phập phồng không chừng, Xuân Đào thấp giọng nói: “Tam công chúa vẫn có bệnh tim, nếu ở trong này xảy ra chuyện, chẳng những là Đông Mai nha đầu kia bị tội, tất cả mọi người đều trốn không được.” Lần này là nàng làm việc có chút mạo hiểm, cái này cũng thật sự là không thể, lần trước thái y trong cung cũng nói qua, nếu không có đúng lúc dùng thuốc, chỉ còn châm cứu, nếu bằng không táng mạng nguy cấp. Thân phận Tam công chúa căn bản không thể để cho nam tử thấy, lúc này thật vất vả có Đỗ Oánh Nhiên, Xuân Đào cũng chỉ có thể mạo hiểm lâm vào.

Sau khi Đỗ Oánh Nhiên bắt mạch cho công chúa, đã có bảy tám phần nắm chắc, nói: “Người yên tâm.”

Xuân Đào thấy Đỗ Oánh Nhiên niên ki không lớn, nói chuyện nắm chắc như thế, cũng buông xuống hơn phân nửa không yên, dù sao nếu Tam công chúa thật sự xảy ra chuyện, ai cũng không gánh nổi, mân mím môi nói: “Bên kia được.”

Ngón tay ấn ba huyệt mũi xa, từ cung, ngọc đường, Đỗ Oánh Nhiên cẩn thận xem biểu tình của nàng, theo động tác của Đỗ Oánh Nhiên, mây Tam công chúa gắt gao nhũ chặt, trong miệng cũng phát ra tiếng rên thống khổ, điều này làm cho tim Xuân Đào cơ hồ đột nhiên ngừng đập, Đỗ Oánh Nhiên không để ý đến Xuân Đào, cầm kim châm trong tay ở trên lửa nung nóng, kim quang chợt lóe, ở đàm sa ghim xuống châm thứ nhất, khinh long chậm niệp, tay trái cũng không nhân rồi nung cây kim châm thứ hai, tiếp theo đó là ba huyệt mũi xa, từ cung, ngọc đường, cứ như vậy ba châm đi xuống, mây Tam công chúa mây không còn gắt gao nhũ chặt, mà là giãn ra.

Xuân Đào thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe Đỗ Oánh Nhiên nói: “Tam công chúa sẽ tỉnh, người phải trấn an nàng, lúc này không thể lộn xộn.”

“Không lo.” Xuân Đào vội vàng nói: “Tam công chúa ở trong cung cũng có nữ y trị liệu, sẽ không lộn xộn.”

Đỗ Oánh Nhiên lên tiếng, kim châm trong tay tiếp tục châm cứu hai tay nội quan, đại lăng, thần môn, linh ngôn, khúc trạch. Tốc độ mấy châm lúc mới bắt đầu rất nhanh, lúc này động tác Đỗ Oánh Nhiên đã chậm rất nhiều. Lúc này mí mắt Tam công chúa run run, đó là muốn mở.

“Xuân Đào.” Mối Tam công chúa khẽ nhúc nhích.

Xuân Đào vội vàng nói: “Có nô tỳ, nha đầu Đông Mai kia lỗ mãng, bình thuốc trên người hết cũng không chú ý.” Lại nói với Đỗ Oánh Nhiên: “Lúc thi châm, công chúa nói chuyện không có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Đỗ Oánh Nhiên nói, thanh âm Tam công chúa vừa nhỏ vừa nhẹ, giống như tơ liễu trong gió lập tức sẽ bị cơn gió tiếp theo cuốn đi, cũng vì thanh âm nàng nói chuyện rất nhỏ, cho nên Đỗ Oánh Nhiên mới có thể nói không chuyện gì: “Nếu công chúa có cái gì không khoẻ, nói cùng ta là được.”

Tam công chúa lên tiếng, sau đó mềm nhũn hỏi: “Người là ai?”

Lúc này kim châm trong tay Đỗ Oánh Nhiên đặt trên hỏa diễm màu lam nung nóng, Xuân Đào hồi bẩm Tam công chúa chuyện vừa mới xảy ra. Sắc mặt tái nhợt của Tam công chúa hơi hiện lên đỏ ửng, nói: “Vị này.....”

“Ta họ Đỗ.” Đỗ Oánh Nhiên dùng khăn lau tay cùng mở hời trên đầu, nói như thế: “Ta thay Tam công chúa bắt mạch.”

Cổ tay mảnh khảnh của Tam công chúa đặt trong tay Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên rót cục cũng yên lòng, gặt gặt đầu với Tam công chúa: “Đội nữ y trong cung đến liền tốt.”

“Đỗ tiểu thư.” Tam công chúa nói: “Thật là bản lĩnh, ta cảm thấy thực thoải mái.”

Biểu tình Xuân Đào cũng hoàn toàn trầm tĩnh lại, tính thời gian cũng không còn bao lâu y nữ trong cung sẽ đến, Đỗ Oánh Nhiên nói với Xuân Đào: “Làm

phiên Xuân Đào cô nương thay ta nói cùng phụ thân một câu, đã tốt lắm, mạch tượng công chúa vững vàng.”

Xuân Đào cười nói: “Đỗ tiểu thư không cần khách khí.”

Tam công chúa khẽ gật đầu với Xuân Đào, Xuân Đào liền hỏi lai lịch Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, liền nói địa chỉ, còn có chuyện phụ thân làm nghề y.

“Đợi cho thân mình ta tốt hơn, còn muốn dâng môn nói lời cảm tạ.” Tam công chúa gật đầu với Đỗ Oánh Nhiên.

“Công chúa khách khí.” Đỗ Oánh Nhiên nói, lại nói tiếp thật đúng là trùng hợp, vị Tam công chúa này ở trong sách vốn là rất sớm liền cùng ‘Đỗ Oánh Nhiên’ giao hảo, đương nhiên trong sách Tam công chúa cùng “Đỗ Oánh Nhiên” quen biết có một phen gặp gỡ khác, ước chừng là Tề Chúc Hoa dùng kỳ ngộ kia, giành trước làm hảo hữu kiêm khuê trung bạn thân của Tam công chúa.

Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Tề Chúc Hoa ngàn vạn mưu hoa cùng Tam công chúa giao hảo, hai người quan hệ thân mật, nay nếu Tề Chúc Hoa đã biết mình cứu Tam công chúa, chỉ sợ còn không biết sắc mặt khó coi thành bộ dáng gì nữa. Nàng cơ hồ có chút khẩn cấp muốn nhìn đến hình ảnh kia.

Đỗ Phi chờ bên ngoài rốt cục cũng yên lòng, tiểu nha đầu tên là Đông Mai kia lúc này đã quay trở về đã ở ngoài cửa chờ, nói liên miên cần nhân nói nếu là công chúa không tốt, Lăng Tuyền các cùng Đỗ Phi cũng không thể thoát, vì thế tất cả mọi người biết ở bên trong là Tam công chúa. Nghe được bên trong nói mạch tượng công chúa vững vàng, có thể nói tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai tay Đỗ Phi vẫn nắm thành quyền, cũng rút cục thả lỏng xuống, lúc trước Đỗ Oánh Nhiên chỉ tại trên người mình ghim châm qua, chưa bao giờ ghim châm trên bệnh nhân, nếu nói Đỗ Phi không lo lắng, là lời nói dối, may mắn tính cách Oánh Nhiên trầm ổn, cũng có thiên phú hơn người.

Đông Mai đi đứng mềm mại, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong miệng niệm Phật hiệu, điều này làm cho chương quỳ tức giận liếc Đông Mai một cái, nếu không phải nha đầu này làm việc qua loa, cũng không sinh ra chuyện như vậy.

“Nữ y, nữ y đến đây.” Có nha đầu vội vàng vàng mà đến, Đông Mai là người thứ nhất nhảy dựng lên, vội vàng đón đi qua: “Tam công chúa trong phòng, vừa mới bên trong nói mạch tượng vững vàng, cũng không thể thấy, còn nhờ đại phu bắt mạch.”

Lời này nghe được làm mày Đỗ Phi nhăn lại, chương quỳ cũng liếc Đông Mai một cái, Đông Mai làm như không phát hiện, đi phía trước nữ y đại phu.

Bởi vì Tam công chúa thi châm nên y phục không chỉnh, chỉ có nữ y tiến vào trong phòng, sau khi thỉnh an rửa tay liền bắt mạch cho Tam công chúa, mày giãn ra: “Vị nữ đại phu này thi châm rất tốt, đợi một khắc chung sau lại rút châm là được.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Như thế liền làm phiên đại phu rút châm, gia phụ còn chờ bên ngoài.”

Nữ y kia nhìn Tam công chúa, sau khi thấy Tam công chúa gật đầu, liền nói: “Nữ đại phu xin hãy tự tiện.”

Đỗ Oánh Nhiên vừa ra khỏi cửa liền thấy Đỗ Phi, chương quỳ tiến lên lời kéo tay Đỗ Oánh Nhiên, cười nói: “Thật không ngờ Đỗ tiểu thư tuổi không lớn lắm, đúng là thật là bản lĩnh.”

Đỗ Oánh Nhiên nhợt nhạt cười, cũng không trả lời.

Đỗ Phi nói: “Tiểu nữ đã ra đến, chúng ta liền rời đi.”

“Chờ một chút.” Chương quỳ buông tay Đỗ Oánh Nhiên ra, vỗ tay một cái, phía sau liền có nha đầu cầm vải vóc, chương quỳ nói: “Cái này đều là ta cho người lấy ra vải vóc thích hợp tôn tiểu thư, liền đưa hai vị.”

“Không cần như thế.” Đỗ Phi nói.

“Thu đi.” Chương quỳ cười nói: “Công chúa là ở ta nơi này hôn mê, nếu là xảy ra chuyện, Lăng Tuyền các này của ta cũng trốn không thoát liên can, cảm ơn nhị vị, nhất là tôn tiểu thư.” Chương quỳ có đôi mắt phượng xinh đẹp, thời điểm liếc nhìn về phía người khác liền cảm thấy lưu luyến trên miên.

Chương quỳ nói khẩn thiết, Đỗ Phi chối từ không xong, cuối cùng Diên Vĩ phụng tất cả vải vóc.

Lúc ra Lăng Tuyền các, mặt trời ảm áp ngày mùa thu chiếu lên trên người, làm người ta cảm thấy trong lòng ảm áp, Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói: “Phụ thân, đợi mở hiệu thuốc bắc, ta đến bắt mạch ngời xem được không? Ta thích làm nghề y, hôm nay cứu công chúa, ta cảm thấy tốt lắm, ta thực thích cảm giác cứu người.”

Đỗ Phi nhìn Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Trời sinh thầy thuốc tâm, nếu ngời là nam nhi.....”

“Phụ thân, trên đời này đã có nữ y, nữ đại phu.” Mặt mày Đỗ Oánh Nhiên loạn lên: “Ta có thể làm được rất nhiều.”

Đỗ Phi bật cười sờ sờ đầu Đỗ Oánh Nhiên, nói: “Phụ thân không thể cho ngời tiến cung làm nữ y, nếu là nữ đại phu bên ngoài, đều làm không lâu. Cũng có một ít nữ đại phu là gả cho thầy thuốc thế gia phụ nhân.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Tóm lại còn sớm, không chừng ta lại có kỳ ngộ.” Đến lúc đó...

Đỗ Phi cười cười.

Bởi vì thi châm trị hoãn một đoạn thời gian, Diên Vĩ lại đang cầm vài vốc, liền cũng không lại đi dạo, chính là trong lòng Đỗ Phi nhớ chuyện trang sức, nghĩ lần sau lại cùng Đỗ Oánh Nhiên đi thay nàng tuyển chút trang sức.

Lúc ra phủ vẫn là kim thu tháng chín, lúc này đã muốn đến tháng mười, lá hình quạt trên cây bạch quả trong sân đã muốn chuyển vàng, bị gió thu cuốn qua, rơi toàn sân đều có, hai tiểu nha đầu vừa chọn vài ngày trước đó liền cầm cái chổi, đem lá rụng quét đến dưới tàng cây, gom lại, đây là Đỗ Oánh Nhiên phân phó riêng. Nha đầu quét rác đi ở phía trước đẩy ra xa nhà, liền thấy gió thu cuốn lá cây phiêu phiêu dang dang bay ra cửa viện.

Ngô ma ma ở trong sân phơi nắng, Kiếm Lan nhu thuận ngồi bên người nàng, Kiếm Lan trí tuệ hơn nữa tính tình trầm ổn, trong lúc ở chung Ngô ma ma liền chậm rãi thích tiểu nha đầu này, Kiếm Lan thừa nhỏ cuộc sống nhấp nhô, khó được gặp được Ngô ma ma yêu thương hết lòng giáo dục nàng, trong lòng cũng cảm động. Ngoài miệng chưa từng nói cái gì, nhưng ở những chuyện thật nhỏ càng thêm chiều cô Ngô ma ma lớn tuổi. Thấy viện môn mở ra, hai người cũng đi đón, Kiếm Lan tiếp nhận vài vốc trong lòng Diên Vĩ.

“Bà từ vừa mới đến đây, nói là tiệm thuốc ở ngõ nhỏ Thi Đậu muốn chuyển đi.” Kiếm Lan nói: “Nô tỳ nhìn nhà cửa hàng kia vị trí không tệ, mơ mơ hồ hồ lộ ra giá cũng là không sai, liền dẫn bà từ kia cần chờ lão gia trước.”

Đỗ Oánh Nhiên cười nói, ngày mùa thu sau giờ ngọ vấy dài thiên giáng sắc, trên người như bọc áo choàng màu đỏ nhạt như trước, nói: “Phụ thân, này thật đúng là đập phá thiết hài vô mệnh xử, đặc lai toàn vô bất phí công phu.”

“Phải hỏi một chút tình huống rồi nói sau.”

Nguyên lai điểm chủ nhà Tế Sinh đường kia, phụ thân ở quê nhà Giang Nam sinh bệnh, chứng bệnh tình dường cũng khó thật tốt, điểm chủ liền nghĩ chuyển cửa hàng về nhà. Đỗ Phi ở bên ngoài du y, cũng không có ý hàm xúc tế bản, nếu là thương gia giàu có và đông đúc hoặc là người làm quan, hẳn thu bạc xem bệnh cho người ta cũng không ít, cho nên cũng tích góp từng tí một không ít tiền tài.

Giá cũng không cao, Đỗ Phi nhìn được liệu trong hiệu thuốc, nhiều hơn chút bạc, làm cho hắn để lại được liệu, vì thế liền giai đại vui mừng. Đỗ gia cũng có y quán mới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Ba ngày sau Đỗ Oánh Nhiên đang ngồi ở bên trong được đường, Đỗ Oánh Nhiên cầm sách trong tay, đây là bản chép tay Đỗ Phi làm nghề y lúc trước, Đỗ Oánh Nhiên để cho Tiểu Võ đem bệnh trạng của người bệnh chép thành một quyển tập riêng, tập trung lật xem bệnh trạng còn có mạch tượng của người bệnh, cần nhắc mở phương thuốc như thế nào.

Mỗi một bệnh nhân ít nhất nghĩ ba phương thuốc, gồm bệnh nhân dùng kê đơn lại còn phản ứng có thể có cũng đều viết xuống. Khi thì nhấn mày mi suy tư, khi thì múa bút thành văn, nguyên bản Đỗ Phi chỉ viết ra giấy miêu tả bệnh trạng cùng mạch tượng của bệnh nhân, Đỗ Oánh Nhiên viết so với Đỗ Phi muốn nhiều hơn rất nhiều. Một vị bệnh nhân nhiều nhất, Đỗ Oánh Nhiên hiển nhiên dùng mười trang giấy, chữ nhỏ trăm hoa thanh tú sắp hàng chẳng chệch trên tờ giấy.

Thời gian ba ngày nay Đỗ Oánh Nhiên mỗi ngày thôi xao một phương thuốc, đợi đến ngày thứ ba, phương thuốc chẩn đoán của bệnh nhân này đã muốn chiếm non nửa quyển tập. Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên viết chữ tràn đầy, nao nao, hẳn vốn cho là nữ nhi trì hoãn bao nhiêu thời gian, là đối với việc mở phương thuốc còn muốn cân nhắc một hai, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy.

Đỗ Oánh Nhiên lập qua một bên, nói: “Phụ thân có một số việc viết không rõ ràng, ta không hiểu được người bệnh là nam nữ, tuổi tác lớn nhỏ, đã từng kết hôn chưa. Chỉ phải dựa theo bản thân phỏng đoán, viết nhiều vài cái.”

“Biện pháp này của ngươi không tệ.” Đỗ Phi tỉnh tể lật xem, Đỗ Oánh Nhiên đứng ở bên người phụ thân, giống như bị sư phó chỉ bảo, như vậy trải qua làm cho nàng giống như về tới những ngày được tổ phụ dạy bảo kia.

Thời gian ước chừng một nén nhang, đại khái Đỗ Phi xem xong rồi, chỉ vào mạch án bệnh nhân thứ hai nói: “Bệnh nhân tám tuổi, ngươi nơi này đối với hài đồng này, mở phương thuốc quá mức nặng.”

Đỗ Oánh Nhiên xít tới, nha một tiếng, sắc mặt có chút ảo não, nói: “Ta đúng là đã quên, hẳn vẫn sinh bệnh, lại là hài đồng, được lực mở nặng.”

Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên như thế, ngược lại ra tiếng an ủi nói: “Cái này cũng không vương bận, ngươi nhất thời thật không nghĩ đến thôi, nếu thấy tận mắt người này, chắc là sẽ không như thế.”

Đỗ Phi thấy Đỗ Oánh Nhiên gật đầu, trong tay vuốt quyển tập nàng làm, nói: “Ngươi viết cẩn thận, biện pháp này tốt lắm.”

“Còn có thể như vậy.” Lúc trước lúc Đỗ Oánh Nhiên để cho Tiểu Võ sửa sang lại chẩn thư của Đỗ Phi liên có ý tưởng, lấy ra một quyển tập, phía trên dùng bút than vẽ thành ô vuông, chữ nhỏ trăm hoa thật nhỏ viết tính danh, tính, tuổi, bệnh sử linh tinh trước ô vuông, cuối cùng để lại một không trắng thật to cho đại phu viết rõ bệnh trạng: “Phụ thân không ngại dùng sách nhỏ như vậy, bệnh nhân có bệnh tình biến hóa gì mới, có thể tiếp tục viết ra phía sau.”

Đỗ Phi tiếp nhận quyển tập trong tay Đỗ Oánh Nhiên, cẩn thận lật xem, ánh mắt càng phát sáng, gật gù đầu với Đỗ Oánh Nhiên: “Nếu có bệnh nhân đến đây, bắt mạch không chuẩn thì vào nội đường kêu ta là được.” Nói xong cầm quyển sách trắng của Đỗ Oánh Nhiên còn có Đỗ Oánh Nhiên viết chẩn thư đi vào nội đường. Đỗ Oánh Nhiên thấy thế mỉm cười. Dư quang thấy có người đến, Đỗ Oánh Nhiên liền thả quyển tập trong tay xuống đi lên. Người tới là một thư sinh mặc áo dài màu lam, thấy Đỗ Oánh Nhiên thì sững sốt, nhẹ giọng nói: “Đã thay đổi chủ điểm?”

Thư sinh kia nói chuyện giống như dương liễu mùa xuân quất vào mặt, chỉ có một chút, phải là bị ho, cổ họng mang theo một chút khàn khàn.

Đỗ Oánh Nhiên cười khanh khách nói: “Đồng chương quý hồi hương, cha ta mua lại cửa hàng này, vị khách nhân này là bốc thuốc hay là xem mạch.” Đỗ Oánh Nhiên đánh giá nam tử trước mắt, đôi mắt hẹp dài giống như xuân thủy róc rách, ôn nhuận như một xuân phong, thân mình thư sinh giống như không thích hợp, môi thật mỏng nhạt đến gần như hơi hồng nhạt, ngẫu nhiên nâng tay che lại miệng hơi hơi ho khan một tiếng.

“Chỗ này của ngươi phí dụng như thế nào.” Lúc thư sinh trắng nõn kia đặt câu hỏi, bên tai mang theo ửng đỏ, Đỗ Oánh Nhiên thấy góc áo cùng ống tay áo hần mang theo dấu vết mài mòn, hài tẩy sạch sẽ, mơ hồ thấy dấu vết may vá qua, cảm thấy hiểu rõ, tất nhiên là trong túi thư sinh ngượng ngùng. Trên mặt Đỗ Oánh Nhiên mang theo tươi cười khả nhân, nói: “Vào cửa xem mạch là một tiền, tiền ra phương thuốc lại là tính khác, có thể ở nơi này hốt thuốc, cũng có thể đi giữ địa phương hốt thuốc.”

Vô luận là cổ đại hay là hiện đại, không ít thầy thuốc viết phương thuốc là rồng bay phượng múa, sợ người khác xem hiểu hần mở phương thuốc, mục đích này chính là làm cho thầy thuốc ở cửa hàng nhà mình hốt thuốc, như vậy giá thuốc cũng quý hơn ba phần so với bình thường. Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói một tiền vừa nghe là so với giữ địa phương quý hơn, nếu tiết kiệm tiền phương thuốc, chỉ sợ còn rẻ một chút. Giá này cũng là sau khi Đỗ Oánh Nhiên thương nghị cùng Đỗ Phi định ra.

“Vậy làm phiền thỉnh đại phu.” Thư sinh kia hiển nhiên là người thượng đạo, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói như thế.

“Một tiền là giá của ta.” Đỗ Oánh Nhiên chỉ chỉ chóp mũi mình, trong mắt cũng nhộn nhạo mềm mại ý cười: “Nếu là cha ta, giá lại là ba tiền, bất quá ngại yên tâm, nếu ta trị ngươi không hết, không cần tiền. Sinh ý Đồng Hòa đường chúng ta còn trông cậy vào thật dài thật lâu đâu.”

Thư sinh kia cũng không phải người cầu nệ, đưa tay đặt trước mặt Đỗ Oánh Nhiên, trên mặt thư sinh mang theo tươi cười thân nhiên, như ánh mặt trời tháng ba, thoải mái thích ý, nói: “Làm phiền nữ đại phu.”

Lúc bắt mạch Đỗ Oánh Nhiên chú ý tới vị thư sinh này có lông mi thật dài, làm thành cái bóng hình quạt dưới mí mắt, Đỗ Oánh Nhiên biết niên đại này vẫn là không hề thiếu người đọc sách ôm ý niệm tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách là cao tử trong đầu, thư sinh trước mắt cũng không như thế, phát hiện điểm này, làm cho Đỗ Oánh Nhiên bắt mạch cho thư sinh càng thêm cẩn thận.

“Ngươi đừng động.” Đỗ Oánh Nhiên kề gần thân mình, ngón tay ấn đàn trung huyết của thư sinh: “Nơi này có cảm giác đau xót?”

Ước chừng là vì ở trong hiệu thuốc, trên người cô gái có mùi thuốc nhạt nhẽo, dưới mùi thuốc ản ản có mùi thơm nhẹ đặc hữu của nữ tử, bên tai thư sinh không tự giác ửng đỏ, nói: “Có chút đau.”

“Lúc xuân thu ăn mặc theo mùa, thường bị ho, hiện tại ta mở phương thuốc chỉ có thể giảm bớt một hai, nếu là muốn trị tận gốc chứng bệnh của ngươi, có hai cái biện pháp, hai bút cùng vẽ, có thể trị tận gốc.” Đỗ Oánh Nhiên ở trước mặt thư sinh lắc lắc hai cái ngón tay.

Thư sinh thùy hạ con ngươi, nói: “Biện pháp gì?”

“Thứ nhất chứng bệnh này của ngươi chỉ bằng trị vào ngày đông, đợi cho vào tam cửu, ngươi tới cửa hàng tìm ta hoặc là cha ta, mở phương thuốc cho ngươi. Thứ hai trong ngày thường cũng không cần luôn đọc sách, người xưa cũng nói, cường kiện khí lực mới có thể mưu hoa tiền đồ tốt.”

Thư sinh gật gù đầu: “Làm phiền nữ đại phu. Hiện tại hốt hai lần thuốc trước giảm bớt một phen, đợi cho thời điểm tam cửu lại đến chẩn trị.”

Đỗ Oánh Nhiên mở phương thuốc cho thư sinh, phía trên là chữ nhỏ trăm hoa thanh tú, Đỗ Oánh Nhiên chỉ chỉ giá phía dưới cùng, nói: “Giá này phải là ở nơi nào đều là không sai biệt lắm. Kính mạch con người, quy tắc chung không đau, đau tắc không thông. Lúc ngủ dậy, chà xát cho nóng ngón tay, ấn huyết đàn trung, thứ nhất là đối với thân mình ngươi tốt, thứ hai cũng là tình thần.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói.

“Cám ơn nữ đại phu.” Thư sinh dừng một chút nói: “Ta liền ở Đồng Hòa đường nơi này hốt thuốc.”

Sau khi lấy thuốc, trả tiền, thư sinh cũng không có rời đi, mà là nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi nữ đại phu họ gì.”

“Ta họ Đỗ.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Không biết khách quý xưng hô như thế nào.”

“Đỗ đại phu, tiểu sinh Trầm Tử Hào.” Trầm Tử Hào hành lễ với Đỗ Oánh Nhiên xong mới rời đi. Sau khi tiễn bước thư sinh, tâm tình Đỗ Oánh Nhiên rất tốt, cúi đầu sửa sang lại chứng bệnh của thư sinh vừa rồi, lại thấy có bóng mát phóng đến trước mặt của mình, lúc mang theo tươi cười muốn tiếp đón, liền thấy trong suốt mà đứng ở trước mặt mình, đúng là Tam công chúa. Đỗ Oánh Nhiên vội vàng từ trong quầy mà ra chỉnh đốn trang phục hành lễ với Tam công chúa.

“Không cần đa lễ như vậy.” Tam công chúa mỉm cười nói: “Vài ngày trước đó người đã cứu ta, ta nghĩ tự mình dâng món mới có thành ý, vừa rồi lúc đi ngang qua tiệm thuốc này còn nghĩ không chừng là hiệu thuốc bác nhà người, ai biết thoáng nhìn thì thấy người, thật sự là duyên phận.”

Tam công chúa nói chuyện thanh âm mềm nhu nhu, giống như đậu đỏ cao hương vị ngọt ngào, làm cho trong lòng người ta ngọt tur ảm dào dạt. Đỗ Oánh Nhiên cũng nhếch lên khóe môi nói: “Tam công chúa khách khí.”

“Mới không phải khách khí.” Tam công chúa nói: “Vừa rồi ta thấy có một thư sinh mang theo thuốc ra cửa, nhưng là người xem mạch?”

Thấy Đỗ Oánh Nhiên gật đầu, tam công chúa cười vỗ tay: “Ta đoán đúng rồi, liền ngay cả Đông nữ y cũng nói qua, người hành châm rất tốt, còn nói là Đỗ thị nhất mạch.”

Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Nhà của ta cũng ngay phụ cận nơi này, công chúa không ngại cùng ta ngồi một lát.”

Thấy Tam công chúa gật gật đầu, Đỗ Oánh Nhiên vén rèm lên vào nội gian, gọi Đỗ Phi thủ mặt tiền cửa hàng, mới mang theo Tam công chúa cùng vào sân.

Đẩy ra cửa viện liền thấy lá cây bạch quả màu vàng theo gió cuốn đi, Tam công chúa đánh giá trong viện chứa nhiều thạch điều tiên hạc, hưng trí dạt dào vỗ tay một cái, nói: “Chỗ này của người thật tốt, chúng ta ngồi tại trong viện.” Đưa tay chỉ vào bàn ghế đá dưới tàng cây.

Lúc tiến vào trong sân, Kiếm Lan đã lại đây đón, nghe lời Tam công chúa nói, lại thấy Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi gật đầu, liền đi nội gian lấy nhuyễn điểm trái trên băng đá.

Tam công chúa thu liễm làn váy ngồi xuống, Đỗ Oánh Nhiên thấy Tam công chúa ngồi xuống, cũng nghiêng thân mình ngồi trên băng đá bên người Tam công chúa, Kiếm Lan đã phân phó tiểu nha đầu lại cầm cái hai cái ghế đầu bằng gỗ, là cho hai nha hoàn của Tam công chúa, trong đó một nha hoàn là Xuân Đào, một người khác đã thay thế. Đây cũng là chuyện thức bình thường, lần trước người tên Đông Mai kia làm ra chuyện sai như vậy.

“Các người ngồi đi.” Tam công chúa cười nói.

Xuân Đào ngồi xuống, một nha hoàn khác mới hơi hơi ngồi xuống, tính tình cùng Đông Mai lúc trước là hoàn toàn tương phản, thật cẩn thận.

Tam công chúa nói: “Người nơi này là khiêu vũ sao? Nghe chương quỳ Lăng Tuyền các nói, cha người cha là mang người đi chọn lựa vài dật dưng khiêu vũ.”

Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, nói: “Vì cường kiện khí lực, lúc sáng sớm sẽ chạy vòng quanh sân hai vòng, hoạt động tay chân, tiếp theo cha ta đánh quyền, ta khiêu vũ.”

Tam công chúa le lưỡi: “Thân thể ta không tốt, ta cũng không thích biến mình thành mồi nhử cho rắn rết.”

Đỗ Oánh Nhiên từng chẩn mạch qua cho Tam công chúa, bệnh trạng của nàng là viêm cơ tim, nếu là vận động thích hợp không quá kịch liệt, đối với thân mình cũng có ưu việt, Đỗ Oánh Nhiên liền nói chuyện này.

Tam công chúa cười nói: “Đỗ tiểu đại phu quả nhiên là hạnh lâm thánh thủ, Đông nữ y cũng nói qua như vậy đâu. Là bản thân ta lười.”

Đôi mắt Đỗ Oánh Nhiên cong lên, nói: “Nếu là công chúa có hoạt động gì cảm thấy hứng thú, mỗi ngày dùng thời gian một nén nhang cũng là tốt.”

Về mặt Tam công chúa ngăn ra: “Một nén nhang cũng tốt?”

“Thân mình công chúa vốn cũng không thích hợp hoạt động thời gian dài, nếu xé扯 ra lẽ, buổi sáng một nén nhang, giữa trưa một nén nhang, buổi tối lại một nén nhang, kỳ thật cộng lại, cũng là tốt. Công chúa nhưng là đối khiêu vũ cảm thấy hứng thú?” Đỗ Oánh Nhiên hỏi.

Ánh mắt Tam công chúa sáng lên, không ngừng gật đầu: “Ý của người là ta có thể khiêu vũ?”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười: “Nếu theo biện pháp của ta là có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Biểu tình của Xuân Đào chưa có cái gì biến hóa, tiểu nha hoàn nhỏ tuổi có chút sốt ruột, âm thầm kéo kéo ống tay áo Xuân Đào, tiểu nha hoàn nhỏ tuổi kia thấy Xuân Đào không mở miệng có chút sốt ruột, lên tiếng: “Công chúa, cái này không thích hợp.”

Tam công chúa đang hưng trí bừng bừng nói chuyện cùng Đỗ Oánh Nhiên, thỉnh thoảng bị tát nước lạnh, trong lòng liền không vui, thấy nha hoàn mở miệng

liền nói: “Làm sao vậy, Nguyệt Doanh?”

“Thân thể của công chúa ngài.” Tiểu nha đầu kia khẽ cắn môi, biết nói như vậy sẽ làm công chúa không vui, nhưng là vẫn nói.

Đỗ Oánh Nhiên thấy miệng Tam công chúa cũng quyết lên, vội vàng cười hoà giải nói: “Vũ đạo ta dạy cho công chúa là không có chuyện gì, nếu lo lắng, có thể ghi nhớ động tác, về đến trong cung sau khi được thái y cùng nữ y cho phép lại múa.”

Tam công chúa vui vẻ trở lại, đầu nhỏ nhanh chóng gật đầu giống như con gà con mổ gạo, trong miệng nói: “Bản thân tiểu Đỗ đại phu chính là đại phu y thuật cao minh, vũ đạo này, nàng nói có thể múa thì có thể múa. Lần trước nha đầu Đông Mai kia không có mang theo thuốc, mạng ta chỉ còn một đường, chính là tiểu Đỗ đại phu ra tay cứu.” Bộ dáng nhất phái thiên chân rực rỡ, làm cho Đỗ Oánh Nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

“Vì cái gì gọi ta là tiểu Đỗ đại phu.” Đỗ Oánh Nhiên thấy công chúa đáng yêu, liền cùng nàng đùa giỡn.

“Bởi vì ngươi nhỏ hơn ta nha.” Tam công chúa cười vỗ tay một cái: “Ta cuối cùng cũng có cái muội muội so với ta nhỏ hơn, nữ nhi ở trong cung ta là nhỏ nhất, ở ngoài cung cùng người giao hảo, ta cũng nhỏ nhất.”

Đỗ Oánh Nhiên cười lắc đầu, nói với Xuân Đào: “Xuân Đào, Nguyệt Doanh, các ngươi xem biện pháp này được không?”

Xuân Đào cùng Nguyệt Doanh nhìn nhau, Xuân Đào mở miệng nói: “Nguyệt Doanh, nếu Đỗ đại phu nói như thế, nô tỳ ghi nhớ động tác là được.” Nguyệt Doanh rút cục cũng yên lòng.

“Nếu là khiêu vũ, còn cần đổi thân xiêm y, còn có giày. Công chúa thỉnh cho ta đổi thân xiêm y.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Ngươi nhanh đi.” Tam công chúa cười nói: “Ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Lần trước từ Lăng Tuyền các ô m trở về không ít vải dệt, có vải dệt tốt, sur phụ làm xiêm y cũng là đi thỉnh sur phụ tốt nhất, ít nhất phải đợi mười ngày, quần áo mới có thể làm tốt, cho nên Đỗ Oánh Nhiên thay xong xiêm y là Tề Chúc Hoa cho người chuẩn bị, Tam công chúa là người mau ngôn mau ngữ, nói: “Nha, thật không đẹp mắt, khó trách phụ thân ngươi muốn dẫn ngươi đi Lăng Tuyền các chọn vải dệt.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, chớp mắt, nói: “Đây đều là biểu tỳ chuẩn bị thay ta, nàng nói ta mặc vô cùng tốt.”

“Ánh mắt của biểu tỳ ngươi không tốt.” Tam công chúa không chút do dự nói, nhìn kỹ xiêm y của Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên cũng thuận thế xoay một vòng, để cho Tam công chúa đánh giá: “Chất vải tuy rằng tốt, nhưng là màu sắc này ngươi chống đỡ không được, lựa chọn rất không xong.”

Đỗ Oánh Nhiên nghe vậy bất giác có chút mỉm cười, Tam công chúa rung đùi đắc ý, nói những lời nói có vẻ người lớn như vậy, thập phần buồn cười. Mỗi nàng hơi nâng, phải biết rằng trong trí nhớ thân thể này Tề Chúc Hoa mơ mơ hồ hồ nói qua mình có một khăn tay giao là quý nhân, nhưng tình huống cụ thể lại không có nhiều lời. Trong sách, Tam công chúa vốn là nàng an bài cho Đỗ Oánh Nhiên, quý nhân như vậy, Tề Chúc Hoa làm sao sẽ buông tha, phỏng chừng là sợ mình lại đáp thượng công chúa, vốn không có nhiều lời ở trước mặt mình. Cho nên Đỗ Oánh Nhiên kết luận, Tề Chúc Hoa tất nhiên là cùng Tam công chúa giao hảo, hiện tại nghe Tam công chúa không tự giác chửi bới ánh mắt của Tề Chúc Hoa, Đỗ Oánh Nhiên liền cảm thấy buồn cười.

“Ngươi cười cái gì.” Tam công chúa có chút tò mò nhìn Đỗ Oánh Nhiên cười khẽ, trên mặt cũng không để ý lộ ra tươi cười, Đỗ Oánh Nhiên tươi cười thập phần có sức cuốn hút, làm cho người ta cảm thấy ấm áp trong lòng, nhìn không được cong cũng cong môi.

“Ta a, ta cười vị biểu tỳ kia của ta bị công chúa hiểu lầm đâu.” Đỗ Oánh Nhiên ra vẻ nghiêm túc nói: “Tất cả vũ phục nàng nhất bộ, ta nhất bộ, đáng tiếc ta mặc khó coi, như là tiểu hài tử mặc y phục của người lớn.” Nói xong lời cuối cùng thì cười.

Công chúa cũng cười vỗ vỗ tay: “Lẽ vật nàng đưa cho ngươi không tốt, cho dù làm khăn tay giao hảo, cũng không cần thiết vũ phục giống nhau như đúc, ngươi áp không được nhan sắc như vậy, ngươi phải là dùng màu sắc hoạt bát, ánh mắt của biểu tỳ kia của ngươi không tốt, tặng lễ cho ngươi cũng không dễ bụng.....” Công chúa lắc đầu, vội vàng nói: “Không nói năng, ngươi mau nói cho ta biết, ta có thể múa vũ đạo gì?”

Đỗ Oánh Nhiên cũng bỏ qua đề tài này, nói với công chúa: “Nếu là khiêu vũ, đầu tiên cần hoạt động các đốt ngón tay trên người, vừa ấm thân mình lại vừa khiêu vũ.” Nói xong nhất nhất giảng giải động tác làm nóng người. Ước chừng thời gian nửa khắc chung, Tam công chúa không ngừng gật đầu, còn dặn dò Xuân Đào bên người nói: “Xuân Đào, trí nhớ ngươi tốt, đều nhớ kỹ, trở về ta muốn luyện.”

Xuân Đào tự nhiên gật đầu nói vâng.

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười, nói: “Công chúa xem kỹ.” Đỗ Oánh Nhiên múa động tác, đều là động tác làm giãn thân mình, không ít động tác thậm chí là từ yoga biến đổi mà dùng đến, động tác như vậy, làm cho mặt Tam công chúa lập tức liền xụ xuống, lâm lâm nói: “Này thì tính là vũ đạo gì.” Trên mặt không nhìn được có vẻ thất vọng.

Biểu tình của Tam công chúa Đỗ Oánh Nhiên không chút nào ngoài ý muốn, cười cười nói: “Bên người công chúa có thể có người biết đánh đàn, ‘như mộng điều’?” ‘Như mộng điều’ là làn điệu thư giãn, kỳ thật có vài vũ đạo kinh tâm động phách cũng không phải ở chỗ vũ kỹ cao minh, mà ở chỗ vũ cùng khúc giao hòa, ở chỗ biểu đạt tình cảm “Ta có thể.” Mặt Tam công chúa sáng lên: “Để ta thay ngươi đánh đàn, ngươi khiêu vũ sao?”

“Làm phiền công chúa đánh đàn cho ta, ta múa cho công chúa xem” Đỗ Oánh Nhiên cười nói, động tác vừa rồi làm cho hai má của nàng đỏ lên, cơ hồ muốn bấm ra nước. Diên Vĩ tiến vào phòng ô m, Đỗ Oánh Nhiên nói với Kiếm Lan: “Đi lấy một cái dù giấy dầu đến.”

Tam công chúa cũng muốn nhìn xem Đỗ Oánh Nhiên có thể múa ra vũ đạo bộ dáng thế nào, đợi Diên Vĩ ôm cảm đặt trên bàn đá, liền khảy một khúc ‘như mộng điều’.

Mũi chân Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng, dùng tới thủ pháp bale, nhưng không có đem mũi chân hoàn toàn đứng lên, miễn cưỡng đứng, đưa lưng về phía Tam công chúa, chỉ lộ ra bóng dáng màu thiên thanh, theo vũ khúc tiến hành, lại vồ về một chút cây dù đang khép lại bên tay, giống như tình nhân ôn nhu, ‘như mộng điều’ vốn là khúc tình nhân yêu thích, Tam công chúa chưa bao giờ nghĩ tới Đỗ Oánh Nhiên có thể có kỹ thuật múa có thể nói là đơn sơ nhưng có thể kể ra niềm thương nhớ tình nhân. Xưa nay thấy qua những người khác trong Vũ Nhạc viện múa ‘như mộng điều’, thật không ngờ lại vẫn có thể có phương pháp vũ đạo như vậy. Nàng có thể nói là nhìn vũ đạo của Đỗ Oánh Nhiên không chuyển mắt, tưởng tượng lúc này người đang khiêu vũ trong viện chính là chính mình. Lúc này gió nổi lên mũi chân Đỗ Oánh Nhiên điểm gió đem tay áo tài phát qua, kỹ thuật múa thông thả cũng không kịch liệt hoàn toàn bắt được mắt Tam công chúa, Tam công chúa đánh đàn sai lầm một âm, vội vàng cong ngón tay đem âm bỏ qua, lúc phá âm Đỗ Oánh Nhiên đột nhiên lại bung dù giấy dẫu ra, hai tay ôm ngực bay nhanh chuyển một vòng tròn, như tỷ bà bắn ngược dùng động tác của mình.

Đỗ Oánh Nhiên chỉ múa một đoạn ngắn, sau đó ngừng động tác, cười tiến lên nói: “Ta chỉ nghĩ ra một chút như vậy, một mình ta phát huy vũ đạo hữu hạn, nếu là hai người phối hợp, hoặc là nhiều người phối hợp, lại có phong cách vũ đạo mới.”

Ánh mắt Tam công chúa có thể nói là đang lờ lờ tỏa sáng, cầm tay Đỗ Oánh Nhiên: “Dạy ta.” Tiếp theo cảm thấy mình có chút luống cuống, ngưng ngưng cười cười, nói: “Thân thể ta không tốt, trông mong nhìn người khác khiêu vũ, trong lòng luôn hâm mộ cực kỳ. Ta, ta nhận thức một tỷ tỷ trong Vũ Nhạc viện, khiêu vũ rất khá, phong thái trong kỹ thuật nhảy phong thái, chói mắt của ta. Vũ đạo kia thật đẹp.” Tam công chúa thì thảo nói: “Nhưng là ta múa không được, ta có bệnh tim, vũ đạo kịch liệt như vậy, ta múa không ra.” Thời điểm nói lời này, mang theo chút giọng mũi, giống như có ủy khuất không thể nói ra.

Đỗ Oánh Nhiên vỗ vỗ lưng Tam công chúa, Tam công chúa rầu rĩ chôn trong lòng Đỗ Oánh Nhiên một lúc, mới nói: “Rõ ràng ngươi nhỏ hơn ta, ngươi vẫn còn chưa có cập kê.”

Đỗ Oánh Nhiên bật cười, nếu là để ý tuổi, nàng nhưng là lớn hơn so với công chúa, dù sao công chúa sinh trong cung, là đích nữ duy nhất của Hoàng hậu, có thể nói là ngàn vạn sủng ái cho một thân, hơn nữa thân mình thể yếu, từ nhỏ liền nuông chiều.

“Cho ngươi chế giễu.” Tam công chúa từ trong lòng Đỗ Oánh Nhiên đi ra, giữa đầu, trong hốc mắt còn mang theo nước mắt ướt nhẹp, chớp mũi cũng hồng hồng, chọc người thương tiếc: “Đỗ tiểu muội tử, ngươi muốn dạy ta khiêu vũ.”

“Công chúa tốt của ta.” Đỗ Oánh Nhiên cười vỗ vỗ lưng của nàng: “Ta ngay từ đầu đã nói là dạy ngươi. Những động tác vừa rồi, nếu Xuân Đào không có nhớ kỹ, ta lại múa một lần, được đến cho phép, ngươi sẽ có thể khiêu vũ.”

“Thật tốt quá.” Tam công chúa nín khóc mỉm cười, từ trong lòng Đỗ Oánh Nhiên chui đi ra, nói với Xuân Đào: “Ngươi có nhớ kỹ không?”

Xuân Đào đứng lên hành lễ, lần trước nghe Đỗ Oánh Nhiên nói chuyện, liền biết nàng thập phần có điều lệ, sẽ không làm chuyện không nắm chắc, hiện tại thấy được vũ đạo của Đỗ Oánh Nhiên, cơ hồ có thể khẳng định, động tác như vậy công chúa có thể làm, nói: “Nô tỳ đã nhớ kỹ.”

“Vậy là tốt rồi.” Tam công chúa lôi kéo Đỗ Oánh Nhiên ngồi xuống, nói: “Ngươi múa rất khá, ta cũng thường xuyên đi Vũ Nhạc viện, vì cái gì chưa bao giờ gặp qua ngươi. Tuy rằng động tác rất đơn giản, nhưng là ta nghe sư phụ trong Vũ Nhạc viện nói qua, trọng yếu nhất là vũ đạo cùng khúc nhạc phải cùng nhau, còn có dùng tình vào cảnh. Vừa rồi thời điểm có gió, động tác kia của ngươi đẹp quá. Tại sao ngươi không đi Vũ Nhạc viện?”

Đỗ Oánh Nhiên nghĩ tới Tề Chúc Hoa, chầm chọc cười: “Ta lúc trước không ra khiêu, như thế nào khiêu vũ đều múa không tốt, ai biết có một ngày thông suốt, liền múa tốt lắm.”

Tam công chúa cái hiểu cái không gật gật đầu: “Nguyên lai là như vậy. Nếu hiện tại ngươi đi Vũ Nhạc viện, tất nhiên có thể.”

Đỗ Oánh Nhiên cười cười nói: “Không cần, ta lập tức liền sẽ cập kê.” Các viện thu nữ tử tiến học, là bảy tám tuổi, cô nương nhiều tuổi nhất nghe nói là nhị tám năm hoa cũng liền đi ra.

“Khi nào?” Mắt Tam công chúa sáng lên: “Đỗ tiểu muội tử, ta cũng muốn tham gia.”

“Công chúa tham dự lễ cập kê của ta, là vinh hạnh của ta.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Đầu tháng sau chính là.”

Tam công chúa cười nói: “Ta sẽ đến, ngươi còn không có cập kê, ta lớn tuổi hơn ngươi, ngươi không cần kêu ta công chúa, kêu ta..... Kêu ta nhị tỷ tỷ là được.”

“Còn có một cái tỷ tỷ là ai?” Đỗ Oánh Nhiên đã đoán rằng cái gọi là đại tỷ tỷ đó là Tề Chúc Hoa.

Tam công chúa không chút nghĩ ngợi mở miệng nói: “Là.....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: y quán [lục]

“Không nói cho người.” Tam công chúa nganh sinh sinh nuốt xuống tên mình vừa thốt ra, nhìn biểu tình của Đỗ Oánh Nhiên mang theo một chút kinh ngạc, Tam công chúa cười mang theo giảo hoạt: “Người biết có đại tỷ tỷ là tốt rồi, nàng trong khoảng thời gian này bận việc, đợi đến thời điểm người thấy tận mắt là được, nếu thấy nàng tận mắt mới có kinh hi, hiện tại ta nói, người cũng không biết nàng là ai đâu. Tính tình nàng đoan trang hào phóng, mẫu hậu ta cũng thường thức nàng đâu.”

Đỗ Oánh Nhiên bật cười nói: “Ta đây sẽ không hỏi thăm, chờ công chúa thay ta giới thiệu.”

Tam công chúa gật đầu thật mạnh, khuyên tai trên thùy tai bởi vì động tác của nàng mà phát ra tiếng vang dễ nghe, trong miệng nói: “Không thành vấn đề, đợi qua Vạn Thọ tiết của phụ vương đi, nàng cũng liền việc xong rồi, ta mang người nhận thức nàng.” Tam công chúa chớp mắt, vẫy vẫy tay với Đỗ Oánh Nhiên, bảo nàng đưa lỗi tai.

“Người cũng không thể cùng ta cùng nơi khiêu vũ.” Tam công chúa nói: “Ta nghĩ, chúng ta một nhanh một chậm, múa một khúc chúc thọ cho phụ vương.” Tam công chúa sợ Xuân Đào cùng Nguyệt Doanh nghe được, thanh âm ép tới nhỏ nhỏ, hô hấp ảm áp phun trên vành tai của Đỗ Oánh Nhiên: “Người cảm thấy chủ ý này thế nào?” Tam công chúa nghe Đỗ Oánh Nhiên, hai tay phùng tâm, tựa hồ rất sợ nhận được đáp án phủ định của Đỗ Oánh Nhiên.

Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi sùng sốt, cười nói: “Trễ chút rồi nói sau, trước hết chờ cho Thái y nhìn xem điệu múa này thích hợp hay không.”

“Tốt.” Thanh âm Tam công chúa nhuần nhu nói: “Đến lúc đó ta qua tiếp, người có thể suy nghĩ trước, có vũ đạo gì đẹp mắt, ngụ ý tốt.”

“Ân.” Đỗ Oánh Nhiên cong lên mặt mày, gật đầu đồng ý lời Tam công chúa.

“Thời gian cũng không sớm.” Tam công chúa nói: “Lúc trước ta không nghĩ sẽ đi ra lâu như vậy, vốn đang muốn đi Vũ Nhạc viện đâu. Tính, vẫn là không đi, đợi đến Vạn Thọ tiết, lại để cho Hoa tỷ tỷ nhìn thấy vũ đạo của ta.”

“Hoa tỷ tỷ?” Đỗ Oánh Nhiên càng thêm ra khẳng định là Tề Chúc Hoa.

“Ân.” Tam công chúa gật đầu nói: “Người cũng cùng ta kêu nàng là Hoa tỷ tỷ là được. Đợi cho Vạn Thọ tiết qua đi, ta thay hai người các người giới thiệu. Hoa tỷ tỷ cũng thường đáng tiếc ta không thể khiêu vũ, đợi đến lúc đó ta dọa nàng nhảy dựng.” Giống như nghĩ đến hình ảnh như vậy, Tam công chúa che miệng cười khanh khách.

“Ân.” Đỗ Oánh Nhiên cũng muốn xem hình ảnh như vậy, biểu tình của Tề Chúc Hoa tất nhiên là cực phần kích.

Xuân Đào cùng Nguyệt Doanh một người ở phía trước một người ở phía sau, ra cửa viện, đưa Tam công chúa đến đầu ngõ, liền có xe ngựa son son lẳng lẳng chờ: “Tốt lắm, ta đi trước.” Tam công chúa nói, vỗ vỗ bả vai Đỗ Oánh Nhiên, nháy mắt với nàng mấy cái: “Đồ tiểu muội tử, đừng quên chuyện cuối cùng ta dặn dò người.”

“Được, không quên được.” Đỗ Oánh Nhiên bật cười nói.

Thấy xe ngựa đã đi xa, Tam công chúa còn nhấc lên rèm che, thấy Đỗ Oánh Nhiên còn đứng ở chỗ cũ, vờn tay huy huy, Đỗ Oánh Nhiên cũng phát phát tay, càng cảm thấy tính tình Tam công chúa thiên chân rực rỡ. Gió nhẹ sà sạt, Đỗ Oánh Nhiên đứng tại chỗ, nghĩ tới Tề Chúc Hoa, mặt lộ ra một cái tươi cười châm chọc, Tề Chúc Hoa vì ca múa trên Vạn Thọ tiết chỉ sợ là hao hết tâm tư, một lòng muốn xuất sắc, đáng tiếc, hiện tại có vũ đạo của Tam công chúa ở phía trước, ca múa của Tề Chúc Hoa, vô luận như thế nào đều giành thứ nhất không được. Đến lúc đó Tề Chúc Hoa nhìn mình khiêu vũ, chỉ sợ trông mắt lại muốn trừng ra ngoài. Ca múa trên Vạn Thọ tiết, nàng cần suy nghĩ thật tốt một chút, nàng muốn cùng Tam công chúa múa thật tốt, múa ra màu! Hình ảnh như vậy, Đỗ Oánh Nhiên có chút khẩn cấp muốn nhìn đến. Mặc niệm trong lòng, ba chữ Vạn Thọ tiết.

Cảm nhận được áo choàng rơi xuống trên người mình, Đỗ Oánh Nhiên giương mắt thấy Kiếm Lan, nha đầu kia vừa rồi không biết khi nào thì cảm áo choàng đi theo phía sau, Đỗ Oánh Nhiên nói: “Người đi về trước đi, ta đi lại hiệu thuốc của phụ thân ngài.”

“Vâng.” Kiếm Lan hành lễ, liền rời đi.

Lại đến hiệu thuốc bắc, tâm tình vừa nổi lên ngọn sóng của Đỗ Oánh Nhiên lại bình tĩnh trở lại, dạy công chúa khiêu vũ thì cũng thôi, cùng công chúa cùng mừng thọ Thánh thượng, Đỗ Phi sẽ lo lắng sao? Lòng người làm cha mẹ, Đỗ Phi nguyện ý nàng nổi bật như vậy, nguyện ý nàng mạo hiểm phiêu lưu sao?

Trong lòng có tâm sự, Đỗ Oánh Nhiên cắn môi dưới, vẻ mặt như thế để cho Đỗ Phi thấy, hỏi: “Trong lòng người có tâm sự?”

Đỗ Oánh Nhiên nghĩ nghĩ, nói ra chuyện Tam công chúa muốn cùng nàng học vũ đạo.

Đỗ Phi hơi trầm tư một chút, nói: “Một khi đã như vậy, người liền dạy công chúa thật tốt. Công chúa có bệnh tim, sắc mặt tái nhợt, hoạt động gân cốt thích hợp mới có lợi với nàng, ta tin tưởng Oánh Nhiên người sẽ nắm chắc đúng mực.”

Một dòng nước ảm lướt qua trong lòng, cả người đều mang theo uất thấp ảm dào dạt, đây là phụ thân của nàng, hẳn tin tưởng mình, Đỗ Oánh Nhiên gật đầu: “Vâng.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Phụ thân, công chúa muốn ta khiêu vũ, ngày đó chúc thọ cho Thánh thượng, có thích hợp không?” Đỗ Oánh Nhiên đề ý nhất là trước mặt người, tuy rằng muốn nhìn Tề Chúc Hoa xanh mặt, nhưng nàng không nghĩ làm cho Đỗ Phi có một chút lo lắng.

Nghĩ nhiều năm trước tới nay Đỗ Oánh Nhiên đối vũ đạo vẫn không có buông, Tề Chúc Hoa đi Vũ Nhạc viện, nữ nhi không có đi, không chừng là một cái khúc mắc trong lòng, liền hòa nhã nói: “Công chúa vô luận múa thật tốt hay xấu, Thánh thượng đều vui sướng, người cũng yên lòng, không cần lo lắng sợ hãi. Nếu công chúa yêu cầu, nàng nguyện ý cùng người thân cận, cũng là tốt, nhiều năm như vậy, người cũng chỉ cùng một mình Hoa nhi giao hảo. Vì phụ qua nhiều năm như vậy, thấy không ít người cùng việc, nhìn ra được tính tình công chúa thuần hậu, dù sao cũng là đại công chúa nuông chiều, có lẽ là có chút chi tiết nhỏ không chú ý đến, Oánh Nhiên cũng không cần giận đối cùng công chúa, nàng nhất thời không nghĩ đến thôi.”

Đúng vậy, Tề Chúc Hoa đem ‘Đỗ Oánh Nhiên’ nhốt trong Tề phủ, làm cho nàng chỉ có một bạn tốt, rồi đi phụ thân, đoạt đi tỳ nữ thuộc về nàng, nhân duyên của nàng, giao hảo với Tam công chúa vốn cũng là bạn thân thuộc về ‘Đỗ Oánh Nhiên’. Đỗ Oánh Nhiên cúi đầu nhắm mắt lại, che lại một chút yếu ớt trong mắt. Đó là vì Đỗ Oánh Nhiên nguyên bản mà đáng tiếc.

“Phụ thân, ta đã biết.” Lúc Đỗ Oánh Nhiên lại ngửa đầu lên, lại cong lên mặt mày: “Tam công chúa cho ta xưng hô nàng là tỳ muội, tính tình thập phần dễ thân, ta thân cận nàng còn không kịp, sẽ không giận đối với nàng, phụ thân yên tâm. Về phần mừng thọ Thánh thượng, ta sẽ háo hảo nghĩ một khúc, muốn cùng công chúa múa một vũ đạo thật đẹp mừng thọ Thánh thượng. Chúng ta hoàng đế đại Ung triều chúng ta, đều là thánh quân, khó được công chúa cho cơ duyên tốt như vậy, có thể cộng cùng khiêu vũ chúc thọ Thánh thượng, chúc phúc hân vận thọ vô cương.”

“Đương kim thiên tử thật là thánh minh chi quân.” Đỗ Phi chấp tay hướng lên trời nói như thế: “Oánh Nhiên tận tâm làm là được.”

Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, nghe lời Đỗ Phi nói, làm cho nàng hạ quyết tâm làm tốt vũ đạo này.

Động tác vũ đạo của công chúa sẽ không quá khó khăn, tiết tấu cũng muốn chậm, như vậy vũ bộ của nàng sẽ xong ra một chữ mau, cái này yêu cầu thể lực người múa, Đỗ Oánh Nhiên từ lúc còn chưa có bố trí vũ khúc, lấy bao cát cột vào trên đùi chạy bộ, cho dù cả một ngày kế tiếp đi hiệu thuốc bắc, bước chân cũng mềm nhũn, cũng kiên quyết không lấy bao cát xuống. Đỗ Phi thấy đau lòng, Đỗ Oánh Nhiên liền ngưỡng nghiêm mặt cười nói: “Trời ban thưởng cho người có lòng, trước phải khổ luyện tâm chí này, lao nhọc gân cốt này, đối thân thể này, khôn cùng thân này, đi phát loạn này gây nên. Ta chỉ là lao gân cốt thôi, phụ thân đừng lo lắng, trong lòng ta đều biết.”

Trong ngày thường Đỗ Oánh Nhiên khiêu vũ cũng thêm động tác lượn vòng, cuốn lại có tính kỹ xảo, động tác hoa mỹ lưu tình phối hợp vũ phục mới, cảnh đẹp ý vui cùng đại khí nói không nên lời. Lúc Đỗ Oánh Nhiên khiêu vũ, vài nha hoàn nhìn, mỗi khi Đỗ Oánh Nhiên làm ra động tác tính kỹ xảo cực cao, miệng liền phát ra tiếng kinh hô.

“Nếu ai muốn đi múa theo, liền cùng làm đi.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói, liền thấy các tiểu nha đầu liên tục xua tay.

Đợi đến ngày thứ ba, công chúa trở lại sân, thời điểm vừa vào cửa, thấy Đỗ Oánh Nhiên liền vội vội vàng vàng nói: “Thái y nói, không có việc gì. Hai ngày nay mỗi ngày ta đều múa đầu, mẫu hậu ta nói khí sắc ta tốt lắm, môi như là thoa son vậy.”

Đỗ Oánh Nhiên cười lên tiếng: “Nguyên bản hoạt động gân cốt thích hợp là tốt, động tác ta dạy nhị tỷ tỷ, vốn cũng sẽ không mệt.”

Tam công chúa gật đầu thật mạnh: “Ân. Mẫu hậu cũng không cho ta múa lâu. Chuyện gì cũng đều tốt quá hoá cùi bắp, đạo lý này ta biết, Đỗ tiểu muội tử.” Thời điểm nói lên bốn chữ Đỗ tiểu muội tử, Tam công chúa ngừng thanh âm, vui vẻ nói không nên lời.

“Nhị tỷ tỷ biết đạo lý này là tốt rồi.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

“Thế nào?” Tam công chúa thần thần bí bí đem Đỗ Oánh Nhiên kéo đến một bên: “Người có sắp xếp vũ đạo hay không?”

“Còn chưa có.” Đỗ Oánh Nhiên vừa dứt lời thấy biểu tình thất vọng của Tam công chúa, kéo kéo ống tay áo của nàng nói: “Công chúa đừng nóng vội, ta có ý tưởng đại khái, chính là còn cần thương nghị với người một phen.”

“Người nói mau.”

“Vấn đề ngay tại khúc, nếu khúc là vui vẻ đại khí, thì có sẵn, chính là ta nghĩ hỏi công chúa một chút, có khúc gì đặc biệt muốn dùng hay không.”

“Khúc có ý nghĩa đặc thù sao?” Tam công chúa trầm tư nói: “Để ta cẩn thận ngắm lại.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Công chúa cũng không cần gấp, đoạn thời gian này người ở trong cung liền luyện động tác lần trước ta làm, hôm nay sẽ dạy người một ít, vô luận khúc gì, cuối cùng đều có hơn phân nửa có thể dùng tới.”

“Được.” Tam công chúa cười nheo nheo hai má Đỗ Oánh Nhiên: “Đỗ tiểu muội tử nói có lý, khúc cũng thập phần trọng yếu, người đã bố trí vũ đạo, khúc liền giao cho ta là được. Ta nhớ rõ sự phụ của ta lần này cũng muốn mừng thọ cho phụ vương ta, ta để cho hân tấu khúc cho chúng ta, chẳng phải là vừa lúc?” Tam công chúa càng nghĩ càng đắc ý, nói: “Nguyên bản Hoa tỷ tỷ cũng tưởng để cho sự phó của ta tấu khúc, sự phó của ta không đáp ứng, lần này ta a, không không thể không làm cho hân đáp ứng. Ta nhất định làm cho hân đáp ứng.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Cũng không nhất định phải dùng khúc mới.”

“Đã có khúc mới, chúng ta phải dùng khúc mới.” Tam công chúa vui rạo rức nói: “Ta muốn múa thì sẽ múa tốt nhất.”

“Người cũng nói, lần trước Hoa tỷ tỷ không có đáp ứng.”

Biểu tình của Tam công chúa lại có chút do dự, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay người chọn vũ đạo cùng loại múa, nếu người múa không tốt, sự phụ của ta cũng có khả năng không đáp ứng. Lần trước Hoa tỷ tỷ chính là như vậy.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười: “Ngươi yên tâm, nếu muốn múa, ta tự nhiên muốn múa tốt nhất, bất quá, nhị tỷ tỷ, nếu là bởi vì ta múa không tốt, sư phụ của ngươi không chịu đẽo nhạc cho chúng, không cho ngươi trách ta.”

“Không có.” Tam công chúa cười nói: “Ài, vừa cùng ngươi nói như vậy, ta cảm thấy sư phụ nơi đó, ta nên nói với hắn sớm một chút, làm cho hắn lại đây một chuyến. Nếu không thể, chúng ta cũng sớm tuyển cái khúc khác.”

Đỗ Oánh Nhiên tự nhiên là gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vũ nhạc

Ngày thứ hai theo Tam công chúa tới, còn có một người khác.

Đỗ Oánh Nhiên thấy người này, thần sắc có chút hoảng hốt, thật không ngờ sư phụ nhạc sĩ của Tam công chúa dĩ nhiên là hắn.

Ước chừng hơn ba mươi tuổi, áo dài màu thiên thanh, bên hông treo một cái ngọc bội kết túi lưới màu lam tương như đồ bạc, dưới chân là giày ngắn màu đen, Đỗ Oánh Nhiên biết người trước mắt tuổi tác thực tế có hơn bốn mươi tuổi, thời gian cũng không có lưu lại nhiều dấu vết ở trên người hắn, một đôi mắt mây lạnh nhạt, bạc thần mẫn khởi, giống như không nhiễm khói lửa nhân gian. Nguyên nhân Đỗ Oánh Nhiên biết hắn cũng rất đơn giản, người này tục danh là Vương Hành Chi, là viện trưởng Vũ Nhạc viện, lúc ấy khảo hạch nhập Vũ Nhạc viện có hắn tham dự. Vốn là ‘Đỗ Oánh Nhiên’ khiếu vũ không tốt, Tề Chúc Hoa lại thường xuyên giả bộ tình tâm nhắc tới người này nghiêm khắc cùng trách móc nặng nề, làm cho trong lòng nguyên chủ vạn phần khản trương, trong lần khảo hạch đó ‘Đỗ Oánh Nhiên’ cuối cùng làm ra xấu hổ lớn, khiếu vũ nhưng lại phạm vào người mới học cũng sẽ không bản thủ bản cước sai lầm, còn bị tay chân của mình vướng víu, vạn phần chật vật. Thậm chí chọc cho những người khảo hạch khác cười khề ra tiếng, làm cho nguyên chủ chật vật đi ra, thậm chí không dám nhìn tới ánh mắt Vương Hành Chi.

Vương Hành Chi tiến vào đến trong viện, liền thấy Đỗ Oánh Nhiên ngهنh ở cửa: “Đây là Đỗ tiểu muội tử.” Thanh âm Tam công chúa vui vẻ, đi lên phía trước vài bước cùng Đỗ Oánh Nhiên đóng vai mà đứng, nói: “Sư phụ, sân của Đỗ tiểu muội tử rất khác biệt có phải hay không?”

Vương Hành Chi vẫn là một bộ biểu tình người sống chết đến gần, Đỗ Oánh Nhiên lại chú ý tới mặt Vương Hành Chi hơi hơi giãn ra: “Đỗ Oánh Nhiên, ta đã gặp qua ngươi.” Thanh âm của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vận luật đặc biệt. Tình tình Tam công chúa thiên chân hơn nửa học tập nhạc khúc rất có thiên phú, xưa nay Vương Hành Chi nay đôi đôi vị đệ tử chân truyền này coi trọng tương đãi, Vương Hành Chi cũng biết Tam công chúa chỉ có một chút tiếc nuối đó là bởi vì bệnh tim không thể khiếu vũ, lần này ở Vạn Thọ tiết mừng thọ Thánh thượng, vốn là hai người tấu khúc mừng thọ Thánh thượng, ai biết hôm qua Tam công chúa kích động lại đây, nói cùng với Đỗ Oánh Nhiên cùng hợp vũ. Vương Hành Chi cẩn thận đánh giá, liền cảm thấy Đỗ Oánh Nhiên trước mắt hắn tựa hồ có chút ấn tượng, chính là sau một lúc lâu cũng không có nhớ tới đến tột cùng là gặp qua Đỗ Oánh Nhiên ở đâu.

Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Bị vương viện trưởng đã nhìn ra, ta tham gia quá Vũ Nhạc viện khảo hạch, viện trưởng đối ta ấn tượng khắc sâu cũng là bình thường, ngày đó ta nhưng là ra xấu hổ lớn đâu. Đầu tiên là bản thủ bản cước, sau đó cư nhiên bản thân đem bản thân sảy.” Lúc Đỗ Oánh Nhiên nói lời này, cúi thấp đầu xuống, bộ dáng như là ngượng ngùng vạn phần.

Lời nói của Đỗ Oánh Nhiên cũng làm Vương Hành Chi nhớ lại, nghĩ tới trò hề lúc đó của Đỗ Oánh Nhiên, lại nhún mày.

Tam công chúa thấy biểu tình của Vương Hành Chi, vội vàng nói: “Sư phó, có câu cửa miệng nói: Sĩ đừng ba ngày, làm nhìn với cặp mắt khác xưa. Ngươi xem Đỗ tiểu muội tử khiếu vũ như thế nào trước một chút a.” Tiếp theo lại chớp mắt với Đỗ Oánh Nhiên: “Ngươi còn có lúc như vậy, ta nghĩ nhất định buồn cười lắm.”

“Cũng không phải sao.” Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Lúc ấy còn có người cười lên tiếng, ta từ dưới đất đứng lên, cũng không xem biểu tình của người khác, liền vội vội vàng vàng đi ra ngoài, lần khảo hạch đó cứ như vậy.”

“Ngươi còn có thời điểm như vậy, đáng tiếc không cho ta xem, nhất định rất buồn cười.” Tam công chúa cười nói.

“Điềm Nhiên.” Vương Hành Chi nhún mày, gọi tục danh của Tam công chúa. Quốc họ là Trịnh, tục danh của Tam công chúa là Trịnh Điềm Nhiên.

Tam công chúa như là bị sợ hãi, khiếp sinh sinh nhìn Vương Hành Chi, cúi đầu nói: “Sư phụ, ta.....” Nhìn sư phụ gật đầu với mình, Tam công chúa nói với Đỗ Oánh Nhiên: “Không phải ta cười ngươi, ta chỉ là.....”

Đỗ Oánh Nhiên dè dặt bàn tay Tam công chúa: “Ta a, bản thân hồi tưởng lúc trước đều cảm thấy thú vị, ngươi xem, vô luận lúc ấy như thế nào, hiện tại ta khiếu vũ không tệ.”

Tam công chúa gật đầu thật mạnh, nói với Vương Hành Chi: “Sư phụ, nàng múa rất khá.” Bất quá bởi vì vừa mới bị sư phụ gọi tên như vậy, nói chuyện khiếp sinh sinh, lo lắng không đủ.

Vương Hành Chi thấy Đỗ Oánh Nhiên tươi cười bằng phẳng, biết nàng là không chú ý, hòa nhã nói với Đỗ Oánh Nhiên: “Vũ giả khiếu vũ trên đài, không thể quá mức khản trương, cũng không thể không khản trương, người lần trước đó là vì quá khản trương. Xuân Đào múa qua vũ đạo người bố trí cho ta xem, có chút ý tứ, phải biết rằng Tam công chúa khiếu vũ tiết tấu không thể quá nhanh, nhưng nếu là chúc thọ vũ, múa quá chậm, cũng rất khó biểu hiện ra ý tứ vui mừng hàm xúc, ta nghĩ biết người sắp xếp vũ đạo này như thế nào.”

Đỗ Oánh Nhiên nói: “Hai người hợp vũ, ta nghĩ tiết tấu là một nhanh một chậm, Vương viện trưởng có khúc mục đàn tấu dự bị mừng thọ không?”

Kiểm Lan lấy cảm, Đỗ Oánh Nhiên cũng thay vũ phục, cẩn thận lắng nghe vũ nhạc của Vương Hành Chi, đợi cho xong một khúc, tinh tế cân nhắc như thế nào xứng với nhạc khúc này, bởi vì vội vàng chỉ nghe một lần, chỉ lấy giai điệu mình ấn tượng sâu nhất mà cân nhắc.

Thời điểm Đỗ Oánh Nhiên đang cân nhắc, Tam công chúa đang cầm chén trà, trong chốc lát uống một hớp nước, hiển nhiên có chút khản trương. Vương Hành Chi cầm trà trần đông dạng, nhìn tiền hạc tư thái khác nhau trong được điện. Ước chừng sau thời gian một chén trà, Đỗ Oánh Nhiên cười nói: “Xin Vương viện trưởng hãy đàn tấu vũ khúc lại một lần, linh tinh vụn vặt nghĩ được vài cái động tác, người xem xem thích hợp hay không.”

Vương Hành Chi cũng không có trả lời, tiếng đàn trong tay lại bắt đầu. Đợi cho đến lúc bộ phận cao triều thay nhau nổi lên, Đỗ Oánh Nhiên cũng động mạnh, Tam công chúa khản trương nhìn động tác của Đỗ Oánh Nhiên, chỉ thấy trong tay áo nàng tung bay, hai chân luân phiên, bay nhanh chuyển vòng, mỗi một điểm dừng chân đều dẫn lúc tiếng đàn trào dâng, đột nhiên dừng lại động tác, theo tiếng đàn nhu hòa, động tác của Đỗ Oánh Nhiên cũng nhu tình như nước, mũi chân điểm nhẹ mặt đất giống như tơ liễu khinh phiêu phiêu lững lờ theo gió, Đỗ Oánh Nhiên nhất tĩnh vừa động đưa ra nhất thị thời điểm động tác của Đỗ Oánh Nhiên nhanh lên thì cực nhanh, thời điểm tĩnh, lại là bày ra tư thế nổi bật. Động tác như thừa thốt không thành vũ đạo, Vương Hành Chi lại hơi hơi gật đầu, hiểu ra đây là múa hai người, Tam công chúa bởi vì thân mình không thể múa động tác quá phức tạp, cách múa của Đỗ Oánh Nhiên như vậy chính là cùng động tác của Tam công chúa hòa hợp. Hơn nữa trí nhớ của Đỗ Oánh Nhiên không tệ, có thể nhớ kỹ nhịp lúc cao triều, dụng tình vào trong tiếng đàn. Nhìn vũ đạo của Đỗ Oánh Nhiên, Vương Hành Chi nghĩ đến nếu lúc trước nàng có tiêu chuẩn như vậy, đã sớm vào Vũ Nhạc viện, nha đầu trước mắt cũng là có lòng kiên nhẫn, cho dù là không có tiến vào Vũ Nhạc viện, vẫn chuyên cần luyện tập không ngừng. Vương Hành Chi nhìn ra được tiêu chuẩn của Đỗ Oánh Nhiên thậm chí muốn so với không ít vũ giả đã ra Vũ Nhạc viện cao hơn, Vương Hành Chi còn biết Đỗ Oánh Nhiên cùng Tam công chúa quen biết, là vì Đỗ Oánh Nhiên còn có một tay y thuật tốt, hai hạng như thế, liền làm cho Vương Hành Chi thập phần thương thức Đỗ Oánh Nhiên trước mắt, thể nhân còn tranh luận thật sự làm tốt một việc, nếu là đem hai hạng hoàn toàn không thể làm chung lại rất khó làm tốt, thì càng khó khăn.

Vương Hành Chi dừng cầm lại.

Tam công chúa có chút khản trương hỏi: “Sự phụ, thế nào?”

“Có thể, trên Vạn Thọ tiết, ta bạn nhảy cho các người.” Vương Hành Chi hơi hơi gật đầu, nói như thế.

Vương Hành Chi vừa dứt lời, làm Tam công chúa hoan hô một trận: “Thật tốt quá.”

Vương Hành Chi nhìn bộ dáng Tam công chúa, mỉm cười, nghĩ đến lần trước Tam công chúa mang theo Tề Chúc Hoa năn nỉ mình bạn nhảy, tuy rằng nhìn ra được Tề Chúc Hoa dùng tâm chuẩn bị, Vương Hành Chi vẫn là cảm thấy thương thương không thể xuất sắc. Vương Hành Chi làm viện trưởng Vũ Nhạc viện, cũng không phải mỗi năm trên Vạn Thọ tiết đều bạn nhảy cho người ta, chỉ có thời điểm có ca múa sắp xếp có ý xuất sắc, hẳn mới có thể ra tay. Mà vũ đạo của Đỗ Oánh Nhiên nếu là nhất động nhất tĩnh hai người hợp vũ, coi như không tệ, khó được nhất là vũ đạo này là tâm ý của Tam công chúa, chỉ cần Đỗ Oánh Nhiên múa không phải quá kém, Vương Hành Chi liền chuẩn bị bạn nhảy cho hai người.

Đỗ Oánh Nhiên thấy biểu tình của Vương Hành Chi, ước chừng đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, Đỗ Oánh Nhiên có nghĩ rằng muốn biểu hiện trước mặt Vương Hành Chi, nghĩ đến nguyên chủ khảo hạch trước mặt Vương Hành Chi chật vật như vậy, lần này biểu hiện một phen, coi như là bồi thường giác ngộ cho nguyên chủ, liền nói với Tam công chúa: “Công chúa người có biết vẽ tranh?”

“Biết.” Tam công chúa gật gật đầu: “Ta am hiểu sơn bọ thủy điều, còn có cá tôm cũng không tệ, cung nữ là không am hiểu, mã họa cũng không tốt, lần trước sự phụ vẽ tranh còn nói ta.” Đêm ngóntay tinh tế nói xong.

Đỗ Oánh Nhiên nghe lý do của Tam công chúa, trên mặt mang cười, nhìn trên mặt Vương Hành Chi cũng mang cười không khác, hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng xoay mặt, Đỗ Oánh Nhiên nghĩ cái Tề Chúc Hoa gọi là Vương Hành Chi người này nghiêm khắc trách móc nặng nề ước chừng là bịa đặt, thái độ đối đãi Tam công chúa, có thể nhìn ra được, Vương Hành Chi cũng không phải một người trách móc nặng nề.

“Vậy liền tốt.” Đỗ Oánh Nhiên gật gật đầu, sau đó nói với Vương Hành Chi: “Viện trưởng, vũ đạo này nửa đoạn đầu là ta cùng Tam công chúa hợp vũ, rồi nửa đoạn sau, ta có chủ ý khác.”

Vương Hành Chi nâng mắt, nói: “Nhưng là để cho Tam công chúa vẽ tranh, người ở bên cạnh khiếu vũ?” Chủ ý này cũng không tính cao minh, nhưng là người vẽ tranh là Tam công chúa, là đích nữ Thánh thượng thương yêu nhất, lập tức liền làm cho tiết mục này so với lúc trước càng thêm xuất sắc.

“Ta cùng Tam công chúa đều là vừa khiếu vũ vừa vẽ tranh.” Đỗ Oánh Nhiên nói.

Vương Hành Chi cũng có hứng thú, vốn cho là Tam công chúa lảng lạng ở một bên vẽ tranh, Đỗ Oánh Nhiên khiếu vũ, hiện tại xem ra không phải như thế.

Liền ngay cả Tam công chúa cũng mở to hai mắt, nói: “Nhưng là thủy mặc vũ? Dùng tay áo thấm mực nước khiếu vũ? Cái này ta múa không được.”

Đỗ Oánh Nhiên lắc đầu: “Tự nhiên không phải.” Cái loại thủy mặc vũ này cần dùng tới xảo lược, đây đúng là Tam công chúa khiêm khuyết.

Cho người lấy một phiến bình phong phía trên dán giấy tuyên thành, hai người Kiếm Lan cùng Diên Vĩ chia làm bên trái phải, Kiếm Lan phải làm là đem bút chấm mực, cước bộ Đỗ Oánh Nhiên nhẹ nhàng khiêu vũ tiếp nhận bút Kiếm Lan đưa tới, họa vài nét bút thật mạnh trên giấy tuyên thành trên bình phong, liền đem bút đã dùng đưa cho Diên Vĩ, cước bộ vũ động đến bên cạnh trước tấm bình phong nhẹ nhàng khiêu vũ, sau lại chuyển tới bình phong, lại vẽ vài nét bút. “Là như vậy.” Đỗ Oánh Nhiên đơn giản vẽ xong quái thạch lờ mờ, đem bút giao cho Diên Vĩ.

“Biện pháp này của ngươi thú vị.” Tam công chúa vỗ tay cười nói.

“Quả thật không tệ.” Vương Hành Chi cũng tán thưởng nói, lại có vũ đạo, lại có thi họa cụ thể đưa cho Thánh Thượng, có thể nói là lưỡng toàn.

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười: “Được viện trưởng tán thưởng, ta cũng coi như đạt được tâm nguyện lúc trước, lúc ấy thời điểm đi Vũ Nhạc viện khảo hạch, có thể nói là vạn phần khân trương.”

“Nhìn vũ đạo của ngươi, coi như là hạ chút công phu.” Vương Hành Chi nói: “Thập phần khó được.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vũ nhạc [nhị]

Trước khi rời đi Vương Hành Chi để lại khúc phổ đã sớm chuẩn bị, Đỗ Oánh Nhiên dẫn dò Tam công chúa ở thời điểm còn không có vũ nhạc cũng phải làm động tác cơ bản, lập cân khai bối, Tam công chúa tự nhiên không ngừng gật đầu: “Được rồi, thời điểm ba ngày sau ta lại đến, không muốn bắt đầu khiêu vũ.”

Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười: “Nhị tỷ tỷ tốt của ta, ngươi cứ yên tâm đi.”

“Đỗ tiểu muội tử tuy rằng nhỏ, làm việc ta rất yên tâm.” Tam công chúa lão khí hoành thu nói, vẫn chưa nói hết, liền cười khanh khách, thời niên thiếu tươi cười luôn tới mặt danh kỳ diệu, cười đến không hề lo lắng. Liền ngay cả Vương Hành Chi cũng bị Tam công chúa tươi cười cuốn hút, môi hơi hơi nhếch lên.

Sau khi Tam công chúa rời đi, Đỗ Oánh Nhiên đem khúc phổ bỏ vào tay áo, liền đi hiệu thuốc bắc. Từ vào tháng mười, thời tiết một ngày lạnh hơn một ngày, nhìn hướng tây u ám nặng nề, gió lại mạnh lên, không chừng là trời muốn mưa.

Một bước vào hiệu thuốc bắc, chỉ thấy là Trầm Tử Hào lúc trước đã từng chặn trụ cùng Đỗ Phi nói chuyện với nhau thật vui. Đỗ Oánh Nhiên nao nao, liền thấy Trầm Tử Hào ôn hòa cười cười với Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên cũng hơi hơi gật đầu với hắn, cước bộ nhẹ nhàng vòng qua hai người, cũng không tiến lên quấy rầy, mà là đi trong hậu viện ôn tập. Thời điểm khiêu vũ nàng sẽ làm được tốt nhất, y thuật cũng là không thể buông.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Võ cùng Đỗ Oánh Nhiên ở chung, cũng biết tính tình Đỗ Oánh Nhiên ôn hòa, mở miệng nói: “Tiểu thư ngươi nguyên bản đi học thật tốt, còn cố gắng như vậy, thật thật là không lưu đường sống cho ta.”

Đỗ Oánh Nhiên cuộn quyển sách trên tay, gõ trong lòng bàn tay, nói: “Nếu là ta lười biếng, người thứ nhất không thuận theo chính là phụ thân của ta. Ta nghĩ muốn kế thừa y bát của hắn.”

“Nói thật.” Tiểu võ xề gần nói: “Sư tỷ, ngươi mỗi ngày cột bao cát luyện vũ, lại là vội vàng chuyện khiêu vũ, lại là vội vàng xem chẩn, chẳng lẽ không mệt. Nếu không phải thời gian này nghỉ một chút cũng tốt.” Vừa mới bắt đầu Tiểu Võ là kêu Đỗ Oánh Nhiên tiểu thư, nhưng là lúc đầu Đỗ Phi thu lưu Tiểu Võ liền chưa bao giờ nghĩ tới làm cho hắn làm hạ nhân, hơn nữa Đỗ Oánh Nhiên chu toàn tá hữu, làm cho Tiểu Võ chính thức bái Đỗ Phi làm sư phụ, còn Đỗ Oánh Nhiên lại là làm sư tỷ của Tiểu Võ.

“Ta có thể như vậy, đây là bởi vì vui ở trong đó.” Đỗ Oánh Nhiên thiêu thiêu mi với Tiểu Võ: “Nếu không thích, ngày ngày còn phải đi làm, đó là dày vò, ta thích khiêu vũ, học y ta cũng thích, trong khoảng thời gian này tuy rằng mệt mỏi chút, ngày quá phong phú, trong lòng ta cũng vui mừng. Hơn nữa, này học y cũng giống khoa cử vậy, không tiến tức lui. Mỗi ngày xem vài cái phương thuốc, lúc xem chẩn cho người khác liền có thể đi đường vòng ít chút.”

Tiểu Võ còn trêu ghẹo nói, Đỗ Oánh Nhiên nghĩ tới Trầm Tử Hào ở bên ngoài, liền hỏi: “Ta vừa mới thấy Trầm công tử cùng phụ thân ta nói chuyện với nhau thật vui.”

“Trầm công tử cùng một vị Mạnh công tử khác cũng không biết từ nơi nào nghe được học vấn của lão gia rất tốt, lại đây tham thảo cùng lão gia đâu.” Tiểu Võ nói.

Mạnh công tử, Đỗ Oánh Nhiên trong lòng nhảy dựng, ngón tay không tự giác xiết chặt quyển sách, rất nhanh lại thả lỏng, nói: “Ta vừa mới chỉ thấy Trầm công tử. Nếu là còn có Mạnh công tử, lại ở nơi nào?”

“Mạnh công tử trên người bất lợi.” Tiểu Võ nói, lúc này tán thưởng nói: “Lúc trước còn nghe người ta nghị luận nói Mạnh công tử là trong kinh nổi danh ngọc thụ lâm phong, hôm nay thấy quả nhiên là tuần kiệt. Nhưng là bộ dạng liền cảm thấy gấp là không thể quên.”

Đỗ Oánh Nhiên nhấp mím môi: “Ngươi thấy?”

“Ân.” Tiểu Võ gật gù thật mạnh đầu: “Ta đúng là không biết sư phụ còn có học vấn như vậy, Mạnh công tử cùng Trầm công tử nghe sư phụ nói vấn đề, cũng là liên tục gật đầu, vừa rồi sư phụ còn cho ta đi trở về một chuyến, tìm không ít quyển sách đâu.”

Lông mi Đỗ Oánh Nhiên vỗ nhẹ nhàng, nghĩ vị này Mạnh công tử, trong miệng cảm thấy có chút khô. Thấy Tiểu Võ mang theo tử sa hồ nấu nước, hiển nhiên là muốn châm nước cho khách nhân ngoài phòng, liền nói: “Để cho ta đi.”

“Sư tỷ.....”

Đỗ Oánh Nhiên đưa tay điểm điểm đầu Tiểu Võ, thần nhiên cười: “Ngươi vừa rồi còn nói ta đọc sách nhiều lắm, sợ ta đi trước ngươi quá xa, hiện tại ta đi ra ngoài tiếp đón khách nhân, chẳng phải là đang cho ngươi cơ hội cho ngươi khổ đọc.”

Đỗ Oánh Nhiên mang theo tử sa hồ trong tay, Tiểu Võ vén rèm cửa màu lam, Đỗ Oánh Nhiên mới từ nội gian đi ra ngoài, liền thấy Mạnh Thư Chí. Quần áo trường bào màu lam, bên hông chuôi ngọc bội ngư được long môn đánh túi lưới màu đỏ, chỉ cần chấp tay mà đứng ở nơi đó đó là một đạo phong cảnh, quả thật là giống như thanh tùng cao ngất, gấp là không thể quên.

Mạnh Thư Chí thấy Đỗ Oánh Nhiên trong tay mang theo tử sa hồ một thân hạnh màu vàng thêu hồng mai, vài búi để gài, cùng nguyệt váy bách điệp như ý, trên đầu cấm sai hoàn ngọc bích, thùy tai thượng mang khuyên tay cùng màu, trên mặt mang theo mím cười ngọt ngào, hai cái đồng tiền nho nhỏ rất là đáng yêu. Mạnh Thư Chí hơi hơi nhăn mày, hẳn thật sự quan sát như vậy là vì cảm thấy Đỗ Oánh Nhiên trước mắt có chút quen quen.

“Mạnh công tử.” Đỗ Oánh Nhiên mỉm cười.

“Ngươi nhận thức ta?” Mạnh Thư Chí nói.

Đỗ Oánh Nhiên nhìn Mạnh Thư Chí hơi hơi thượng thiêu phượng mâu trong suốt sáng ngời, cười cười nói: “Từng gặp mặt một lần. Từng ở thư cục, gặp qua Mạnh công tử cùng Liễu cô nương. Ta thập phần khắc sâu ấn tượng đâu.”

Vừa nói như vậy Mạnh Thư Chí cũng nhớ ra, nữ tử trước mắt nghe lên Liễu Liên An cùng mình nói chuyện, Mạnh Thư Chí nhăn mày lại.

Là người không giấu được cảm xúc, cơ hồ cảm xúc gì đều có thể từ trong mắt hắn nhìn đến, Đỗ Oánh Nhiên thấy bộ dáng Mạnh Thư Chí liền biết sau khi mình đi rồi, Liễu Liên An nói mình cái gì, dù sao Liễu Liên An kia giỏi về tâm kế, mím cười, mở miệng nói: “Lần trước ở thư cục xem sách thuốc nhập thân, đại khái là đứng ở nơi đó lâu, làm cho Liễu cô nương cùng Mạnh công tử ngươi hiểu lầm.”

Mạnh Thư Chí đối với sách mẫn cảm nhất, nghe được lời Đỗ Oánh Nhiên nói lập tức đã nghĩ đến lần trước trong tay Đỗ Oánh Nhiên quả thật là cảm sách thuốc, nhà nàng vốn là mở hiệu thuốc bắc, như thế xem ra nói không chừng lần trước là hiểu lầm, nghĩ vậy, Mạnh Thư Chí thư giãn mày, hòa nhã nói: “Có lẽ là như vậy. Đỗ cô nương, ta thay ngươi lấy hồ.”

Đưa tay cầm hồ, trong lúc vô tình đụng mu bàn tay Đỗ Oánh Nhiên: “Ngươi là khách nhân, như vậy không thích hợp.” Cước bộ nhẹ nhàng Đỗ Oánh Nhiên đi phía trước Mạnh Thư Chí, vốn cũng không thấy tai Mạnh Thư Chí hồng lên.

Mạnh Thư Chí đi theo phía sau Đỗ Oánh Nhiên, chú ý tới bộ pháp của Đỗ Oánh Nhiên giống như đập tiết tấu của vũ nhạc, mà khuyên tai phát ra tiếng vang thanh thúy, là nhạc khúc của nàng.

“Mạnh công tử mời ngồi.” Đỗ Oánh Nhiên nghiêng thân mình, sau khi để cho Mạnh Thư Chí nhập tòa, châm nước trà cho mọi người.

Đỗ Phi nhìn liếc mắt Đỗ Oánh Nhiên một cái, hôm nay thời điểm Mạnh Thư Chí cùng Trầm Tử Hào cùng đi hướng hắn tham thảo học vấn, hẳn vốn là tính cự tuyệt, dù sao nhiều năm qua hắn nhuộm dần y thuật chi đạo, khoa cử đã buông xuống. Nhưng là sau khi biết lai lịch Mạnh Thư Chí lại đánh mất chủ ý, Đỗ Phi vừa rồi luôn luôn quan sát Mạnh Thư Chí, ánh mắt sáng sủa làm người cũng là nghiêm cẩn tự hạn chế, bên cạnh hỏi thăm hắn cuộc sống, giống như Tề gia nói vậy, không một chỗ không ổn.

“Thân thể Trầm công tử tốt, vậy một lượng bạc có xài đáng giá?” Đỗ Oánh Nhiên xảo tiểu nhân nhiên, châm một ly trà cho mình, ngồi ở bên người Đỗ Phi.

“Đỗ tiểu thư y thuật quả thực cao minh.” Trầm Tử Hào cười yếu ớt nói: “Tật xấu này của ta từ nhỏ đã đi theo ta, nghe Đỗ lời tiểu thư, mỗi khi khó chịu ần huyết dần trung, liền tốt hơn nhiều, chỉ chờ đến ngày tam cử, Đỗ tiểu thư giúp trị tận gốc.”

“Vậy liền tốt.” Đỗ Oánh Nhiên hơi hơi gật đầu.

Mạnh Thư Chí mở miệng nói: “Đỗ cô nương đã có y thuật như thế, vì sao không nhập Y Thuật viện. Chứng ho của Tử Hào là bệnh cũ, hiện tại đã muốn tốt hơn phân nửa, bởi vậy có thể thấy được cô nương y thuật cao minh.”

“Lúc trước ta ở trong nhà cậu mợ, có một biểu tỷ làm bạn, khi đó một lòng một dạ chuyển ở trong vũ nhạc.” Đỗ Oánh Nhiên nói: “Cho nên khi đó không có nhập Y Thuật viện.”

“Nguyên lai là như vậy.” Mạnh Thư Chí hơi hơi gật đầu.

Đỗ Phi có ý tiếp tục cùng Mạnh Thư Chí trường đàm, liền nói: “Oánh Nhiên, nếu Trầm công tử đến đây, ngươi liền nói với hắn trong ngày thường nhận

trị được phé địa phương thuốc. Mạnh công tử không ngại đi theo ta một chút, vừa rồi Tiểu Võ còn sót vài quyển sách.”

Nhân tình Mạnh Thư Chí sáng lên, liền đứng lên bái Đồ Phi: “Hôm nay đã được tiên sinh chỉ điểm, vô cùng cảm kích.”

Đồ Phi cười nói: “Nguyên bản ta cùng khoa cử chỉ đạo đã bỏ qua, ai ngờ vẫn còn tại trong lòng. Hậu sinh khả ứ, hai vị công tử tài cao, Đồ mỗ cũng lĩnh giáo. Dưới gối ta chỉ có tiểu nữ, mấy thứ này vốn chỉ là để trong nhà, vô được sử dụng.”

Trầm Tử Hào mở miệng nói: “Ta cùng Thư Chí, sau khi sao chép xong, sẽ trả cho tiên sinh, tiên sinh lưu trữ làm niệm tưởng cũng là tốt.”

Nguyên bản Đồ Phi tặng người đó là bởi vì thưởng thức Mạnh Thư Chí, ở trong lòng hán nghĩ Đồ Oánh Nhiên nếu phải gả cho Mạnh Thư Chí, như vậy những quyển sách đó đơn giản là cho hán trước thời gian thôi, bất quá lúc này Trầm Tử Hào nói như vậy, hán cũng liền đáp ứng.

“Tư Hào huynh, đợi lát nữa ta lại đến tìm ngươi.” Đợi cho Trầm Tử Hào gặt đầu, Mạnh Thư Chí liền đi theo Đồ Phi ly khai được đường.

Sau khi Đồ Oánh Nhiên thấy hai người rời khỏi, nói với Trầm Tử Hào hai phương thuốc thực liệu, tinh tế nói dùng hạng mục công việc cần chú ý, nói tiếp: “Đợi lát nữa ta viết xuống, ngươi mang về là được.”

“Như thế làm phiền cô nương.” Trầm Tử Hào cười nói: “Phương thuốc này có cần trả một lượng bạc khác.”

Đồ Oánh Nhiên cũng cười nói: “Phương thuốc này là đưa tặng, nếu là người khác đến cầu, nhưng là vạn kim khó cầu đâu.”

Hai người nhìn nhau cười, vốn là cảm giác xa lạ ngăn cách cũng tiêu tán không ít, Đồ Oánh Nhiên: “Ta hiểu kì, Trầm công tử làm sao biết chuyện gia phụ từng khoa cử.”

“Đây là bởi vì hảo hữu Mạnh Thư Chí của ta.” Trầm Tử Hào cười yếu ớt nói: “Lần trước hán thấy ta, nói đến chứng ho của ta tốt rất nhiều, hán liền hỏi ta đại phu nào xem cho ta, ta nói tục danh của Đồ đại phu, hán đúng là biết được, nhà để sư, thường có chút đồ bình thường không thấy được, tỷ như bài thi khoa cử nhiều năm trước, Mạnh phủ đều thu nhận sử dụng, cho nên mới có chuyện ta cùng hán tới chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vũ nhạc [tam]

Đồ Phi cùng Mạnh Thư Chí vào sân, Kiếm Lan vừa nhìn thấy Mạnh Thư Chí mí mắt liền nhảy dựng, vội vàng hành phúc lễ với hai người.

“Ngô ma ma đâu?” Đồ Phi hỏi, chìa khóa phòng kho trong nhà là ở trong tay Ngô ma ma, vừa rồi Tiểu Võ trở về một chuyến còn không có lấy ba quyển sách, là đặt ở trong phòng kho.

Kiếm Lan cúi đầu nói: “Nô tỳ đi thỉnh Ngô ma ma.” Kiếm Lan dẫn theo làn váy vội vàng vàng rời đi.

Mạnh Thư Chí cẩn thận đánh giá sân, sân bố cục cùng những tòa nhà khác đều bất đồng, tiền hạc trong ruộng thuốc dẫn hán chú ý, tiếp theo đó là một chỗ dùng đá cẩm thạch xây thành hình quạt, còn có đường nhỏ vòng quanh sân.

“Đây đều là nữ nhi của ta san bằng ra, lúc sáng sớm chạy vòng quanh sân, tiếp theo đó là ta đánh ngũ cầm quyền, nằng lại khiêu vũ.” Đồ Phi thấy ánh mắt Mạnh Thư Chí, liền chủ động mở miệng nói: “Nói thể thân mình phải muốn theo kịp đúng không?”

“Thái tổ cũng từng nói qua, có khí lực cường tráng mới có thể đọc sách giỏi.” Ánh mắt Mạnh Thư Chí đầy khen ngợi: “Tổ phụ ta cũng đem điểm này viết vào trong gia huấn. Lệnh ái không chỉ có học tốt y thuật, cũng am hiểu vũ nhạc? Gia muội thực thích khiêu vũ, hiện tại học tập ở Vũ Nhạc viện.” Vì vậy Mạnh Thư Chí phát hiện đối Đồ Oánh Nhiên lại nhiều hảo cảm hơn, vô luận là làm cái gì, đều cần có khí lực cường kiện.

“Nàng a.” Đồ Phi cười nói: “Quả thật có chút hứng thú, tiếc nuôi duy nhất đó là không có tiền vào Vũ Nhạc viện. Trong nhà ngươi còn có muội muội?”

Kiếm Lan thỉnh Ngô ma ma đang rất nhanh đi tới, bởi vì lúc dời vào trong sân liền sửa sang lại phòng kho một lần, trong phòng kho cũng không có không thoáng khí do lâu không có người ở. Đồ Phi nói với Ngô ma ma: “Tự ta tới tìm là được.”

Ngô ma ma theo lời lui ra.

Lúc này Kiếm Lan đi khuê phòng, kéo kéo góc áo Diên Vĩ, nhẹ giọng nói: “Lão gia là cùng Mạnh công tử đến cùng nhau.”

“Mạnh công tử nào?” Diên Vĩ còn không có phản ứng lại.

Kiếm Lan nhỏ giọng nói: “Còn có Mạnh công tử nào? Chính là lần trước gặp gỡ ở thư cục, trước ở tiệm trang sức gặp vị Liễu cô nương kia.”

Nhất thời ấn tượng của Diên Vĩ liền rõ ràng lên, Liễu Liên An kia tựa hồ là thích Mạnh Thư Chí, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Chuyện của tiểu thư, chính nàng hiểu rõ trong lòng.”

Kiểm Lan cười cười, nguyên bản lo lắng Diên Vĩ thiếu kiên nhẫn, lúc này xem ra cũng không phải, cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Đúng rồi, tiểu thư là người có chủ ý, chuyện này, đợi trễ chút nói cho nàng là được.” Kiểm Lan là dặn dò riêng Diên Vĩ hai câu, hai người ở chung cũng là khoái trá, tính tình Diên Vĩ cũng không tranh phong, Kiểm Lan lại là lanh lợi biết xem ánh mắt người khác, hơn nữa lại có Ngô ma ma dạy, như vậy qua ngày như cá gặp nước, không khỏi may mắn ra khỏi Tề phủ.

Lúc này Đỗ Phi đang cùng Mạnh Thư Chí ra sân, Mạnh Thư Chí nhin không được hỏi: “Đỗ tiên sinh là [liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên] Trạng Nguyên lang, tài hoa hơn người, sau lại trên người có viên chức, lại vì sao lựa chọn du y thiên hạ.” Thanh âm Mạnh Thư Chí dừng một chút: “Tiên sinh tài cao, y thuật cũng là đứng đầu, ta từng lưu ý tin tức của tiên sinh, biết tiên sinh ở Giang Nam có danh diệu thủ hồi xuân.”

“Tổ tiên nhà ta nguyên bản là y dược thế gia, không bao lâu không thích y thuật, sở cầu khoa cử chi đạo, sau phu nhân ta chết bệnh, ta liền hồi hận, nếu năm đó ta dùng một chút tâm tư ở trên y thuật, có lẽ sẽ không cùng nàng âm dương chia cách.” Ngự khí Đỗ Phi bình tĩnh.

Mạnh Thư Chí nói: “Đỗ tiên sinh cùng tôn phu nhân phu thê tình thâm, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ. Đỗ tiên sinh, người làm quan tạo phúc một phương, hành y thì diệu thủ hồi xuân, có thể xem như trăm sông đổ về một biển.”

Đỗ Phi cười cười: “Đều là chuyện quá khứ, nếu là lúc trước, vẫn du y cũng không phải không thể, hiện tại nữ nhi làm bạn dưới gối, mấy năm nay bên ngoài hơi có chút thành tựu, nay ở lại trong kinh, gần nhất có thể bồi bên cạnh con gái, thứ hai lại là sửa sang lại những bản chép tay này.”

“Đỗ cô nương tuổi tác không lớn, cũng có tài diệu thủ hồi xuân.” Mạnh Thư Chí nói.

Đỗ Phi nghe Mạnh Thư Chí nói đến nữ nhi, ánh mắt trở nên nhu hòa, nói: “Nàng học y hơi có chút thiên phú, qua một thời gian, y thuật nhất định không kém ta.”

Mạnh Thư Chí nghĩ tới ngày đó bộ dáng Đỗ Oánh Nhiên ở thư cục ôm sách vở, đậm cười cùng mình giải thích đang xem y thuật, nghĩ đến hôm nay ngay từ đầu vắng vẻ Đỗ Oánh Nhiên, sau cũng thiếu một câu giải thích chính thức, nhấp mím môi.

“Thư Chí.”

Mạnh Thư Chí có chút xấu hổ, cư nhiên ở Đỗ Phi nơi này thất thần, vội vàng nói: “Tiên sinh gọi ta Quan Ngọc là được.” Quan Ngọc là tự của Mạnh Thư Chí.

Đỗ Phi dừng một chút, nói: “Quan Ngọc. Nếu sau này không chê, có gì không hiểu, đến hiệu thuốc bắc tìm ta là được, ngươi cùng Trầm Tử Hào đầu xuân sang năm, cũng muốn ứng thí.”

Mạnh Thư Chí mừng rỡ: “Đỗ tiên sinh tài cao, tại hạ cầu còn không được.” Gật gật đầu nói: “Đúng là sang năm.”

Đỗ Phi mỉm cười: “Ngươi cùng nhà ta là có chút duyên phận.” Hôm nay tiếp xúc một phen, hơn nữa lúc trước Tề gia hỏi thăm ra tin tức, trước mắt Đỗ Phi đối Mạnh Thư Chí có thể nói là thập phần vừa lòng, nếu Mạnh Thư Chí thường đến, cùng nữ nhi tiếp xúc thật nhiều cùng hiểu biết cũng là tốt.

Mạnh Thư Chí sùng sốt, mở miệng nói: “Duyên phận?”

Đỗ Phi cười vỗ vỗ bả vai Mạnh Thư Chí: “Trường bối nhà ngươi biết rõ.”

Mạnh Thư Chí nghe lời Đỗ Phi nói, trong lòng càng thêm hoang mang: “Nếu Đỗ tiên sinh cùng trường bối trong nhà quen biết, như vậy vì sao chưa bao giờ nghe người khác đề cập qua?”

Tươi cười trên mặt Đỗ Phi càng thêm mở rộng, chính là nhẹ giọng nói: “Trở về hỏi mẫu thân ngươi là được.”

Mạnh Thư Chí chỉ phải tạm thời đem nghi vấn này đặt ở trong lòng.

Đợi cho đến hiệu thuốc bắc, Đỗ Oánh Nhiên vừa thấy Mạnh Thư Chí cùng Đỗ Phi lại đây, liền đứng lên, Trầm Tử Hào cũng như thế.

Mạnh Thư Chí đi tới bên người Đỗ Oánh Nhiên, thấp giọng nói: “Cô nương có thể mượn bước nói chuyện?”

Đỗ Oánh Nhiên sùng sốt, tiện đà đi theo Mạnh Thư Chí đi ra ngoài phòng, Mạnh Thư Chí hành lễ thật sâu với Đỗ Oánh Nhiên, Đỗ Oánh Nhiên vội vàng nói: “Mạnh công tử vì sao hành đại lễ này?”

Mạnh Thư Chí nói: “Chuyện lần trước ở thư cục, tại hạ thiếu cô nương một câu giải thích.”

Đỗ Oánh Nhiên cười cười, Mạnh Thư Chí bộ dạng tuần tú tài học phẩm hạnh không một cái không giả, mới có thể làm cho Liễu Liên An tâm động, hoàn thân nói: “Mạnh công tử, không có gì đáng ngại, có câu nói quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, cũng là ta không tốt, làm cho Liễu cô nương hiểu lầm.”

“Là nha hoàn bên người biểu muội ta tính tình mạnh mẽ.” Mạnh Thư Chí nói; “Cùng cô nương không quan hệ.”

Đỗ Oánh Nhiên mở miệng nói: “Liều cô nương dung mạo diễm đam đáng yêu, làm cho người ta thấy liền tâm sinh thương tiếc ý. Xem dung mạo là người tính tình ôn hòa, tựa như cùng Mạnh công tử nói như vậy, phải là hạ nhân không đúng.”

Mạnh Thư Chí gật đầu nói: “Thân mình biểu muội không tốt, tính tình cũng nhu nhược, tổ mẫu liền cho nàng nha hoàn tính tình lạnh lẽ. Nếu là hiểu lầm, ta trở về cũng sẽ nói cho biểu muội nghe.”

Đỗ Oánh Nhiên nở nụ cười, nàng cười lộ lên nguyên bản là dềm nhìn, khoảng cách gần gũi như vậy khiến cho Mạnh Thư Chí lung lay ánh mắt, xán lạn nhược xuân hoa không hơn gì như thế, Đỗ Oánh Nhiên thanh thanh cổ hống, nói chuyện còn mang theo ý cười: “Liền làm phiền Mạnh công tử chuyển cáo, nếu là làm cho Liều cô nương hiểu lầm ta như vậy, trong lòng ta cũng khổ sở.”

Mạnh Thư Chí bởi vì tươi cười vừa rồi của Đỗ Oánh Nhiên, có chút không dám nhìn thẳng mặt nàng, hơi hơi nghiêng đầu, vừa vận đề cho Đỗ Oánh Nhiên thấy bên tai hân đồ bùng, lại chọc Đỗ Oánh Nhiên cười khẽ, liền thấy đỏ ửng càng thêm sâu sắc. Mạnh Thư Chí nói: “Lúc trở về sẽ cùng biểu muội nói.”

“Hào.” Đỗ Oánh Nhiên thanh thúy lên tiếng, Liều Liên An một lòng muốn ôm lấy biểu ca Mạnh Thư Chí của nàng, nếu thỉnh linh từ trong miệng Mạnh Thư Chí nghe được tên mình, Đỗ Oánh Nhiên có chút tiếc nuối không thể nhìn thấy cảnh tượng kia, hình ảnh thật đẹp a.

Mạnh Thư Chí đọc vài câu luận ngữ, sau khi nhiệt độ trên mặt tiêu tán, lại vào hiệu thuốc bắc, thời gian cũng không sớm, liền cùng Trầm Từ Hào đưa ra cáo từ.

Mạnh Thư Chí đầy đầu óc đều là Đỗ Oánh Nhiên tươi cười không tán ra được, liền nghĩ tới lần đầu tiên ở thư cục cùng Đỗ Oánh Nhiên gặp gỡ, trong tay nàng cầm một thanh chiết phiến, che khuất dung nhan chỉ có đôi mắt như minh ngọc loá mắt, tựa như trăng non. Điều này làm cho Trầm Từ Hào phát hiện, cười nói: “Thư Chí, suy nghĩ cái gì xuất thần như vậy?”

Mạnh Thư Chí liền nói: “Đỗ tiên sinh nói cùng ta có chút duyên pháp.” Tiếp theo tự mình hoang mang: “Đầu tiên là để cho ta hỏi trưởng bối, sau là để cho hỏi mẫu thân ta, chẳng lẽ Đỗ tiên sinh là người nương ta nhận nhận thức?”

Trầm Từ Hào nghe Mạnh Thư Chí nghi hoặc, bỗng nhiên liền nở nụ cười, nghĩ tới Đỗ Phi từ sau khi biết lai lịch Mạnh Thư Chí, biểu tình đánh giá chuẩn con rể kia, mở miệng nói: “Nếu ta không có đoán sai, phải làm là chỉ duyên phận người cùng Đỗ gia cô nương.” Lúc đầu Đỗ Oánh Nhiên trị ho khan cho hắn, thời điểm nói chuyện với nhau Trầm Từ Hào cũng có thể cảm giác được Đỗ Oánh Nhiên hơi có chút kiến giải, lúc này liền mở miệng nói như thế.

Mạnh Thư Chí sùng sốt, giống như trong đầu mình hiện lên tất cả đều là Đỗ Oánh Nhiên tươi cười bị Trầm Từ Hào phát hiện, mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Vân Phong huynh, không cần nói như thế, hồng danh dự Đỗ gia cô nương.”

Trầm Từ Hào cười cười: “Ý của Đỗ tiên sinh là như thế, nguyên lai hôm nay được sách của Đỗ tiên sinh, tất cả đều là nguyên do của người. Quan Ngọc người còn nhớ rõ lúc vừa mới bắt đầu, Đỗ tiên sinh nói, Những quyển sách đó chúng ta cầm là được, xem ra là biết tha một vòng đều là người trong nhà.”

Mạnh Thư Chí trải qua Trầm Từ Hào vạch trần, trong lòng cũng hiểu hàm nghĩa lời nói duyên phận của Đỗ Phi, nghĩ tới thời điểm Đỗ Oánh Nhiên cười lộ lên hai lúm đồng tiền cùng đôi mắt như minh ngọc, cũng không nói lời nào, kỳ thật, nếu thê tử chưa quá môn là nàng, nàng thật sự là xinh đẹp đáng yêu.

Thấy sắc mặt Mạnh Thư Chí, Trầm Từ Hào nhìn không được nở nụ cười, đã biết tâm tư bạn tốt chỉ sợ đều là nhiễu trên người Đỗ Oánh Nhiên, mở miệng nói: “Ta thấy a, người cùng ngõ nhỏ Thi Đậu này cũng có chút duyên phận, bấm tay tính toán, nếu ngày nào rảnh rồi lại đến đây.”

Mạnh Thư Chí lấp bắp nói: “Người ở trong ngõ nhỏ này, ta tự nhiên cùng ngõ nhỏ này có duyên.”

Trầm Từ Hào lại cười to: “Trước kia ta vẫn cảm thấy chứng ho đứt quãng của ta thập phần phiền người, hiện tại xem ra, nguyên lai còn có diệu dụng như thế, tốt lắm tốt lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Cả Nhà Nhân Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.